JEFFREY ARCHER

PURGATORIUL

JURNALUL UNUI LORD ÎNTEMNIŢAT

Jeffrey Archer
Jurnalul unui lord întemnițat 2
Wayland – Purgatoriul

Titlul original: *Purgatory - A Prison Diary Vol 2,* 2003
Traducere din limba engleză și note StefiTodo, 2022
Coperta: Idbmax

AL O MIILEA OM

Un om dintr-o mie, spune Solomon,
Îți va fi mai apropiat decât un frate.
Și merită să-l cauți jumătate din timpul tău,
Dacă reușești să-l găsești înaintea celorlalți.
Pentru nouă sute nouăzeci și nouă contează
Ce vede lumea la tine,
Dar cel de-al o miilea om îți va rămâne prieten.
Chiar dacă toată lumea e-mpotriva ta.
Nu va face nici promisiuni, nici rugăciuni, nici spectacol,
Va rezolva problemele pentru tine.
Nouă sute nouăzeci și nouă dintre ei se iau
După înfățișare, după fapte, după glorie.
Dar dacă el te găsește pe tine și tu îl găsești pe el,
Restul lumii nu mai contează;
Pentru că al o miilea om se va scufunda sau va înota
Cu tine în orice apă.
Poți să-i folosești punga fără să mai întrebi
Cum o folosește și el pe a ta pentru cheltuielile sale.
Și să râzi și să te întâlnești în plimbarea ta zilnică
Ca și cum n-ar fi existat împrumuturi.
Nouă sute nouăzeci și nouă dintre ei doresc
Arginți și aur în afacerile lor;
Dar la cel de-al o miilea om valoare are
Faptul că-i poți arăta sentimentele tale.
Greșeala lui e greșeala ta, și dreptul lui e dreptul tău,
La timpul potrivit sau nu.
Ridică-te și susține-l în fața tuturor oamenilor –
Cu asta ca unic motiv!
Nouă sute nouăzeci și nouă nu pot suporta
Rușinea, batjocura sau râsul,
Dar cel de-al o miilea om va sta alături de tine
Până la piciorul spânzurătorii – și după!

Rudyard Kipling (1865-1936)

ZIUA 22 – JOI, 9 AUGUST 2001

10:21 am

Este o zi glorioasă: o zi ca să te uiți la cricket, să bei Pimm's să construiești castele de nisip, să tunzi gazonul. Nu o zi pentru o călătorie de 120 de mile într-o cutie înăbușitoare.

După ce am fost închis douăzeci și una de zile și paisprezece ore la Belmarsh, sunt pe cale de a fi transportat la ÎMS[1] Wayland, o închisoare de categoria C în Norfolk[2]. Mijlocul de transport este o dubă cu două cabine pentru doi prizonieri. Am stat închis în ea cincisprezece minute în așteptarea celui de-al doilea prizonier. L-am auzit vorbind, dar nu pot să-l văd. Merge și el la Wayland?

În cele din urmă marile porți electrice de Belmarsh se deschid și începe călătoria noastră spre est. Reședința mea temporară, în mișcare, este un compartiment de patru picioare pe trei, cu un scaun de plastic. În zece minute mi-e rău și în cincisprezece sunt acoperit de transpirație.

Călătoria până la închisoarea Wayland din Norfolk durează ceva mai mult de trei ore. În timp ce mă uit pe ferestruica mea recunosc ocazional anumite puncte de reper cunoscute din Cambridge. Odată ce orașul universitar rămâne în urmă, trebuie să mă mulțumesc cu o privire rapidă la indicatoare, ori de câte ori viteza e mai mică, pentru a putea ști unde suntem: Newmarket, Bury St Edmunds, Thetford. Deci, în această perioadă specială din viața mea, această doamnă foarte specială, Gillian Shephard, va fi membru al Parlamentului din partea mea.

Drumurile devin mai înguste și copacii mai înalți cu cât mergem mai mult spre est. Când, în final, ajungem la Wayland observ puternicul contrast față de Belmarsh, cu intrarea păzită de rău prevestitoarele ziduri înalte și porțile electrice. Și – lucrul cel mai plăcut dintre toate – nu văd nici un membru al presei. Intrăm în curte și ajungem la un popas în afara zonei de recepție. Simt imediat o altă atmosferă și observ că personalul închisorii este mai relaxat. Dar ei nu primesc în fiecare zi

criminali, teroriști, violatori și baroni ai drogurilor.

Primul ofițer pe care-l întâlnesc este domnul Knowles. După ce completează niște acte mă pasează domnului Brown, de parcă aș fi un pachet. Încă o dată sunt verificat înainte ca ofițerul să golească punga mea de plastic, cu însemnele ÎMS Belmarsh pe ea. O golește pe birou și răscolește prin lucrurile mele. Dă la o parte halatul, cele două prosoape mari albastre, pe care mi le-a adus William cu o mulțime de precauții, și un trening albastru. Mă informează că îmi vor fi înapoiate de îndată ce voi fi privilegiat[3].

— Cât timp va dura? îl întreb.

— De obicei, cam trei luni, răspunde el relaxat, ca și când ar vorbi de câteva minute.

Nu-i mai spun domnului Brown că eu sper să fiu mutat în câteva zile, odată ce ancheta poliției în legătură cu plângerea baronesei Nicholson cu privire la campania *Purul Adevăr* va dezvălui realitatea[4].

Domnul Brown pune deoparte pantalonii mei bej și cămașa albastră, explicându-mi că nu le voi primi înapoi decât dacă voi fi eliberat sau transferat. Le înlocuiește cu o cămașă de închisoare albastră cu dungi și cu o pereche de blugi. După ce semnez pentru bunurile mele, mi se fac fotografii cu o tablă mică, pe care e scris cu cretă FF8282, pe care o țin sub bărbie, exact cum vedeți în filme.

Sunt escortat de un alt ofițer pe care l-aș descrie ca șeful echipajului. Aici mi se dă un prosop (verde), o periuță de dinți (roșie), un tub de pasta de dinți, un pieptene, două aparate de ras Bic, o farfurie de plastic, un bol de plastic și tacâmuri de plastic.

După ce a mi-am pus noile bunuri împreună cu cele vechi, pe care am putut să le păstrez, în punga de plastic, am fost escortat spre aripa de primire. Domnul Thompson, ofițerul care mă întâmpină, mă invită în biroul lui. El începe prin a-mi spune că lucrează la închisoare de zece ani, și, prin urmare, speră că va fi capabil să răspundă la orice întrebări aș putea avea.

— La început vei sta în aripa de adaptare, îmi explică el, unde vei împărți o celulă cu un alt prizonier.

Inima îmi tresare când îmi amintesc de experiența de la Belmarsh. Îl avertizez că indiferent cu cine voi împărți celula, va vinde povestea unor tabloide. Domnul Thompson râde. Cât de repede va afla? Închisoarea poate fi mult mai suportabilă dacă ai posibilitatea să stai în celulă cu cineva cunoscut. Mă gândesc la o duzină de oameni cu care aș fi fericit să împart celula și la mai mult de o duzină care ar merita să fie închiși într-una.

Când Domnul Thompson își termină discursul introductiv, continuă prin a mă asigura că voi fi mutat singur într-o celulă din altă aripă, de îndată ce îmi voi finaliza adaptarea[5].

— Cât timp va dura? îl întreb.

— Suntem atât de aglomerați în acest moment, admite el, că ar putea dura până la o lună. Face o pauză. Dar în cazul dumneavoastră, sper că vor fi doar câteva zile.

Apoi, domnul Thompson descrie o zi tipică la Wayland, spunând clar faptul că prizonierii stau mult mai puțin timp încuiați în celulele lor decât o fac la Belmarsh, ceea ce reprezintă o ușurare. Apoi îmi enumeră posibilitățile de lucru: educație, grădinărit, bucătărie, atelier sau curățenie. Dar mă avertizează că va dura câteva zile până se va putea rezolva. Nimic, niciodată, nu se face în aceeași zi în serviciul închisorii, și foarte rar a doua zi. Îmi descrie cum funcționează cantina, și îmi confirmă că mi se va permite să cheltuiesc acolo 12,50 lire pe săptămână. Mă rog ca mâncarea să fie mai bună decât la Belmarsh. Cu siguranță nu poate fi mai rea.

Domnul Thompson își încheie discursul, spunându-mi că mi-a ales un coleg de cameră liniștit, care nu ar trebui să-mi facă probleme. În cele din urmă, cum nu mai am întrebări, mă conduce afară din micul lui birou, pe un coridor plin cu bărbați tineri cu vârste cuprinse între optsprezece și douăzeci și cinci de ani, care pierd vremea pe aici și se holbează la mine.

Inima mi-a tresărit când a încuiat ușa. Celula e murdară și ar putea fi obiectul unei hotărâri judecătorești de la RSPCA[6] dacă vreun animal ar fi descoperit înăuntru. Fereastra și pervazul acesteia sunt pline de mizerie – nu praf, mizerie acumulată în luni de zile – toaleta și chiuveta nu sunt pline de mizerie, ci de rahat. Trebuie să ies de aici cât se poate de repede. E clar că

domnul Thompson nu vede mizeria și rămâne orb la jegul din celulă. Mă lasă singur doar câteva minute, înainte să-și facă apariția colegul meu. Se prezintă, dar accentul din Yorkshire este atât de pronunțat încât nu înțeleg nimic și recurg la cartonul atârnat pe ușă.

Chris[7] este cam de înălțimea mea, dar mai îndesat. Continuă să vorbească cu mine, dar înțeleg un cuvânt din trei. Când, în final, tace, se trântește pe patul de sus și citește o scrisoare primită de la mama lui, în timp ce eu îmi aranjez patul de jos. Râde și citește cu voce tare o propoziție din scrisoare: „Dacă nu primești această scrisoare, anunță-mă și-ți voi trimite alta". În timpul care ne-a mai rămas până la cină, aflu că ispășește o pedeapsă de cinci ani pentru VCG (vătămare corporală gravă), după ce și-a înjunghiat victima cu un cuțit Stanley. Aceasta este ideea domnului Thompson despre cineva care nu-mi va provoca niciun fel de probleme.

6:00 p.m.

Toate mesele sunt servite într-o bucătărie situată la etajul de mai jos. Aștept cu răbdare la o coadă lungă doar pentru a descoperi că mâncarea este la fel de rea ca la Belmarsh. Mă întorc în celulă cu mâna goală, recunoscător că la cantina de la Wayland se fac comenzile în zilele de vineri (mâine). Scot o cutie de Sugar Puffs din sacoșa mea de plastic, umplu bolul și adaug lapte pasteurizat. Ronțăi un măr adus de la Belmarsh și îi mulțumesc în tăcere lui Del Boy[8].

6:30 p.m.

Plimbare. Sunt câteva diferențe între Belmarsh și Wayland, care-ți sar în ochi imediat ce pășești în curte. În primul rând, nu ești verificat, în al doilea rând, distanța pe care o poți parcurge fără să mergi pe același drum este de cinci ori mai mare – aproximativ un sfert de milă – în al treilea rând, raportul între prizonierii negri și cei albi este de 30/70 – comparativ cu 70/30 la Belmarsh – și în al patrulea rând, sosirea mea la Norfolk provoacă chiar mai mult aluzii neprovocate, chicote și remarci grosolane, care mă forțează să termin plimbarea cu

cincisprezece minute mai devreme. Aș vrea ca domnul Justice Potts să experimenteze toate aceasta măcar o zi.

În prima plimbare lungă, își fac apariția un vânzătorii.

— Ai nevoie de ceva Jeff? Droguri, țigări, cartele de telefon?

Toți sunt fericiți să-și primească plata afară, prin cec sau numerar[9]. Le explic, cât pot de ferm, că nu mă interesează, dar e clar că trebuie să treacă câteva zile până să realizeze că vorbesc serios.

După ce vânzătorii ambulanți au plecat cu mâinile goale, mă alătur unui condamnat pe viață, care îmi spune că și el are șaizeci și unu de ani, dar diferența e că el a petrecut deja treizeci și șapte în închisoare și încă nu știe când sau dacă va fi va fi vreodată eliberat. Când îl întreb pentru ce a fost închis, recunoaște că a omorât un polițist. Încep o conversație cu un negru aflat în cealaltă parte a mea și viețașul dispare.

Mai mulți dintre prizonierii mai vechi se dovedesc a fi în închisoare pentru vinovății „superioare": înșelăciuni vizate de Serviciul de Securitate Internă, Departamentul de Comerț și Industrie, Vama Regală. Unul dintre ei, David, mi se alătură imediat și-mi spune că este închis de cinci ani.

— Pentru ce? întreb.

— Contrabandă.

— Droguri?

— Nu, alcool, se destăinuie el.

— Nici n-am știut că e interzis de lege. Credeam că poți da o fugă la Calais și…

— Da, poți, dar nu de șaizeci și cinci de ori în șaizeci și cinci de zile, cu un camion de două tone, în care se găsea whisky de 20 de milioane de lire.

Face o pauză.

— E ca și cum ai zice că atunci când uiți să plătești o datorie de 8 milioane de lire, Vama și Serviciul de impozite se cam supără.

Un tânăr de aproape treizeci de ani ia locul criminalului în cealaltă parte a mea. El se laudă că a fost mutat în șase închisori în ultimii zece ani, așa că dacă doresc o descriere a turului, el e cea mai calificată persoană.

— De ce ai fost trimis la șase închisori în zece ani? îl chestionez eu.

— Nimeni nu mă vrea, recunoaște el. Am dat peste două mii de spargeri de la vârsta de nouăsprezece ani, și, de câte ori mi-au dat drumul, am luat-o de la capăt.

— Nu crezi că e timpul să renunți și să găsești ceva de făcut, care să merite mai mult?

— Nici o șansă, răspunde el. Nu atâta timp cât fac peste 200 de mii pe an, Jeff.

După un timp, mă plictisesc de discuții sterile, așa că părăsesc curtea și mă întorc în celulă, din ce în ce mai deziluzionat, din ce în ce mai cinic. Nu consider că tinerii, care sunt la prima infracțiune și aceasta minoră, ar trebui trimiși la închisori ca aceasta, unde unul din trei va ajunge dependent de droguri, și unul din trei va comite, după eliberare, infracțiuni mult mai grave, din moment ce au avut profesioniști ca dascăli.

Următoarea umilință pe care trebuie s-o îndur este coada făcută de prizonierii care stau tăcuți la ușa celulei mele, doar pentru a arunca o privire. Nici un „Salut, Jeff, ce faci?", numai priviri fixe și indicări cu degetul, de parcă aș fi un animal de la grădina zoologică. Stau în cușca mea, ușurat când, la ora opt, un ofițer trântește ușile.

8:00 p.m.

Sunt pe cale să încep să scriu ce mi s-a întâmplat azi, când Chris pornește televizorul. În primul rând, avem o jumătate de oră de *EastEnders* urmate de *Top Gear*, iar apoi un documentar despre Robbie Williams. Chris își stabilește în mod clar dreptul de a lăsa televizorul pornit, cu un program selectat de el, la volumul care îi convine lui. Oare mă va lăsa să mă uit mâine la *Frasier*?

Stau întins în pat pe salteaua subțire, capul mi se odihnește pe o pernă tare ca piatra și mă gândesc la Mary și la băieți, conștient de faptul că și ei trebuie să îndure propriul lor iad. Mă simt la fel ca în prima noapte la Belmarsh. N-am idee după cât timp am dormit. Credeam că am scăpat din iad.

Am ajuns în purgatoriu.

ZIUA 23 – VINERI, 10 AUGUST 2001

5:49 a.m.

Dorm cu intermitențe, un somn neliniștit. Perna tare ca piatra nu mă ajută, iar colegul de celulă sforăie și din când în când vorbește în somn, spunând lucruri triste, nimic cu adevărat interesant. Mă ridic și scriu cam două ore.

7:33 a.m.

Colegul de celulă se trezește și mormăie. Continui să scriu. Apoi el sare de pe patul de sus și merge la toaletă în colțul celulei. Nu are nicio inhibiție față de mine, dar el e în închisoare de cinci ani. Sunt hotărât să nu merg niciodată la toaleta din celula mea, atâta timp cât el este acolo{10}. Continui să lucrez ca și cum nu se întâmplă nimic. E destul de greu să mi se distragă atenția atunci când scriu, dar când ridic privirea îl văd pe Chris stând acolo complet dezbrăcat. Pieptul îi este aproape complet acoperit cu un tatuaj reprezentând un vultur dominând un șarpe, despre care îmi spune cu mândrie că și l-a făcut singur cu un pistol special. Pe încheieturile degetelor de la ambele mâini sunt carouri, inimi, pici și trefle, iar pe umeri are o uriașă pânză de păianjen care se continuă în jos pe spate. Nu mai e multă carne roz rămas nemarcată. E ca un desen umblător.

8:00 a.m.

Ușile celulei se descuie, așa că putem merge să ne luăm micul dejun; cu o oră mai devreme decât la Belmarsh. Eu și Chris mergem către mâncarea caldă. Cel puțin știm că ouăle au fost fierte destul de recent – adică azi. Ne mai luăm niște lapte semidegresat, ceea ce înseamnă că pot renunța la lista mea lungă de cumpărături săptămânale și va trebui să cheltui în plus 79 pence pe alte delicatese, cum ar fi marmelada.

9:40 a.m.

Domnul Newport își vâră capul pe ușa celulei pentru a mă anunța că domnul Tinkler, ofițerul principal, ar dori să

vorbească cu mine. Chiar și limbajul de la Wayland este mai conciliant. Când ies din celula mea, el adaugă:

— Pe coridor, a doua ușă pe stânga.

Când intru în camera domnului Tinkler, el se ridică și-mi indică să mă așez într-un scaun aflat de cealaltă parte a biroului său, de parcă ar fi bancherul meu. Numele lui este imprimat cu litere de argint pe o bucata triunghiulară de lemn, în cazul în care cineva ar putea să-l uite. Domnul Tinkler seamănă mai degrabă cu un bătrân căpitan de vas decât un gardian. E îmbătrânit, are pielea brăzdată de riduri și o barbă albă tăiată cu grijă. A servit țara peste douăzeci de ani și am auzit că se va pensiona în luna august. Mă întreabă cum mă adaptez – cea mai frecventă întrebare adresată de către un ofițer atunci când întâlnește prima dată un prizonier. Îi spun despre starea celulei și înclinațiile colegului meu. Mă ascultă cu atenție și, deoarece între noi doi este o diferență mică de vârstă, detectez o oarecare simpatie față de neplăcerile mele. Îmi spune că, imediat ce se va termina perioada de adaptare, intenționează să mă transfere singur, într-o celulă din blocul C, care găzduiește în principal viețași. Domnul Tinkler consideră că voi găsi atmosfera de acolo mai plăcută, având în vedere că voi fi într-un grup de prizonieri mai apropiați de vârsta mea. Am părăsit biroul simțindu-mă cu mult mai bine decât atunci când am intrat.

10:01 a.m.

Mă întorsesem în celulă de doar câteva minute, când domnul Newport și-a băgat iar capul pe ușă.

— Te mutăm în altă celulă. Împachetează-ți lucrurile și urmează-mă.

Nici nu despachetasem, așa că nu a durat prea mult. Cealaltă celulă s-a dovedit a fi tot una cu două locuri, dar, odată intrați, domnul Newport mi-a șoptit:

— Sperăm să poți rămâne singur.

Simpatia domnului Tinkler s-a transformat în ceva mai tangibil decât niște simple cuvinte.

Îmi despachetez încet lucrurile din punga de plastic a închisorii, a șaptea oară în trei săptămâni.

Cum în acest moment am două dulăpioare, îmi pun toate hainele de deținut – cămăși, șosete, pantaloni, trening – în unul și lucrurile personale în celălalt. Aproape că mă bucur de timpul lung necesar pentru a-mi aranja această nouă „casă".

11:36 a.m.

Domnul Newport se întoarce. De data aceasta face turul pentru a duce listele de la cantină în fiecare celulă. M-a avertizat deja că în cazul în care computerul nu a transferat surplusul meu de bani de la Belmarsh mi se va acorda doar un avans de 5 lire săptămâna aceasta. Verific rapid partea de sus a listei pentru a descoperi că dețin 20,46 lire. Este alocația mea săptămânală de 12,50 lire plus două plăți de la Departamentul de educație al închisorii Belmarsh pentru prelegerea mea despre scrierea creativă și două seminarii. Mi-am petrecut următoarele treizeci de minute planificând cum să cheltuiesc acest câștig. Mi-am permis articole de lux, cum ar fi spumă de ras Gillette, marmeladă Robertson și patru sticle de apa Evian.

12:00 amiaza

Prânz. La Wayland, vinerea, prânzul vine într-o pungă de plastic: un pachet de chipsuri, o bucată de ciocolată, o chiflă însoțită de o frunză de salată și un plic cu maioneză pentru salată. Pot doar să mă întreb în care loc din închisoare și cu cât timp în urmă a fost ambalată mâncarea, deoarece rareori este marcat termenul de expirare pe produsele alimentare de aici.

Mă întorc la celula mea și descopăr că lucrurile comandate de la cantină au fost deja depuse la capătul patului meu în altă pungă de plastic. Sărbătoresc rupând pâinea în două cu mâna și întinzând pe ea marmelada Robertson cu ajutorul mânerului periuței de dinți. Îmi torn o cană de Evian. Deja lumea este un loc mai bun.

12:40 p.m.

Parte a procesului de adaptare este o sesiune privată cu preotul închisorii. Domnul John Framlington arată de parcă ar fi trecut ani buni de când își administra propria parohie. Îmi

explică faptul că e „intern”, precum și că împarte munca cu un bărbat mai tânăr. Îl asigur că voi fi prezent la serviciul de duminică, dar aș dori să știu dacă slujbele lor vor fi în același timp. Se uită nedumerit.

— Nu, folosim aceeași capelă. Părintele Christopher are atât de multe parohii din afara închisorii la care ține slujba în fiecare duminică, încât își ține predica sâmbăta dimineața la 10:30.

Domnul Framlington este interesat să știe de ce doresc să particip la ambele slujbe. I-am spus despre jurnalul meu zilnic și despre eșecul meu de a participa la predica Părintelui Kevin în timp ce eram la Belmarsh. El oftează.

— Vă veți da seama foarte repede că Părintele Christopher este un predicator mult mai bun decât mine.

2:40 p.m.

Primul eșec al zilei. Domnul Newport revine, purtător de vești proaste. În această după-amiază au sosit șase noi deținuți și, din nou, va trebui să împart celula cu cineva. Am aflat mai târziu că într-adevăr au sosit șase persoane noi, dar și că închisoarea mai avea încă destule paturi goale, deci nu era strict necesar să bage pe cineva la mine în celulă. Oricum, există mai mulți reporteri atârnând pe porțile din jurul închisorii, așa că autoritățile nu vor să lase presei impresia că beneficiez de tratament preferențial. Domnul Newport susține că a selectat o persoană mai potrivită care să stea în celulă cu mine. Poate că, de data aceasta, nu va fi unul care înjunghie cu un cuțit Stanley, ci doar cu o macetă.

Scot toate bunurile personale dintr-un dulap și le înghesui în celălalt împreună cu lucrurile date de închisoare.

3:18 p.m.

Noul meu coleg de cameră apare, transportând punga de plastic. Se prezintă, numele lui e Jules. Are treizeci și cinci de ani și are o pedeapsă de cinci ani pentru trafic de droguri. I s-a spus deja că eu nu fumez.

Îl studiez cu atenție în timp ce despachetează și încep să mă relaxez. Are un număr neobișnuit de cărți, precum și o tablă

electrică de șah. Mă simt liniștit că seara nu voi vedea doar reluarea a *Top of the Pops* și motociclete distruse. La patru fără cinci îl las să-și continue activitatea de despachetare în timp ce mă îndrept spre sala de sport pentru o altă sesiune de adaptare.

3:55 p.m.

Douăzeci de noi deținuți sunt escortați spre sala de sport. Nu există uși care să trebuiască descuiate în drumul nostru nestingherit către cealaltă parte a clădirii. Observ, de asemenea, că trecem pe lângă o bibliotecă. La Belmarsh nici măcar n-am găsit biblioteca.

Sala de sport îmi provoacă un șoc și mai mare. Wayland are o sală cât un teren de baschet, complet echipată pentru badminton și tenis. Instructorul ne cere să ne așezăm pe bănci și ne înmânează niște formulare pe care să le completăm, în care ne sunt solicitate date despre vârstă, înălțime, greutate și sporturile de care suntem interesați.

— Numele meu este John Maiden, ne spune el, și vă rog să-mi spuneți John.

La Belmarsh n-am aflat prenumele niciunui ofițer.

Ne prezintă activitățile sportive disponibile: cricket, baschet, badminton, fotbal, rugby și, bineînțeles gimnastică pentru slăbire.

Apoi ne duce în camera de alături, o zonă aglomerată cu bare, gantere și greutăți. Încă o dată sunt dezamăgit să descopăr că există doar o singură bandă de alergare, trei simulatoare de canotaj și nici un simulator de plimbare. Cu toate acestea, există unele biciclete foarte ciudate, de care nu am mai văzut înainte.

Un tip din sala de sport (un prizonier care a fost în mod evident instruit de către domnul Maiden) ne duce în jurul camerei și descrie modul în care se utilizează fiecare echipament. Își îndeplinește sarcina într-un mod foarte profesionist, și ar trebui să nu aibă nici o problemă în a găsi un loc de muncă o dată ce va părăsi închisoarea. Ascult cu atenție cuvintele lui, când îmi dau seama că Domnul Maiden stă lângă mine.

— Ești încă arbitru de rugby? întreabă el.

— Nu. Am renunțat în urmă cu zece ani, i-am spus. Odată ce legile au început să se schimbe în fiecare sezon nu am putut ține pasul. În orice caz, am constatat că și dacă arbitrez numai echipe de veterani, nu pot ține pasul, literalmente.

— Nu lăsa legile să te sperie, a spus domnul Maiden, vom fi în continuare capabili să te folosim.

Sesiunea se încheie cu un tur pe la vestiar, dușuri și, mai important, toalete curate. Mi se dă un card de plastic pentru sala de sport și aștept cu nerăbdare să îmi reiau antrenamentele obișnuite.

5:00 p.m.

Înapoi în celulă, îl găsesc pe Jules citind în patul de sus. Mă pregătesc pentru o altă rundă de scris, înainte să ne cheme la cină.

6:00 p.m.

Am ales plăcintă vegetariană și cartofi prăjiți și mi s-a dat acadeaua galbenă obligatorie, identică cu cea care ni se dădea la Belmarsh. Dacă e aceeași companie care le face și le furnizează pentru toate închisorile Majestății Sale, atunci ăsta-i un contract pe care merită să-l obții.

Deși este doar a treia masă a mea de când am ajuns, cred că am descoperit deja cine are puterea pe aici. E un bărbat de aproximativ treizeci și cinci de ani, are peste 1,90 metri înălțime și cântărește cam 170 de kilograme. Trecând pe lângă el îl întreb dacă ne putem întâlni mai târziu. El dă din cap în maniera unui om care știe că în regatul orbilor… Pot doar să sper că l-am localizat pe „Del Boy" de la Wayland.

După cină ni se permite să ieșim din celulele noastre pentru vreo două ore (Asocierea) până când va bate ora opt.

Ce contrast față de Belmarsh. Folosesc timpul pentru a hălădui pe coridoare și a mă familiariza cu locul. Biroul principal este primul și este punctul central al întregii aripi. De acolo totul este sub control. De asemenea, verific unde sunt situate toate telefoanele și, atunci când un prizonier vine de la unul din telefoane, mă avertizează:

— Nu utiliza niciodată telefonul pe palierul de adaptare, Jeff, deoarece conversațiile sunt ascultate. Folosește-l pe aceasta. Este o linie neascultată.

Îi mulțumesc și o sun pe Mary la Cambridge. E ușurată când mă aude, deoarece nu avea nici o modalitate să mă contacteze și nu mă poate vizita până când nu-i trimit o invitație. Îi promit să pun una în poșta de mâine și atunci va putea să vină marți sau miercuri. Îi amintesc că trebuie să aibă la ea un act de identitate și că nu poate să-mi dea nimic, nici măcar o scrisoare.

Mary îmi spune că a acceptat invitația de a merge la emisiunea *Today*, cu John Humphrys. Ea intenționează să îi ceară Baronesei Nicholson să-și retragă acuzația de furt de bani de la kurzi, astfel încât să pot fi transferat la prizonierii din categoria D și mutat urgent la un penitenciar deschis. I-am spus lui Mary că eu îl consider un scenariu improbabil.

— Nu este o persoană atât de decentă încât să facă un astfel de act creștinesc, îmi avertizez soția.

— Sunt sigură că ai dreptate, îmi răspunde Mary, dar voi putea să mă refer la răspunsul din Parlament al Lyndei Chafer și să întreb de ce doamna Nicholson nu a fost prezentă în Cameră în acea zi, dacă o interesează atât de mult soarta kurzilor, sau de ce nu a citit, cel puțin, reportajul din *Hansard* de a doua zi.

Mary adaugă că cei de la *BBC* i-au spus că ei nu consideră că sunt vinovat.

— Când o să mergi?

— Miercurea sau joia viitoare, așa că e important să ne întâlnim înainte.

Sunt repede de acord, mai ales că mi se terminau minutele la telefon. Apoi o rog pe Mary să-l anunțe pe James că îi voi telefona la birou la 11:00, mâine dimineață, iar pe ea o voi suna din nou sâmbătă seara. Nu mai am minute așa că îi spun la revedere{11}.

Îmi continui explorarea aripii și descopăr că principala cameră de Asociere și sala de servire a mesei calde e una și aceeași.

Camera are cam treizeci pe douăzeci de pași și are o masă de

biliard atât de solicitată încât rezervările se fac cu o săptămână în avans. Mai există o masă de biliard american, dar nu e nici un televizor, ceea ce nici n-ar avea rost, deoarece este unul în fiecare cameră.

Urc din nou pe scări și mă izbesc de un tip. Se prezintă ca fiind Dale[12], și mă invită să-l însoțesc în celula lui, spunându-mi pe drum că a fost condamnat la opt ani, pentru rănire cu intenția de a pune în pericol viața altuia. Mă conduce pe niște trepte de piatră către parter. Acesta este un loc prin care n-aș fi călcat niciodată, deoarece este rezervat deținuților privilegiați – puținii aleși, care au locuri de muncă adecvate și sunt considerați de încredere de către ofițeri. Deoarece nu poți fi privilegiat înainte de o ședere de trei luni, nu mă voi bucura niciodată de acest lux, pentru că sper că voi fi mutat mai repede într-o închisoare de categoria D.

Mărimea celulei lui Dell este identică cu a mea, dar asemănările se sfârșesc aici. Pereții sunt zugrăviți în două nuanțe de albastru și are o oglindă mare deasupra chiuvetei. În celula noastră, eu și Jules avem o oglindă între noi. Dale mai are două perne, ambele moi, și o pătură de rezervă. Pe pereți sunt agățate fotografiile gemenilor lui, dar nici un semn că ar exista și o soție – doar imaginea a două chinezoaice, într-o ramă albastră deasupra patului.

Îmi toarnă o Coca-Cola, prima pentru mine de când William și James m-au vizitat la Belmarsh, și întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva. Cu orice, bănuiesc eu.

— Vreau o pernă mai moale, un prosop curat în fiecare zi și cineva să-mi spele lucrurile.

— Nici o problemă, spune el, ca un bancher care poate face un transfer de un milion de dolari la New York, doar apăsând pe un buton – bineînțeles, în condițiile în care deții cei un milion de dolari.

— Altceva? Cartele pentru telefon, mâncare, băutură?

— Mai multe cartele pentru telefon și câteva lucruri de la cantină.

— Pot rezolva și asta, spune Dale. Scrie o listă cu ce dorești și le vei primi în celula ta.

— Și cum plătesc?

— Asta e cea mai ușoară parte. Trimiți un ordin poștal și ceri ca banii să se depună în contul meu. Doar ai grijă ca numele Archer să nu apară pe nicăieri, altfel sigur se va face o investigație. Nu-ți voi lua taxă dublă, doar una și jumătate[13].

Trei sau patru prizonieri intră în celula lui Dale, așa că schimbă imediat subiectul. În câteva minute atmosfera seamănă mai mult cu una dintr-un club decât cu cea dintr-o închisoare, deoarece par să se simtă foarte relaxați unul în compania celuilalt. Jimmy, care ispășește o pedeapsă de trei ani și jumătate pentru că a distribuit Ecstasy (cărând pachete de la un club la altul), vrea să știe dacă joc cricket. Recunosc că joc, cam de două ori pe an, în meciuri de caritate.

— Bine, atunci vei fi numărul trei săptămâna viitoare, împotriva echipei din aripa D.

— Dar eu joc de obicei ca numărul 11, protestez, și eram recunoscut că trimiteam mingea la fel de sus ca numărul 10.

— Atunci va fi prima dată la Wayland când vei juca pe acest post, spune Jimmy. Și, apropos, nu am câștigat nici un meci anul acesta. Cei mai buni jucători ai noștri au fost transferați la închisoarea de categoria D Latchmere din Richmond la începutul acestui sezon.

După aproape o oră în compania lor, am observat o altă diferență în aripa privilegiaților – zgomotul, mai bine zis lipsa lui. Nu se auzeau neîncetat sunetele ca de trompetă.

La opt fără cinci mă îndrept spre celula mea. Pe scări mă întâlnesc cu un gardian care-mi spune că nu am voie să mai vizitez aripa privilegiaților.

— Și dacă o s-o mai faci, Archer, adaugă, îți voi face raport, ceea ce va însemna două săptămâni adăugate la sentință.

Întotdeauna există cineva care simte că trebuie să-și dovedească puterea, mai ales în fața altor prizonieri – „L-am pus eu pe Archer la punct!”. La Belmarsh era tânărul ofițer cu înregistrările lui. Simt că tocmai l-am întâlnit pe cel de la Wayland.

Întors în celula mea îl găsesc pe Jules jucând șah, împotriva unei fantome pe tabla electronică. Mă așez să-mi scriu

însemnările zilnice. Nu am scrisori de citit, pentru că încă lumea n-a aflat că sunt la Wayland.

8:15 p.m.

Dale apare cu o pernă moale și o pătură. Dispare înainte să apuc să-i mulțumesc.

ZIUA 24 – SÂMBĂTĂ, 11 AUGUST 2001

5:07 a.m.

Am reușit să dorm șase ore, mulțumită lui Jules care a atârnat o pătură de patul de sus, obturând astfel lumina neoanelor aprinse toată noaptea{14}. La 5:40 pun picioarele jos și aștept. Din patul lui Jules nu se aude nici un zgomot. Până acum nici un sforăit sau vorbit în somn. Noaptea trecută, Jules a făcut o observație foarte interesantă despre somn: este singura perioadă când nu ești la închisoare și îți scurtează pedeapsa cu o treime. Oare acesta o fi motivul pentru care atât de mulți prizonieri își petrec mai tot timpul în pat? Dale adaugă că unii sunt doborâți de droguri. Asta îi face să doarmă între 12 și 14 ore, ajutându-i să omoare atât timpul, cât și pe ei.

8:15 a.m.

Ușa celulei se descuie tocmai când termin prima sesiune de scris. În acest timp am reușit să scriu puțin mai mult de 2.000 de cuvinte.

Cobor cu gândul să iau o cutie de lapte, dar Dale îmi spune că acesta nu e disponibil în weekend.

9:00 a.m.

Sunt primul la coadă la birou pentru a lua o invitație pentru Mary. În închisorile de categoria C ai dreptul la o vizită la două săptămâni. Un prizonier poate primi vizita a maxim trei adulți și doi copii sub 16 ani. Majoritatea prizonierilor au între 19 și 30 de ani, așa că în general e o soție sau prietenă și doi copii. Cum copii mei au 29 și 27 de ani, doar Mary și ei vor fi cei pe care îi voi vedea.

10:00 a.m.

Particip la prima ședință de sport. Fiecare aripă a închisorii are dreptul să trimită 20 de prizonieri, așa că, după ce la Belmarsh n-am reușit să mă înscriu pe listă, vreau să fiu sigur că aici ajung la timp.

În sala principală se desfășoară patru meciuri de badminton. Biliardul este un sport atât de popular în închisoare încât trebuie să rezervi o masă cu o săptămână înainte. Sala de forță de alături este plină de tipi musculoși și, în momentul în care ajung, cineva folosește deja banda de alergare. Încep cu câteva exerciții ușoare, înainte de a mă duce la simulatorul de canotaj. Reușesc doar 1.800 de metri în 10 minute, comparativ cu cei 2.000 pe care-i făceam când mă antrenam la Albert Embarkment. Dar, cel puțin, am o țintă. Mai fac câteva exerciții înainte ca banda de alergare să se elibereze. Încep cu cinci mile pe oră, timp de șase minute pentru încălzire, apoi continui cu opt mile pe oră, zece minute. Ca să vă dau o idee ce înseamnă asta, alergarea lui Roger Bannister din 1952, o milă în patru minute, a fost de 15 mile pe oră și odată l-am văzut pe Seb Coe alergând cu 12 mile pe oră timp de zece minute, la vârsta de – fiți atenți – patruzeci de ani. Și doar se încălzea pentru o sesiune de judo.

Sfârșesc cu 10 minute de exerciții ușoare. Cei mai mulți prizonieri încep direct cu greutățile, fără a se încălzi. Mai târziu se miră că au febră musculară și nu mai sunt în stare de nimic vreo două săptămâni.

Mă întorc în celulă și încerc dușul din aripa noastră. Baia are patru dușuri care au un debit de două ori mai mare decât cele de la Belmarsh. Oricum, când apeși pe buton, jetul curge continuu 30 de secunde înainte de a trebui să apeși din nou. Deja doi flăcăi negri fac duș cu șortul pe ei (mai târziu am aflat că e din cauză că sunt musulmani). O altă problemă e că se dau doar două prosoape mici, subțiri, pe săptămână. Dacă am de gând să merg la sala de sport de cinci ori pe săptămână și apoi să fac un duș… Va trebui să discut problema cu Dale.

11:30 a.m.

Îl sun pe James și îl rog să-i trimită 100 de lire lui Dale ca să-mi pot cumpăra un aparat de ras, niște șampon, mai multe carduri de telefon și niște provizii. Îl mai rog să sune la oficiul poștal Griston și să-mi comande ziarele *The Times* și *Telegraph* în fiecare zi, inclusiv duminica. James spune că o va ruga pe

Alison să sune luni dimineața deoarece el pleacă în concediu și va lipsi două săptămâni. Îmi va lipsi, chiar și la telefon, iar Will va trebui să se întoarcă în curând în America.

12:00 amiaza

Sar peste prânz deoarece trebuie să termin a doua sesiune de scris de azi, și oricum arată cam necomestibil. Desfac un pachet de chipsuri și mușc dintr-un măr în timp ce continui să scriu.

2:00 p.m.

Când se descuie din nou ușa celulei, la ora două, Dale e acolo și-mi spune că a obținut permisiunea să mă invite din nou în aripa privilegiaților. Ofițerul care s-a luat ieri de mine nu e de serviciu.

E ca și cum aș intra într-o altă lume. Mergem direct în celula lui Dale și mă întreabă dacă știu să joc table. Scoate o tablă minunată din piele cu piesele mari de fildeș. În timp ce eu mă gândesc cum să mut un șase-trei, zar prost în deschidere, îmi arată o pungă de sub pat. Mă uit în ea: un aparat de ras Gillette Mach 3, două pachete de lame, o bucată de săpun Cusson, niște spumă de ras, banane, un pachet de fulgi de porumb și cinci cartele de telefon. Consider că nu e înțelept să întreb ceva. Îi mulțumesc lui Dale și îi dau altă listă de cumpărături. Îl asigur că banii sunt pe drum. Ne înțelegem la preț – o dată și jumătate. Îmi va aduce orice am nevoie de la cantină și va lua un preț mai mare cu 50%. Alternativa este să stau flămând, neras, sau cu fața tăiată bucăți de un aparat de ras dat de închisoare. Serviciile includ și mai multe prosoape, hainele spălate în fiecare joi, o pernă moale, toate la un preț de aproximativ 30 de lire pe săptămână.

Ni se alătură din nou doi deținuți, Darren și Jimmy (cel care transporta Ecstasy). În timpul după amiezii am jucat table cu ambii, o partidă câștigată, una pierdută, ceea ce a fost acceptabil pentru toți cei prezenți. Dale ne-a părăsit pentru că avea alte treburi, așa că ne-am mutat în celula lui Darren. În timp ce jucam table am aflat că Darren a fost prins vânzând canabis, o ocupație part-time, pe lângă serviciul lui principal de lucrător în

construcții. Îl întreb ce va face când va ieși de la închisoare, peste un an făcând trei ani din condamnarea de șase. Recunoaște că nu prea știe. Presupun că, precum celor mai mulți dintre prizonierii care au făcut între 50.000 și 100.000 de lire vânzând droguri, îi va fi dificil să se adapteze unui serviciu cu program de la 9 la 5.

De câte ori se gândește la următoarea mutare încerc să studiez încăperea. Poți afla foarte multe lucruri despre o persoană studiindu-i celula. Pe rafturi sunt exemplare din *Dicționarul Oxford prescurtat* (două volume), *Cartea Citatelor Oxford* (îmi spune că încearcă să învețe unul pe zi) și mai multe romane care în mod sigur nu sunt împrumutate de la bibliotecă. În timp ce jucăm, mă întreabă dacă Rupert Brooke a fost proprietar la Old Vicarage sau doar a locuit acolo. Îi spun că marele poet al războiului doar a stat acolo în timp ce și-a făcut cercetările pentru lucrarea de dizertație de la King's College{15}.

Jimmy îmi spune că ei fac tot ce pot ca să fiu transferat în aripa privilegiaților imediat ce îmi termin perioada de acomodare. Aceasta este cea mai bună veste pe care o primesc de când sunt la Wayland. Ușa celulei se deschide și apare domnul Thompson.

— Ah, spune când dă cu ochii de mine. Guvernatorul vrea să vorbească cu tine{16}.

Îl însoțesc pe domnul Thompson în biroul domnului Carlton-Boyce.

E un bărbat cam de 40 de ani și mă prezintă ofițerului superior din aripa C, unde, îmi spune, doresc să mă transfere. Îi întreb dacă pot lua în considerare un transfer în aripa privilegiată, dar mi se spune că decizia a fost luată deja. Îmi dau seama că odată ce mașinăria colectivă a decis ceva e imposibil să-i faci să se răzgândească.

Domnul Carlton-Boyce îmi explică ce fericit ar fi să mă transfere imediat, dar cu atâția reporteri învârtindu-se în jur, nu vrea să pară că beneficiez de tratament privilegiat, așa că trebuie să termin perioada de adaptare. Chiar dacă îi explic problemele cu muzica rap și prizonierii tineri strigând toată noaptea la ferestre{17} el îmi repetă că interesul presei îi leagă mâinile.

4:00 p.m.

Mă întorc în celula mea și continui să scriu. Doar după câteva pagini mă întrerupe o bătaie în ușă. E un tânăr din altă celulă de pe coridor care are vreo 20 și ceva de ani.

— Poți să scrii o scrisoare pentru mine? mă întreabă.

Nimeni pe aici nu pierde vremea cu prezentări sau politețuri.

— Da, bineînțeles. Pentru cine e și ce vrei să-i scriu? îi răspund, întorcând paginile din agendă la o pagină albă.

— Vreau să fiu mutat la o altă închisoare, îmi spune.

— Nu toți vrem?

— Ce?

— Nimic, dar de ce ar trebui să dorească să te mute?

— Vreau să fiu lângă mama mea care suferă de depresie.

Dau din cap aprobator. Îmi spune că numele lui e Naz, apoi îmi dă numele ofițerului căruia să-i adresez scrisoarea. Îmi cere să adaug că motivul pentru care cererea lui trebuie luată în serios. Scriu scrisoarea, spunând fiecare propoziție cu voce tare în timp ce scriu. Semnează în josul paginii cu o înfloritură. Nu-i pot descifra semnătura, așa că îi cer să-mi spună pe litere numele ca să-l scriu cu litere mari dedesubt – ca ofițerul care o primește să știe de la cine vine, îi explic. Pun scrisoarea într-un plic, scriu adresa, iar el o lipește. Naz ridică plicul, zâmbește și îmi spune:

— Mulțumesc. Dacă dorești ceva, anunță-mă.

Spun că vreau o pereche de șlapi pentru duș deoarece mi-e teamă să nu iau negi.

Mă privește neliniștit.

— Era doar o glumă, îi spun și îi urez noroc.

5:00 p.m.

Cina. Mă hotărăsc să iau o porție de varză și o jumătate de porție de cartofi, ceea ce e echivalentul unei porții întregi în lumea din afara închisorii. Varza plutește în apă, amintindu-mi de mesele de la școală și făcându-mă să-mi dau seama de ce legumele nu au fost niciodată printre preferințele mele culinare.

În timp ce aștept la rând, Jimmy îmi spune că nu îi place serviciul de la bucătărie.

— De ce? îl întreb.

— Prizonierii se plâng într-una.

— De calitatea mâncării?

— Nu, de mărimea porțiilor, mai ales a celor de cartofi prăjiți.

Când mă întorc în celulă găsesc peste o sută de scrisori lăsate pe pat. Jules îmi amintește că în weekend suntem încuiați în celule de pe la 17:30 până a doua zi dimineață la 8:15. Așa că sigur voi avea timp să citesc fiecare scrisoare. Paisprezece ore de încarcerare, din nou punându-se pe seama lipsei de personal. Neplăcut, dar oricum o mare îmbunătățire față de Belmarsh. Spun că e neplăcut, deoarece după ce mănânci rămâi cu vasele murdare, mirosind toată noaptea în celulă. Ar putea să mai lase ușa celulelor descuiată încă 20 de minute, ca prizonierii să poată arunca resturile la coșurile de gunoi de la capătul coridorului și să-și poată spăla tacâmurile. Vă reamintesc că în cele mai multe închisori sunt câte trei prizonieri într-o celulă cu o toaletă. Când mă uit pe geam văd mai mulți prizonieri aruncând resturile de la mâncare printre zăbrele, în iarbă.

Jules îmi spune că îi scrie ofițerului principal (domnul Tinkler) despre transferul lui de la închisoarea de categoria C la una de categoria D. Mă întreabă dacă voi fi alături de el. Nu îi spun că și eu am aceeași problemă.

Jules este un prizonier model și merită schimbarea. A obținut asta la Bedford, unde a devenit „Ascultător”[18]. De asemenea, este tăcut și îmi respectă programul de scris. Este evident că regretă implicarea în treaba cu drogurile și este unul din puținii prizonieri pe care i-am întâlnit despre care sunt convins că nu va mai intra vreodată în închisoare.

Îi corectez puțin scrisoarea și îi sugerez să facem varianta finală a doua zi dimineață. Apoi petrec următoarele două ore citind corespondența de azi, la fel de încurajatoare ca cea pe care o primeam la Belmarsh. Găsesc un bilet de o natură diferită, pe care simt că trebuie să vi-l împărtășesc.

Spitalul University College,
Londra 08.01.2001, 4:30 p.m.

Dragă Lord Archer,

Mulți poeți și scriitori au scris cele mai bune opere în închisoare. Oscar Wilde, de exemplu. Oricum, nu pot să concep că vă veți petrece următorii patru ani într-o închisoare mizerabilă de maximă securitate. Am petrecut și eu 60 de zile într-o asemenea închisoare, pentru infracțiunea inventată, de tulburare a liniștii publice. Am scăpat prin niște vicleșuguri.

Pot aranja să fiți imediat eliberat din robie, doar dacă doriți să donați 15 milioane de lire fundației mele de caritate.

Puteți să mă contactați oricând la numărul 020 7…. Dacă doriți companie, alegeți trei infractori, care să nu fie criminali, să vi se alăture, pentru o sumă adecvată.

Al dumneavoastră,

Nu pot descifra semnătura. Găsesc o altă scrisoare cu același scris de mână.

Dragă Geofrey (sic)

După ce am lipit scrisoarea mi-am dat seama că din greșeală am scris 15 milioane de lire în loc de 1,5 milioane. Te asigur că nu sunt un idiot și repet oferta de a te elibera pe tine și alți tovarăși de încredere.

Al tău,

Din nou, nu pot descifra semnătura.

ZIUA 25 – DUMINICĂ, 12 AUGUST 2001

5:56 a.m.

Mă trezesc voci de pe hol, doi ofițeri, unul vorbind la o stație de emisie-recepție. Ei deschid ușa unei celule și iau un prizonier. Voi afla detaliile când se va descuia ușa celulei, peste câteva ore.

6:05 a.m.

Scriu două ore.

8:15 a.m.

Micul dejun. Sugar Puffs (dat de închisoare), lapte (cumpărat de mine, deoarece e duminică). Fasole cu pâine prăjită arsă (de la închisoare).

10:00 a.m.

Merg pentru prima dată la bibliotecă și mă înscriu. Ai voie să iei două cărți, trei dacă lucrezi în domeniul educației. Biblioteca are cam aceleași dimensiuni ca și sala de sport și, ca să fiu cinstit, e la fel de bine aprovizionată. Au orice, de la Graham Green la Stephen King, de la *Eu, Claudius Împărat* la *Harry Potter*.

Oricum, deși Forsyth, Grisham, Follett și Jilly Cooper sunt scoși în evidență, nu găsesc nicio carte de-a mea pe rafturi. Sper că sunt toate împrumutate. Viețașii mi-au spus adesea că le-au citit pe toate – încet – unele chiar de mai multe ori.

Iau un exemplar din *Jocul cu mărgele de sticlă* de Hermann Hesse, pe care n-am citit-o în ultimii ani și *Procese Celebre* în selecția lui John Mortimer. Normal, trebuie să completez alte formulare, iar apoi cărțile sunt ștampilate de funcționar – un prizonier – cu data de returnare, 26 august. Sper că nu voi mai fi aici până atunci.

Kevin, prizonierul care mi-a completat fișa de înregistrare îmi spune că toate cărțile mele au fost mutate de pe rafturi în ziua în care au aflat că voi fi mutat la Wayland.

— De ce? întreb eu.

— Ordin direct de la guvernator. Se pare că la Belmarsh prizonierii furau cărțile și dacă reușeau să obțină un autograf de la dumneavoastră, prețul acestuia pe piața neagră era de o mie de lire.

Cred totul, mai puțin partea cu mia de lire, care pare a fi o cifră dintr-un tabloid.

10:30 a.m.

Mă uit cât e ceasul, părăsesc biblioteca și mă grăbesc spre capelă, în cealaltă parte a holului. Nu este nici un ofițer în fața intrării. Deodată îmi dau seama că nu m-a căutat nimeni din ziua în care am venit. Am întârziat câteva minute și mă întreb dacă am ajuns în locul bun, deoarece sunt doar trei prizonieri în strane și capelanul. John Framlington e îmbrăcat cu o sutană neagră lungă cu dungi purpurii și mă primește, literalmente, cu brațele deschise.

Capela este impresionantă, cu pereții panelați cu lemn și mici picturi reprezentând evenimente din viața lui Isus. Altarul simplu e acoperit cu o învelitoare pe care se vede o cruce albă stropită cu aur. Există și o cruce mare din lemn, atârnată pe peretele din spatele altarului. Scaunele sunt așezate pe șase rânduri într-un semicerc, făcându-te să te gândești la un mic amfiteatru. Mă așez în al treilea rând în timp ce un grup de bărbați și femei, toți îmbrăcați în tricouri roșii intră pe ușa din spate. Își pregătesc instrumentele, ciupesc corzile chitărilor și o flautistă repetă câteva note. E foarte drăguță. Mă întreb dacă cred asta pentru că e a 25-a zi în închisoare. Ăsta e un gând total nepoliticos. Ea e drăguță.

La 10:45 congregația numără 7 persoane dar tot suntem depășiți de cei 9 din cor. Toți prizonierii stau în partea dreaptă a altarului, iar cei din cor în stânga. Un bărbat, care pare a fi conducătorul grupului, ne sugerează să ne alăturăm lor în acea parte a capelei. Toți șapte îl ascultăm. Tocmai îmi dau seama de ce congregația de la Belmarsh număra două sute de persoane, weekend de weekend, în timp ce la Wayland sunt doar șapte. Aici ți se permite să te plimbi prin clădire lungi perioade de

timp, așa că dacă vrei să te întâlnești cu cineva din altă aripă nu e așa de greu. La Belmarsh, capela era cam singura ocazie să te întâlnești cu vreun prieten din altă parte a închisorii, să schimbi mesaje, să pasezi droguri și, ocazional, să te rogi.

Apoi, preotul se duce în față, se întoarce și ne urează bun venit. Începe prin a prezenta corul Shine, care, ne spune el, reprezintă un grup local care cântă în mai multe biserici din dioceză.

Toți cântăm primul imn, *„He Who Would Valiant Be"*, iar Shine se dovedesc a fi chiar buni. În ciuda numărului nostru mic, serviciul religios se desfășoară normal. După ce a spus rugăciunea de deschidere, preotul vine și se așază printre enoriași. Nu mai conduce vreo altă parte a rugăciunii, lăsând-o în mâinile capabile a liderului de la Shine. Cântăm *„Amazing Grace"*, apoi urmează o lecție din Luca, citită de un alt membru al grupului. După un alt imn ni se adresează liderul celor de la Shine. Discursul lui este din *Bunul Samaritean*. Ne vorbește despre oamenii care trec pe partea cealaltă a străzii atunci când ai necazuri. De această dată îi mulțumesc lui Dumnezeu că am familia și prietenii pe care-i am, deoarece atât de puțini dintre ei mi-au întors spatele.

Serviciul religios se încheie cu o binecuvântare din partea preotului, care apoi mulțumește grupului că ne-au acordat timpul lor. Mă întorc în celulă și scriu despre ceea ce tocmai mi s-a întâmplat.

12:09 p.m.

O sun pe Mary la Grantchester. Cât de dor îmi e de weekendurile cu ea, când ne plimbam prin grădinile de la Old Vicarage: mirosul florilor și al ierbii, peștii pe care-i hrăneam, studenții care vâsleau alene pe râul Cam.

Mary mă pune la curent cu abordarea pe care vrea să o aibă în emisiunea *Today*, acum că Foreign Office și KDP (Partidul Democratic al Kurzilor) au confirmat cum au fost ridicați și distribuiți banii. Încerc să mă gândesc cum va scăpa doamna Nicholson și de asta.

Mary îmi amintește că nu poate veni să mă viziteze până

când nu primește invitația. Îi confirm că am trimis-o ieri. Continuă spunându-mi că propria ei carte, *Photoconversion Volume One: Clean Electricity from Photovoltaics* (vânzări în avans 1.229 bucăți, preț 110 lire), a fost primită foarte bine de lumea academică.

Terminăm discutând probleme de familie. Deși unitățile de pe cartela telefonică sunt pe sfârșite, nu-i spun că mai am două cartele, ca să nu-i provoc necazuri lui Dale, mai ales dacă discuția noastră e înregistrată. Promit să o sun din nou marți și convenim ora. Doar ca să vă amintesc, telefoanele au o singură direcție: din interior afară.

Următorul telefon i-l dau lui James, care dă o petrecere pentru 10 persoane în apartamentul nostru din Londra. Îmi e dor de mâncărurile gătite de el. Îmi spune cine stă la masa mea și ce mănâncă: Roquefort, salată de nuci și smochine, spaghete și înghețată, urmate de Brie, Stilton și Cheddar. Toate acestea sunt însoțite de vin roșu australian și alb californian. Salivez.

— Prânzul[19], țipă un ofițer și revin rapid la realitate.

12:20 p.m.

Prânz: Legume chinezești fierte și prăjite (ar trebui să fie prăjite, dar sunt încă lipite între ele), un măr, suplimentate de un baton Mars (30 pence) și o sticlă de Evian. Oaspeții: aleși înainte.

1:00 p.m.

Mă alătur lui Dale în aripa privilegiaților. Înșfac *Sunday Times* de la Darren și îl citesc foarte încet, în timp ce Dale și Jimmy joacă table. Articolul principal este despre al unui presupus viol al unei fete din Essex, scris de Neil și Christine Hamilton. În *News of the World* al lui Dale, incidentul este descris mai sugestiv, iar din această poveste neverosimilă este memorabilă observația Christinei Hamilton: „Dacă aș vrea să fac astfel de lucruri, le-aș face în Kensington sau Chelsea, nu în Essex."

Jucăm câteva jocuri de table, în timpul cărora sunt întrebat despre campania pentru alegerea președintelui Partidului

Conservator. Darren (doar marijuana) este un fan al lui Michael Portillo și mă întreabă și pe mine ce părere am. Îi spun că eu cred că ar fi fost înțelept din partea Comitetului 1922 să-i lase pe toți trei candidații – Clarke 59 de ani, Duncan Smith 54 de ani și Portillo 53 de ani – să fie prezentați membrilor partidului. Lăsarea pe dinafară a lui Michel va putea duce la sentimente negative ale unora și este posibil să cauzeze probleme în viitor. E foarte posibil că l-ar fi respins oricum pe Portillo, dar cred că ar fi trebuit să aibă posibilitatea să o facă ei.

Dale (rănire cu intenție) este un mare fan al lui Margaret Thatcher, în timp ce Jimmy (curier de Ecstasy) a votat pentru John Major.

— Un tip decent, spune el.

Uneori e greu să-mi amintesc că stau în aceeași încăpere cu unul care a făcut un jaf armat, un dealer de droguri, unul care a fraudat milioane de lire și Dumnezeu mai știe cu cine. Oricum e de apreciat că nu discută în fața mea despre „cealaltă lume" a lor.

3:00 p.m.

Plimbare. Mă plimb în spațiul deschis al închisorii – cu perimetrul cam de o jumătate de milă – și câțiva prizonieri mă salută într-o manieră mai prietenoasă decât au făcut-o joia trecută, la prima mea ieșire. Prima persoană care mi se alătură este un tip drogat. Spre deosebire de William Keane – vi-l amintiți de la Belmarsh? – nu pot spune ce droguri ia doar uitându-mă la el. Numele lui e Darrell și îmi spune că sentința inițială a fost de zece ani. Delictul: a tăiat pe cineva cu o sticlă spartă, într-un bar. Avea 19 ani atunci. Mă uit mai bine la el. Arată de 40.

— Atunci de ce ești încă aici? îl întreb, presupunând că are o a doua sau chiar a treia sentință pentru alte delicte.

— Odată ce am ajuns la închisoare am început să iau droguri, nu?

— Tu să-mi spui.

— Da, și n-am luat niciodată înainte de a ajunge aici. Dar când ai o sentință de zece ani și ești închis 22 de ore pe zi cu

prizonieri care iau deja heroină, nu poți scăpa de asta, nu crezi? Prima dată am fost prins fumând canabis și guvernatorul mi-a adăugat 28 de zile la sentință.

— 28 de zile pentru că ai fumat canabis? Dar…

— Apoi am încercat cocaina și în final heroina. De fiecare dată când am fost prins sentința mea s-a lungit. Dar fii atent, Jeff, acum sunt curat de mai mult de un an. Trebuie să fiu, altfel nu mai ies niciodată din mizeria asta.

— Cât timp ai stat?

— 21 de ani. Am 41, și mai mult de jumătate din sentință a fost adăugată pentru că am luat droguri în timp ce eram în închisoare.

Mă gândesc la asta când ni se alătură un bărbat voinic, mai în vârstă, cam de greutatea mea, arătând a fi din Middle East. Darrell s-a retras în tăcere, ceea ce, mi-e teamă, înseamnă probleme. Noul tip nu se încurca cu discuții mărunte.

— Ți-ar place să faci 50 de mii pe săptămână cât ești încă în închisoare?

— La ce te gândești? întreb eu inocent, deoarece nu arată ca un editor.

— Am un camion plin cu droguri blocat la granița belgiană, așteptând să intre în această țară, dar în acest moment am o problemă cu numerarul. Pune jos 50 de mii și săptămâna viitoare pe vremea asta o să ai 100.

Grăbesc pasul încercând să mă descotorosesc de el, dar în câteva secunde mă ajunge din urmă.

— Nu va fi nici un risc pentru tine, adaugă el, respirând din greu. Noi ne asumăm tot riscul. În orice caz, nimeni nu poate da vina pe tine, nu atâta timp cât ești în închisoare.

Mă opresc și mă uit la el.

— Urăsc drogurile și cu atât mai mult îi detest pe cei care fac comerț cu ele. Dacă mai încerci vreodată să stai de vorbă cu mine, voi repeta toată conversația, prima dată avocatului meu și apoi guvernatorului. Și să nu-ți imaginezi că mă poți amenința, deoarece ei vor fi mai mult decât bucuroși să mă mute de aici și pariez că sentința ta va fi dublată. Ne-am înțeles?

N-am văzut în viața mea un om mai înspăimântat. Ceea ce

nu știa era că eu eram și mai înfricoșat decât el. Nu puteam să uit pedepsele de la Belmarsh pentru drogați – apă fierbinte amestecată cu zahăr aruncată pe față – sau pe omul cu cele patru tăieturi de brici, făcute la dușuri.

Părăsesc în grabă curtea și mă întorc în celulă, închid ușa și mă așez pe marginea patului, tremurând.

4:00 p.m.

Când se întoarce Jules, încă tremur. Plec în căutarea lui Dale.

— Îl cunosc pe nenorocitul ăla, spune Dale. Lasă-l pe mâna mea.

— Ce înseamnă asta?

— Nu întreba.

— Trebuie. Încerc să nu provoc necazuri.

— Nu te va mai deranja, îți garantez.

Apoi se ridică de pe marginea patului și pleacă.

4:30 p.m.

Asocierea: mă duc în aripa privilegiaților cu două batoane Mars, pentru câteva partide de table cu Darren. Din camera de jocuri se aude un scandal incredibil. Oare sunt pe cale să asist pentru prima dată la o revoltă? Mă uit neliniștit pe ușă afară și văd un grup de indieni jucând domino. De câte ori pun o piesă de domino pe masă, o trântesc de parcă ar fi un judecător care vrea să liniștească o sală zgomotoasă. Apoi urmează un țipăt de încântare în mod normal asociat cu Lara marcând la Sabina Park. Ofițerul de serviciu, domnul Nutbourne, și alți prizonieri care joacă biliard și tenis de masă nu par să fie deranjați de zgomot. Merg spre indieni și decid să mă uit la câteva jocuri. Unul își ridică privirea de pe tablă și strigă:

— Vrei să-ți încerci norocul, omule?

— Mulțumesc, răspund și mă așez pe locul eliberat de unul din jucători.

Un indian cu părul cărunt împarte câte șapte piese de domino între noi patru. Jucătorul din dreapta mea poate deschide jocul deoarece are o dublă de șase. Împinge piesa în mijlocul mesei, ceea ce e urmat de strigăte și țipete. Jocul

continuă cu patru runde în care fiecare pune o piesă la capătul șirului. În timpul următoarei runde jucătorul din stânga mea nu are un șase sau un trei așa că spune pas, și, cum eu am un șase, plasez în liniște piesa. Observ că tovarășii mei au devenit un pic mai puțin zgomotoși. Până în acest moment s-a strâns o grămadă de oameni în jurul nostru și numai doi dintre noi am rămas în joc. Am un cinci și un patru, dar este rândul adversarului meu. Dacă are de gând să câștige, trebuie să lovească și asta acum. Tipii aproape amuțesc. Poate jucătorul din stânga mea să mă contracareze și să câștige meciul? Mă rog pentru a doua oară în această zi. Nu are nici patru și nici unu și pasează fără un murmur. Încerc cu disperare să păstrez o față neutră, în timp ce țin piesa de domino în palmă. O pădure de ochi negri mă privesc cu atenție. Pun în tăcere piesa mea lângă piesa de pe masă și izbucnește un zgomot ca la balamuc, că până și domnul Nutbourne se decide să vadă ce se întâmplă.

— Încă un joc, omule? Încă un joc? cer ei.

— Drăguț din partea voastră, spun, dar trebuie să mă întorc la scrisul meu. A fost o plăcere să joc cu voi.

Urmează aplauze. Plec încet, conștient că dacă voi juca o a doua rundă, mitul va fi spulberat. Sincer, nu cunosc nimic din subtilitățile jocului, dar tocmai am găsit un nou înțeles al expresiei „norocul începătorului".

5:45 p.m.

Cina. Când ajung la bucătărie Dale îmi ia bolul de plastic și, exact cum făcea Tony la Belmarsh, decide ce ar trebui să mănânc. Alege o mâncare vegetariană, câteva frunze de salată verde, luate cu grijă dintr-un bol mare și o roșie. Nu trebuie să mă gândesc ce să mănânc, atâta timp cât e Dale de serviciu.

6:00 p.m.

Jules și cu mine suntem din nou închiși până mâine dimineață la opt. 14 ore într-o celulă de șapte pași pe trei, în caz că ați uitat. Cum e duminică, nu există scrisori așteptându-mă, așa că mă așez să scriu înainte de a mă întoarce la Hermann Hesse.

9:00 p.m.

Jules și cu mine ne uităm la Meg Ryan și Kevin Kline în *Sărutul franțuzesc*, de care am râs amândoi, dar treptat ne-a captivat.

10:54 p.m.

Îmi așez capul pe perna moale. Nu e din puf de gâscă, nici din pene de rață – doar burete – dar recunosc luxul când îl întâlnesc.

ZIUA 26 – LUNI 13 AUGUST 2001

6:03 a.m.

Agitația de ieri dimineață s-a dovedit a fi făcută de un prizonier care avea nevoie de medicație și asistența unui Ascultător. A apăsat butonul de urgență. Există câte un astfel de buton în fiecare celulă, lângă ușa, iar atunci când se apasă, se aprinde o lumină mică roșie pe coridor și una în sediul principal. Prizonierii o numesc room-service, deși regulamentul închisorii spune că se folosește doar în caz de urgență, altfel ți se face raport. Nu-mi dau seama de ce prizonierul avea nevoie de ajutorul unui Ascultător, dar deoarece era prima lui noapte la Wayland, ar fi putut fi mai multe motive. Amintindu-mi prima mea noapte, nu pot decât să empatizez cu el.

Scriu două ore.

8:15 a.m.

Micul dejun. Sugar Puffs (cumpărat de mine), lapte (dat de închisoare). Un ou pe o felie de pâine prăjită (de la ei), o a doua felie de pâine prăjită (de la ei), marmeladă (luată de mine)

10:00 a.m.

Suntem încuiați două ore, pe care plănuiesc să le folosesc ca să revizuiesc ce am scris dimineață. Asta presupunând că nu va fi nici o întrerupere – au fost două.

10:49 a.m.

Ușa e descuiată de domnul Newport, care vrea să vorbească cu Jules despre cererea lui de schimbare de la categoria C la D. Jules îi spune că a scris toate motivele într-o scrisoare, așa că ei (autoritățile) ar trebui să aibă înregistrate toate detaliile. Domnul Newport își aruncă privirea peste cele două pagini și promite să aranjeze o întrevedere cu domnul Stainthorpe, ofițerul care se ocupă cu clasificarea prizonierilor. Ușa celulei se închide cu zgomot.

11:09 a.m.

Ușa se deschide a doua oară. De data aceasta e domnul Nutbourne, care spune:

— Spune-mi Jeffrey (e primul ofițer care-mi spune pe numele de botez) vrei prima dată vestea bună sau cea proastă.

— Decide tu, sugerez eu.

— Nu vei fi mutat în aripa C, deoarece avem de gând să te mutăm jos, lângă prietenii tăi, pe coridorul privilegiaților.

— Și care e vestea proastă?

— Din păcate, nu va fi nici o celulă liberă până în 29 august, când își va termina de executat sentința unul din prizonierii de acolo.

— Dar ai putea să-mi dai în altă parte o celulă în care să stau singur.

— Nu-ți forța norocul, spune el rânjind și trântește ușa.

12:00 amiaza

Prânz: supă (minestrone) și o bucată de pâine neagră (proaspătă). Nu am avut curaj să încerc plăcinta cu carne. Dumnezeu știe ce animal era înăuntru…

2:00 p.m.

Program de sport. Mă grăbesc la sala de sport, doar ca să descopăr că mașina de alergare e stricată. La naiba.

Mă încălzesc puțin înainte de a vâsli 10 minute. Fac 1.909 metri, mare îmbunătățire față de ieri. Mai fac puțin antrenament ușor înainte să mă mut la o bicicletă, un model din care nu mai văzusem până acum. Nu mă descurc cu ea până când vine domnul Maiden și îmi spune că odată fixată viteza, pedalele se învârt până când le oprești.

Fixează viteza la 30 km pe oră și mă lasă să mă descurc. Transpir 10 minute și îmi dau seama că nu știu să o opresc. Strig la Everett (vătămare corporală gravă) să mă ajute – un negru lângă care am stat în timpul partidei de domino – dar el doar zâmbește sau nu înțelege în ce situație neplăcută sunt. Când țipetele mele cresc în intensitate, domnul Maiden vine, într-un final, să mă salveze. Nu se poate opri din râs când îmi arată

butonul pe care trebuie apăsat. E un buton roșu pe care scrie STOP. Cobor extenuat de pe bicicletă, ceea ce produce veselie în rândul prizonierilor, în special a jucătorilor de domino. Îmi folosesc timpul rămas lungit pe o saltea, ca să mă recuperez.

În timp ce prizonierii începeau să se îndrepte spre celulele lor – fără porți, fără controale – sunt chemat în biroul domnului Maiden. Imediat ce ușa e închisă și nici un prizonier nu poate auzi, mă întreabă:

— Ai vrea să vii vineri dimineață alături de personalul închisorii, să ajuți la grupul cu nevoi speciale de la Dereham Adult Training Centre?

— Bineînțeles că aș vrea, îi spun.

— În prezent, Jimmy e singurul prizonier care ajută acel grup, așa că poate ar fi bine să vorbești puțin cu el.

Îi mulțumesc domnului Maiden și mă întorc în celulă. Nu merg imediat la duș deoarece sunt încă transpirat de la efortul depus pe bicicletă, așa că folosesc timpul ca să o sun pe Alison, asistenta mea. Îi spun că mai am nevoie de caiete A4 și creioane, deoarece acum scriu între două și trei mii de cuvinte pe zi. Mai am nevoie de plicuri timbrate și adresate ei – de mărime A4 și mai subțiri ca să le pot îndoi pentru a le băga în poșta mea zilnică{20}. Alison îmi spune că din cauza sacilor de scrisori pe care le primesc atât în închisoare cât și la birou, precum și datorită faptului că are de dactilografiat două manuscrise în același timp, este nevoită să lucreze mai multe ore decât atunci când eram un om liber.

— Și când te gândești că-ți era frică să nu-ți pierzi serviciul dacă eu voi fi închis, îi amintesc. Așteaptă numai până când voi începe din nou să lucrez la roman{21}. Va trebui să lucrezi și în weekenduri.

Alison îmi confirmă că ultimele cinci capitole de la Belmarsh au ajuns în siguranță, mulțumită lui Roy, cenzorul. Nu există astfel de probleme la Wayland, unde arunci plicul în cutia de scrisori și a și plecat. Îi reamintesc că vreau să-mi trimită înapoi manuscrisul de la *Belmarsh* cât mai repede posibil, să mai trec odată prin el, înainte de a i-l da lui Jonathan Lloyd (agentul meu) să-l citească pentru prima dată.

Ultima mea cerere este să-mi facă legătura cu Will.

— E la Cambridge cu Mary.

Deși verific câte unități mai am pe cartela de telefon, nu trebuie să-mi fac griji în privința asta, deoarece se pare că Dale poate face rost de oricâte.

Sun la Cambridge și îmi răspunde Mary, care tocmai se pregătea să prezideze o întâlnire la spitalul Addenbrooke, unde este vicepreședinte. După câteva cuvinte mi-l dă pe Will la telefon. Are multe noutăți și îmi spune că mama lui s-a pregătit pentru interviul de la *Today*, în felul ei foarte conștiincios. De când am vorbit data trecută, Andy Bearpark, care se ocupa de afacerile kurzilor în străinătate în perioada care mă interesează, confirmă că a fost contactat de KPMG care au solicitat un audit. Will simte că poliția nu va avea decât să completeze urgent raportul ca să confirme restabilirea categoriei D. Îi mulțumesc, mai ales pentru sprijinul pe care-l oferă mamei sale. Apoi îi spun că am terminat partea din jurnal care se referea la Belmarsh și îl întreb dacă a avut timp să se uite peste capitolele trimise.

— Pur și simplu nu pot, tată. E rău destul că ești acolo.

Îi spun că deja am hotărât că vor fi trei volume ale jurnalelor din închisoare: *Iadul*, *Purgatoriul* și *Raiul*, cu un epilog numit *Înapoi pe pământ*. Cel puțin asta îl face să râdă. În timp ce spun asta, Jimmy trece pe lângă mine și îl întreb dacă poate aștepta un moment. Aprobă din cap și așteaptă până termin conversația cu Will.

Și Jimmy a auzit că mă voi alătura lor în aripa privilegiaților, dar se întreabă dacă informațiile lui Nutbourne vin de undeva de sus.

— La asta mă gândeam și eu, îi spun.

Apoi îi spun că domnul Maiden m-a invitat să mă alătur lor în sala de sport vineri dimineața, pentru a ajuta grupul cu nevoi speciale. Sunt surprins de reacția lui.

— Bastard norocos, spune Jimmy. Eu a trebuit să aștept doi ani ca să mă primească, și tu ești rugat după patru zile.

Nostim, deoarece eu n-am luat-o ca pe un cadou, ci pur și simplu ca pe o ocazie de a face ceva care merită.

Jimmy mă invită jos în celula lui să bem ceva, singura mea șansă de a bea o cola dietetică. Ni se alătură Jason, care m-a zărit pe hol. El îmi dă o pereche de șlapi și o geantă cu produse de toaletă, care, în mod normal, sunt date numai prizonierilor privilegiați.

— Bastard norocos, repetă Jimmy, înainte să înceapă să se ocupe de greutatea lui. Jimmy are 1,85 m, e subțire și atletic. Se antrenează în fiecare zi la sala de sport și este poreclit de prizonieri Brad Pitt.

— Mai mult ca Arm Pitt, spune Jason

Jimmy zâmbește și continuă să mormăie:

— Trebuie să mă îngraș puțin.

— Îmi place de tine așa cum ești, iubitule, răspunde Jason.

Hotărăsc că e momentul ideal să-i întreb cum sunt introduse drogurile în închisoare. Răspund pe rând la nenumăratele mele întrebări și ambii continuă să mă educe cu privire la acest subiect.

Din cele șase droguri majore – canabis, speed, Ecstasy, cocaină pură, țigări de cocaină și heroină – numai canabisul și heroina erau cerute zilnic în cele mai multe închisori. Fiecare aripă a închisorii are un dealer, care, la rândul său, are persoane care se ocupă de fiecare prizonier care ajunge în aripa de acomodare. E cunoscută ca „acomodarea cu drogurile". Se întâmplă de obicei în curte, în timpul pauzei lungi pentru plimbare din fiecare dimineață. Prețurile variază de la de două ori prețul străzii, până la de zece ori, depinzând de cerere și ofertă; chiar și în închisoare funcționează libera inițiativă. Plata poate fi făcută în mai multe feluri. Cea mai comună monedă sunt cartelele de telefon sau tutunul. Se pot trimite bani în contul dealerului, dar celor mai multor dealeri nu le convine acest mod, deoarece chiar și cel mai prost ofițer își poate da seama ce fac. Metoda preferată este ca cineva din afară să trimită bani unui apropiat de-al dealerului, în general prietena, nevasta sau partenerul. Așa cum există o listă tipărită și afișată pe peretele de lângă sediul principal cu prețurile de la cantină, tot așa există o listă acceptată, deși netipărită, cu drogurile disponibile în închisoare. De exemplu, prețul pentru cinci joint-

uri de canabis este cam 10 lire sau cinci cartele de telefon, o doză de cocaină costă cam 10 lire, în timp ce heroina, o punguță care are cam o jumătate de gram, poate costa până la 20 de lire.

Apoi discutăm despre cea mai mare problemă, cum ajunge marfa în închisoare. Jason îmi spune că sunt mai multe căi. Cea mai evidentă e prin intermediul vizitatorilor, dar nu e așa de folosită deoarece pedeapsa dacă ești prins se aplică atât prizonierului, cât și vizitatorului. Dacă ești prins pierzi automat dreptul la vizite și la folosirea telefoanelor. Pentru unii prizonieri este singurul contact cu lumea de afară. Puțini, în afară de cei disperați, dependenții de heroină, sunt dispuși să sacrifice dreptul de a-și vedea familia și prietenii odată la două săptămâni sau de a vorbi în mod regulat cu ei la telefon. Așa că mulți dealeri preferă metode mai sigure, deoarece dacă sunt prinși a doua oară, nu numai că pierd dreptul la cartelele de telefon și la vizite, ci li se și prelungește sentința.

— Ce alte metode mai sunt? întreb eu.

— Poți aranja cu cineva să le arunce peste zid într-un anumit moment și să fie luate de grădinar sau gunoier. Așa își mai suplimentează și ei veniturile de șapte lire pe săptămână, îmi explică Jason. Dar concediile și permisiile în oraș sunt metodele cele mai utilizate de a aduce droguri. Un curier deștept poate câștiga niște bani înainte să fie eliberat.

— Dar ține minte, dacă ești prins aducând droguri în închisoare, nu numai că pierzi toate privilegiile, ci e foarte posibil să fii transferat la o închisoare de categoria A și să ți se prelungească sentința.

— Dar prin poștă? întreb eu.

— Trimiterea într-un pix e o metodă obișnuită, spune Jason. Umpli jumătate din mină cu heroină, și lași jumate plin cu cerneală, așa încât, când desfac pixul se vede cerneala. Ar putea rupe mina în jumătate, dar ar însemna să înlocuiască 100 de mine pe săptămână. Dar cea mai folosită metodă implică încă plicurile maro și timbrele.

— Plicurile? întreb eu.

— Cele mai multe plicuri maro au pe margini o clapetă. Dacă o ridici ușor, poți pune acolo o linie de heroină, iar apoi o

sigilezi la loc. Când vine cu poșta, arată ca plicurile cu pliante, dar poate ascunde heroină de până la o sută de lire.

— De curând, unul din prizonieri a întrecut măsura, spune Jimmy. A fost mutat în aripa privilegiaților. Unul din privilegii este că putem avea draperii în celule. Când a sosit draperia pe care a ales-o el, personalul închisorii a descoperit că toate cusăturile erau pline cu heroină. Prizonierul a fost imediat pus la separare și și-a pierdut toate privilegiile.

— Și i s-a adăugat ceva la sentință?

— Nu, răspunde Jason. A pretins că draperia a fost trimisă de un alt acuzat din procesul lui, pentru a-i face rău.

— Nu numai că a scăpat, continuă Jimmy, dar celălalt acuzat a fost condamnat cinci ani. Ambii erau vinovați ca naiba, dar nici unul n-a ajuns la închisoare pentru delictele pe care le-a făcut.

Nu era prima dată când auzeam treaba asta.

— Dar poți să-ți pierzi privilegiile și să ți se adauge o perioadă la sentință și dacă ești prins luând droguri, îmi amintește Jason.

— Adevărat, spune Jimmy, dar și ca să scapi de asta există metode. În 1994 guvernul a introdus mai multe teste obligatorii pentru a-i prinde pe prizonierii care consumă substanțe ilegale. Dar dacă iei heroină, tot ce trebuie să faci este să cumperi un tub de pastă de dinți pentru fumători de la cantină și să înghiți o gură imediat ce ai consumat drogul.

— Cum ajută asta? întreb eu.

— Dacă cer o probă de urină, explică Darren, pasta de dinți pentru fumători o va tulbura și trebuie să aștepte 24 de ore până să facă din nou testul. Până când fac al doilea test, câțiva litri de apă vor curăța orice urmă de heroină din corpul tău. Îți vei pierde noaptea la toaletă, dar nu îți vei pierde privilegiile și nu ți se va prelungi sentința[22].

— Acest lucru nu e posibil și cu canabisul? întreb eu[23].

— Nu, urmele de canabis rămân în sânge cel puțin o lună. Oricum e o mare afacere, indiferent de risc, și poți fi sigur sută la sută că dealerii nu se ating de droguri. Toți au cărăușii și vânzătorii lor. Ei își iau partea lor si rareori sunt prinși.

— Iar unii dintre ei reușesc să facă mai mulți bani în închisoare decât câștigau afară, adaugă Jason.

Suntem chemați la ceai de un ofițer. Închid agenda, îi mulțumesc lui Jason pentru șlapi și pentru geanta cu lucruri de toaletă, ca să nu mai vorbesc de lecție, și mă întorc în celula mea.

5:00 p.m.

Cina: plăcintă vegetariană și doi cartofi. Dacă voi deveni privilegiat, mi se va permite să am propria farfurie și cană, și să nu uităm de draperii.

6:00 p.m.

Scriu ceva mai mult de o oră.

7:15 p.m.

Mă uit la Sue Barker și Roger Black care fac rezumatul Campionatelor Mondiale de Atletism, un dezastru pentru britanici. Un aur pentru Jonathan Edwards la triplu salt și un bronz pentru Dean Macey la decatlon. Cel mai prost rezultat de când a început acest concurs în 1983, și a urmat după succesele de la Olimpiada de la Sidney. Aproape că sunt capabil să gândesc că sunt bucuros că am fost împiedicat să particip.

8:00 p.m.

Îmi citesc scrisorile. Astăzi sunt peste o sută.

9:00 p.m.

Jules și cu mine ne uităm la o versiune modernă a filmului *Marile Speranțe*, cu Robert De Niro și Gwyneth Paltrow. Dacă n-aș fi fost în închisoare aș fi renunțat după 15 minute.

Încep să citesc *Procese celebre*, în selecția lui John Mortimer. Încep cu Rattenbury și Stones, problema unui tânăr care se îndrăgostește de o femeie mai în vârstă. Asta e ceva ce eu n-a experimentat. Adorm pe la 11.

ZIUA 27 - MARȚI 14 AUGUST 2001

6:18 a.m.

Am dormit prea mult. După o noapte de ploaie, se ivește soarele prin fereastra mea cu patru gratii. Scriu două ore.

8:20 a.m.

Micul dejun: doi Weetabix, un ou fiert tare și o bucată de pâine prăjită.

10:56 a.m.

Scriu cam de o oră când se deschide ușa celulei; domnul Clarke îmi spune că trebuie să mă întâlnesc, ca parte a programului de acomodare, cu un reprezentant al BoV (Board of Visitors – Comisia de vizitatori). Totul are un acronim în zilele noastre.

Nouă prizonieri sunt adunați într-o cameră de așteptare în partea opusă biroului domnului Newport. 11 scaune confortabile sunt așezate în semicerc, iar în mijlocul camerei este o măsuță. Dacă ar fi fost niște reviste vechi împrăștiate pe masă, ai putea să crezi că ești în sala de așteptare a medicului de familie. Așteptăm câteva minute până ni se alătură un bărbat de aproape 60 de ani, care arată ca un avocat pensionar sau ca un director de bancă. E înalt cam de 1,8 m, are părul cărunt și un zâmbet cald. Poartă o cămașă deschisă la gât și o flanelă gri. Bănuiesc că doar duminica după masa mai e îmbrăcat atât de lejer.

Se prezintă ca fiind Keith Flintcroft, și ne explică faptul că această Comisie este formată din șaisprezece localnici desemnați de Ministerul de Interne. Ei nu sunt plătiți, ceea ce le conferă independență.

— Putem să cerem să ne întâlnim cu guvernatorul sau cu oricare dintre ofițeri și, deși nu avem nici o putere, avem o influență considerabilă. Scopul nostru principal, continuă el, este să rezolvăm plângerile prizonierilor. Oricum, autoritatea noastră se termină când e vorba de ordine date de guvernator.

De exemplu, nu putem opri ca un prizonier să fie pus la izolare, dar putem fi siguri că în 72 de ore știm detaliile delictului[24]. Putem citi orice din dosarele prizonierilor, cu excepția actelor legale și a dosarului medical.

Domnul Flintcroft arată ca un tip decent, un bărbat care, în mod evident, crede în serviciile oferite comunității. La fel ca mii de cetățeni din toată țara nu așteaptă altă recompensă decât satisfacția că face un lucru care merită. Cred că el simte că dacă un prizonier este tratat dur, în limitele puterilor sale, dorește să facă ceva pentru el.

Termină discursul de 10 minute spunând:

— Veți vedea că petrecem o mulțime de timp pe aici. Ne puteți distinge datorită insignelor colorate pe care e și numele. Așa că puteți veni oricând să vorbiți cu noi oricând vreți, cu deplină încredere. Acum, aveți întrebări?

Spre surprinderea mea, nu întreabă nimeni nimic. De ce nu menționează nimeni starea celulelor din aripa de acomodare comparativ cu cele din restul închisorii? De ce, chiar dacă este un zugrav în fiecare aripă, pe care l-am observat lucrând în fiecare zi, nu este unul care să aranjeze puțin aripa de acomodare?

Lasă ei intenționat această aripă a închisorii în condiții mizerabile pentru ca atunci când prizonierii sunt mutați să simtă îmbunătățirea sau e din cauză că nu pot face față mulțimii de prizonieri? Oricare ar fi motivul, mi-ar plăcea să-i spun guvernatoarei Kate Cawley (i-am descoperit numele pe un avizier, dar încă nu m-am întâlnit cu ea) că este degradant, și e o pată neagră pentru o închisoare de altfel bine condusă. De ce sunt prizonierii de la acomodare încuiați atâtea ore, în timp ce restul au mai multă libertate? Și de ce…

Apoi mi-am dat seama. Sunt singura persoană din cameră care n-a trecut înainte prin acest proces, și ceilalți ori pur și simplu nu dau doi bani sau nu-i văd rostul. În general sunt criminali înrăiți care vor doar să-și facă șederea în închisoare cât mai ușoară posibilă, înainte de a se întoarce la viața lor obișnuită. Ei consideră că orice ar putea face domnul Flintcroft nu va aduce nici o îmbunătățire în viețile lor. Am senzația că

ceea ce a făcut domnul Flintcroft de-a lungul anilor a produs o mare îmbunătățire în viețile lor, chiar dacă ei nu-și dau seama de asta și nici nu apreciază.

Odată ce domnul Flintcroft realizează că nu vor fi întrebări, completăm formularele și ne întoarcem în celule. Mă opresc și îi mulțumesc că s-a înhămat la o treabă pentru care nimeni nu-ți mulțumește.

12:00 amiaza

Domnul Chapman îmi spune că am un pachet mare pe care îl pot ridica după prânz (cină).

12:15 p.m.

Prânzul: conservă din carne de porc, doi cartofi și o sticlă de Evian. AJUTOR! Mi se termină apa Evian.

12:35 p.m.

Merg să-mi iau pachetul sau ce a mai rămas din el. În el erau două cărți: *Jurnalul lui Alan Clark* și *Scafandrul și fluturele* de Jean-Dominique Bauby, care au fost trimise de Anton, unul din cei mai apropiați prieteni ai lui James. Sunt însoțite de o scrisoare lungă despre ultima ceartă cu prietena lui (îi iubesc pe tineri – numai problemele lor există). Alison mi-a trimis o duzină de agende, două pachete de pixuri și șase pachete de timbre. Domnul Chapman îmi spune că pot păstra scrisoarea de la Anton, dar tot restul vor fi puse în cutia mea de la recepție și mi se vor înapoia doar când voi fi transferat sau eliberat.

3:15 p.m.

M-am acomodat atât de mult cu viața la închisoare încât nu numai că mi-am amintit să-mi iau cardul pentru sala de sport, dar am luat și un prosop și o sticlă de apă la sesiunea de antrenament de după masă. Aparatul de alergare e tot stricat așa că vâslesc 10 minute (1.837 metri – nu prea impresionant), după aceea fac o sesiune de exerciții ușoare și 10 minute pe bicicletă, pe care acum știu să o pornesc, și, mai important, să o opresc.

Everett (vătămare corporală gravă) lasă greutatea de 100 de kilograme și mă întreabă dacă poate lua o înghițitură de Evian. Dau afirmativ din cap; nu cred că ar exista vreo alternativă. Un moment mai târziu, partenerul său de antrenament – un negru mai înalt și mai solid – vine încet și bea o gură fără să întrebe. Până când îmi termin exercițiile sticla e goală.

Odată întors în aripa mea vreau să fac un duș, dar ușa e încuiată. Mă uit prin ferestruică. E plin de abur și doi prizonieri lovesc în ușă încercând să iasă. Nu cred că e politica închisorii să-i închidă pe ei înăuntru și pe mine pe dinafară. Stăm prin preajmă vreo zece minute, eu și alți câțiva prizonieri, până când, în sfârșit, apare un ofițer. Îi spun că aș dori să fac un duș.

— Ai ratat șansa.

— Nu am avut nicio șansă, îi spun. A fost încuiat în ultimele 10 minute.

— Am fost plecat doar un minut, poate două, spune el.

— Stau aici cam de 10 minute, îi dau politicos replica.

— Dacă eu spun că e un minut, atunci e un minut, spune el.

Mă întorc în celulă. Mă simt rece și transpirat. Mă așez să scriu.

6:00 p.m.

Cina. Un bol cu supă groasă, uleioasă, e singurul lucru pe care-l pot mânca. Când mă întorc în celula mea îmi torn o jumătate de cană de suc de coacăze negre. Singurul lux pe care mi-l mai permit. Cel puțin slăbesc.

6:30 p.m.

Plimbarea: Mă plimb pe lângă gard cu Jimmy și Darren. Doar prezența lor îi oprește pe cei mai mulți prizonieri să mă deranjeze.

7:00 p.m.

Reușesc să fac un duș. Mă îmbrac cu un trening de închisoare, gri și lăbărțat, dar comod. Mă hotărăsc să o sun pe Mary. La telefon e coadă, deoarece e cea mai populară perioadă a zilei. Când îmi vine rândul sun la Old Vicarage, dar sună

ocupat.

Îl zăresc pe Dale umblând încoace și încolo pe coridor, dorind, în mod evident, să vorbească cu mine. Îmi spune că nu a primit banii. Îl asigur că, dacă nu vor sosi cu poșta de mâine dimineață, mă voi interesa ce s-a întâmplat. Încerc din nou să o sun pe Mary – tot ocupat. Mă întorc în celulă și-mi pregătesc biroul pentru sesiunea de scris din seara asta. Mă uit la ceas. E 7:55. Mai am doar o șansă.

Înapoi la telefon. Sun la Cambridge. Tot ocupat. Mă întorc în celulă și găsesc la ușă un ofițer. Sunt încuiat pentru alte 12 ore.

8:00 p.m.

Citesc ce am scris astăzi și pregătesc niște note pentru prima sesiune de dimineață, în acompaniamentul făcut de doi indieni care strigă unul la celălalt din capetele opuse ale coridorului. Îi spun lui Jules că par să strige mai tare decât de obicei. Îmi răspunde resemnat că nu ai ce face cu războinicii de la ferestre. Mă mir. Oare îmi forțez norocul? Merg la fereastră și le sugerez într-un mod politicos, dar cu voce fermă, că nu e nevoie să strige unul la altul. O față neagră apare la fereastra opusă. Mă aștept la discursul obișnuit.

— Îmi pare rău Jeff, spune el și continuă conversația cu o voce normală.

Ei bine, uneori e suficient să ceri.

ZIUA 28 – MIERCURI, 15 AUGUST 2001

6:04 a.m.
Mă trezesc, doar ca să-mi reamintesc unde sunt.

8:15 a.m.
Micul dejun: când merg să-mi iau mâncarea, Dave îmi face semn din cap, dându-mi de înțeles că au sosit banii.

8:30 a.m.
O sun de Mary și-mi spune că va face programul de la emisiunea *Today* cu John Humphrys și mă va vizita vineri cu Will. Cum James este în concediu ea sugerează ca al treilea vizitator să fie Jonathan Loyd. El vrea să discutăm despre noul meu roman, *Fii norocului*, și de progresele făcute la jurnal. Deoarece am voie să primesc doar o vizită la două săptămâni, aceasta va fi o combinație între afaceri și plăcere, deși îmi este dor de James.

O sun pe Alison, care îmi spune că va termina de dactilografiat primul volum din jurnal – *Belmarsh, Iadul* – până miercuri (70.000 de cuvinte) și mi-l va trimite imediat cum e gata. Îmi amintește că de luni va fi în concediu două săptămâni. E necesar să îmi amintească. În închisoare uiți că oamenii normali au concediu.

Când mă întorc în celulă îl găsesc pa David (trafic de whisky) străbătând coridorul. Îi spun că apa mea e pe terminate. Îmi oferă o sticlă mare de limonadă dietetică și un suc de afine Robinsons, fără zahăr, în schimbul unei cartele de telefon de două lire, având un profit de 43 pounds la afacerea asta. Accept și plecăm în celula lui pentru a completa tranzacția. E o singură problemă: nu ai voie să folosești cartele de telefon pentru schimburi, deoarece se poate crede că ești un dealer de droguri. Fiecare cartelă are pe spate semnătura prizonierului, la fel ca un card bancar{25}.

— Nici o problemă, spune David (el rezolvă totul). Pot șterge numele dumneavoastră cu Fairy și îl înlocuiesc cu al meu.

— Cum de ai o sticlă de Fairy?

— Eu fac curățenie în aripa aceasta.

Tâmpită întrebare.

10:00 a.m.

Colegul meu Jules a început azi cursurile de educație (abilități de viață și sociale) așa că am celula numai pentru mine. Scriu doar o jumătate de oră când se descuie ușa și sunt anunțat că ofițerul de probațiune al închisorii vrea să mă vadă. Îmi amintesc cuvintele lui Tony (evadare de la închisoarea deschisă Ford) de la Belmarsh: „Nu te da deștept și nu te pune rău cu ofițerul de probațiune deoarece el are un cuvânt greu de spus când se decide data eliberării condiționate."

Sunt escortat într-o cameră, la două uși mai încolo de biroul domnului Tinkler, la etajul unu. Dau mâna cu o doamnă tânără care se prezintă Lisa Dada. E o blondă cam de 30 de ani și poartă un pulover cu guler în formă de V care arată că tocmai s-a întors din vacanță sau că a petrecut un weekend lung stând la soare. Ca toată lumea, mă întreabă cum m-am acomodat. Îi spun că nu mă pot plânge decât de starea celulei și de neplăcuta introducere în lumea muzicii rap și a războinicilor de la ferestre.

Lisa începe să-mi explice că trebuie să se întâlnească cu fiecare deținut, dar nu poate face prea multe în cazul meu, deoarece rolul ei începe înainte de eliberarea condiționată cu șase luni{26}.

— Și cum mă voi muta la Surrey cam în două luni, continuă ea, ca să fiu lângă soțul meu care e ofițer la închisoare, iar dumneavoastră puteți fi mutat în altă parte cu mult înainte de asta, nu pot face mai mult decât să vă răspund la orice întrebare doriți.

— Cum v-ați întâlnit soțul? o întreb.

— Nu la astfel de întrebări mă referam, mi-a răspuns ea cu un surâs.

— Trebuie să fie nigerian.

— Ce te face să crezi asta.

— Dada. E un nume din tribul Igbo, tribul conducătorilor și al războinicilor.

Dă afirmativ din cap și spune:

— Ne-am întâlnit în închisoare în niște circumstanțe care par desprinse din unul din romanele dumneavoastră.

Nu o întrerup.

— Aveam un prizonier care trebuia să fie eliberat a doua zi dimineața. În seara dinainte i-a telefonat soției să-i spună la ce oră să vină, dar nu se putea înțelege cu ea din cauza zgomotului făcut de televizor într-o celulă alăturată. S-a întors și l-a rugat pe deținut să dea volumul mai încet, dar i s-a răspuns să se ducă dracului. Într-un moment de furie a aruncat telefonul a intrat în celulă și i-a tras una. Prizonierul a căzut pe spate pe podeaua de beton, și-a spart capul și a murit înainte de a ajunge la spital. Primul ofițer care a ajuns acolo a chemat ofițerul de probațiune al atacatorului, care s-a nimerit să fiu eu. Un an mai târziu eram căsătoriți.

— Ca s-a întâmplat cu prizonierul? întreb eu.

— A fost acuzat de omor prin imprudență, a pledat vinovat și a fost condamnat la trei ani. A făcut 18 luni. Era clar că nu a avut nici o intenție să omoare. Știu că sună prostește, dar până în acel moment, dosarul lui era nepătat.

— Deci soțul tău e negru. Asta nu poate fi ușor pentru tine, mai ales în închisoare.

— Nu, nu este, dar mă ajută să mă înțeleg cu *dreadlocks*[27].

— Deci cum e să fii ofițer de probațiune blondă, de treizeci și ceva de ani, întreb eu.

— Nu e întotdeauna ușor, recunoaște ea. 60 la sută din prizonieri strigă la mine și îmi spun că nu sunt bună de nimic, în timp ce restul de 40 la sută izbucnesc în lacrimi.

— Izbucnesc în lacrimi? Așa de mulți? spun eu, arătând cu degetul spre ușă.

— Oh, da. Îmi dau seama că nu e cazul tău, dar cei mai mulți dintre ei își petrec viața încercând să arate cât de macho sunt, așa că atunci când ajung la mine e singura șansă să-și arate adevăratele sentimente. Odată ce încep să vorbească despre familiile lor, partenerii lor, copiii și prietenii lor, adesea cedează, dintr-o dată conștienți că ceilalți pot trece, acolo afară, prin momente mai grele decât ei, care sunt încuiați aici.

— Și cei care strigă, ce-și imaginează că realizează?

— Eliberează furia din ei. Un astfel de regim disciplinat inhibă emoțiile, și adesea eu sunt cea care le descătușează. Am văzut de toate, inclusiv limbaj obscen și descrierea explicită a ceea ce le-ar plăcea să-mi facă, în timp ce se holbau la sânii mei. Un prizonier chiar și-a descheiat pantalonii și s-a masturbat. Toate astea pentru 21.000 de dolari pe an.

— Și de ce o faci?

— Am câte un succes ocazional, poate unul din zece, care face ca totul să pară că merită când mergi seara acasă.

— Care e cea mai rea parte a muncii tale?

Face o pauză și se gândește.

— Când trebuie să spun unui prizonier că soția sau partenerul nu-l mai vor, chiar înainte de a fi eliberat.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Mulți prizonieri cu sentințe lungi le telefonează soțiilor de două ori pe săptămână și primesc chiar vizite de la ele o dată la două săptămâni. Dar numai când sentința lor se apropie de sfârșit și ofițerul de probațiune trebuie să viziteze căminul matrimonial, nevasta recunoaște că nu-și mai vrea soțul înapoi. De cele mai multe ori pentru că trăiesc cu alt bărbat – câteodată cel mai bun prieten al soțului.

— Și se așteaptă ca tu să le dai vestea?

— Da, răspunde ea. Pentru că ele nu o pot face, nici măcar la telefon.

— Există vreo categorie de prizonieri cu care nu vrei să ai de-a face? Pedofilii, criminalii, răpitorii, dealerii de droguri, de exemplu?

— Nu, pot să mă descurc cu oricare dintre ei, spune ea. Dar cei cu care nu am răbdare sunt hoții.

— Hoții?

— Nu au nici remușcări nici conștiință. Chiar și atunci când fură obiecte personale cu valoare sentimentală, spun că e în regulă, deoarece victima este despăgubită de asigurări.

Se uită la ceas.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări. Face o pauză. Nu că la tine s-ar aplica cele obișnuite.

— Pune-mă la încercare, sugerez eu.

Lisa scoate o foaie dintr-un dosar și începe să citească cu glas tare întrebările.

— Sunteți căsătorit? Trăiți cu soția? Aveți copii? Aveți copii cu altă persoană? Are vreunul din ei nevoie de asistență sau ajutor financiar? Vă veți întoarce la familia dumneavoastră când veți fi eliberat? Când veți fi eliberat, veți avea alt venit în afară de cele 90 de lire pe care vi le dă statul? Veți avea unde să dormiți în prima noapte când veți ieși din închisoare? Aveți un serviciu unde să mergeți, cu o sursă garantată de venituri?

Ea ridică privirea.

— Scopul ultimei întrebări este de a afla dacă este probabil că vei comite o infracțiune în primele ore după ce ieși din închisoare.

— De ce ar face cineva așa ceva? întreb eu.

— Pentru că, pentru unii dintre ei, acesta e singurul loc care le garantează trei mese pe zi, un pat și pe cineva cu care să vorbească. Ai un exemplu bun în aripa ta. A ieșit luna trecută, s-a întors luna aceasta. A furat geanta unei bătrâne și i-a dat-o înapoi imediat. S-a ținut de ea până a sosit poliția ca să fie sigur că-l arestează.

Cred că știu la cine se referă și-mi fac o notiță mentală să schimb câteva vorbe cu el.

Ora noastră se apropie de sfârșit, așa că întreb dacă va continua cu acest serviciu.

— Da. Fac această muncă de 10 ani și, oricum ai lua-o, are recompensele ei. Reține, s-au schimbat multe în ultima decadă. Când am început, mottoul tipărit pe hârtiile noastre era: *Sfătuiește, Asistă, Fii prieten*. Acum e *Sancționare, Reabilitare și Protecție*; rezultatul unei schimbări masive în societate, nou descoperita libertate și cerințele cetățenilor pentru siguranță. Ei nu au început încă să înțeleagă că cel puțin 30 la sută din cei închiși nu ar trebui să ajungă niciodată acolo, în timp ce 70 la sută, criminalii profesioniști, vor ieși și vor intra tot restul vieții lor.

Se aude o bătaie în ușă. Ora mea s-a sfârșit și nici n-am atins chestiunea drogurilor. Domnul Chapman intră ducând două

legături de scrisori. Lisa îl privește mirată.

— Este doar prima tură, spune domnul Chapman.

— Nu pot să cred, spune ea. Părinții mei îți transmit cele mai bune urări. Tatăl meu a vrut să-ți cer un autograf pe o carte, dar i-am spus că ar fi foarte neprofesional.

Mă ridic de la locul meu.

— Succes la apel, adaugă ea, în timp ce ne strângem mâinile.

Îi mulțumesc și mă întorc în celulă.

12:00 amiaza

Prânzul: macaroane cu brânză și limonadă dietetică. Urăsc limonada, așa că îmi petrec un timp îndelungat scuturând sticla să iasă acidul. Am, oricum, timp destul.

1:45 p.m.

Domnul Chapman mă avertizează că nu voi putea merge la sport în această după-masă, deoarece trebuie să merg la întâlnirea CARAT (Consiliere, Evaluare, Recomandare, Sfaturi și Îngrijire) despre droguri. Aceasta este o altă parte a acomodării. În ciuda faptului că nu m-am atins de droguri în viața mea, nu-mi permit să lipsesc. Altfel nu voi fi mutat din această aripă murdară, umedă și zgomotoasă. Firește, mă plâng.

2:00 p.m.

Încerc să-mi iau cărțile și agendele de la recepție, doar ca domnul Meanwell (un bărbat care îmi amintește tot timpul „Meanwell este numele meu și bunele intenții sunt natura mea") să-mi spună că nu le pot lua deoarece este împotriva regulamentului închisorii. Toate agendele și creioanele trebuie cumpărate de la cantină și toate cărțile trebuie comandate prin bibliotecă, care le cumpără direct de la Waterstone.

— Dar la Belmarsh mă lăsau să am două agende, două pachete de creioane și oricâte cărți și acolo era o închisoare de maximă securitate.

— Știu, spune Meanwell cu un zâmbet. E o regulă prostească, dar nu am ce să fac.

Îi mulțumesc. Mulți dintre ofițerii superiori știu prea bine ce

e sensibil și ceea ce nu este, dar sunt îngrijorați de faptul că, dacă aș primi ceva ce ar putea fi interpretat ca un tratament special, totul va apărea în presa de scandal în dimineața următoare. Regula este pusă în aplicare, deoarece cărțile, agendele și pixurile sunt pur și simplu un alt mod de contrabandă de droguri. Cu toate acestea, dacă vreau să continui să scriu, va trebui să cumpăr aceste produse de la cantină, ceea ce înseamnă că va trebui să tai de pe listă Spam și Weetabix.

2:40 p.m.

Scriu cam de o oră când sunt chemat la întâlnirea CARAT. Încă o dată, 11 dintre noi ne întâlnim în camera cu scaune confortabile. Reprezentantul CARAT e o tânără pe nume Leah, care ne spune că dacă avem vreo problemă legată de droguri ea este aici ca să ne sfătuiască și să ne ajute. Leah îmi amintește de domnul Flintcroft, deși ea face o treabă mult mai grea.

Mă uit la ceilalți prizonieri din încăpere. Fețele lor nu spun nimic. Probabil sunt singura persoană de aici care n-a luat niciodată droguri. Singurul comentariu făcut de Leah, care captează atenția, este că dacă ar petrece o vreme în aripa D, aripa fără droguri, asta i-ar ajuta să se lase. Dar înainte ca Leah să termine ce are de spus, izbucnește un hohot de râs, și ea recunoaște că e posibil să fie chiar mai multe droguri în aripa D, decât în A, B sau C. Aripa fără droguri din cele mai multe închisori are această reputație[28].

Când Leah ajunge la finalul discursului ei de opt minute și ne invită să punem întrebări este întâmpinată cu tăcere, aceeași cu care a fost primit domnul Flintcroft.

Plec, simțindu-mă și mai cinic. Drogurile sunt cea mai mare problemă cu care se confruntă închisorile, și nici un prizonier nu are întrebări pe care să le adreseze reprezentantului CARAT, lăsând în aer încercarea ei de a-i implica într-o dezbatere serioasă. Oricum, sunt ușurat să observ că doi prizonieri au rămas în urmă pentru a avea o conversație particulară cu Leah.

6:00 p.m.

Schimbarea echipamentului. O dată pe săptămână semnezi la spălătorie pentru un schimb de cearșafuri, fețe de pernă, prosoape și echipament de sport. Acum am șase prosoape și duc patru dintre ele la schimbul săptămânal. Sunt înlocuite toate, în ciuda faptului că fiecărui prizonier îi sunt permise două. Oricum, nu îmi înlocuiesc a doua față de pernă pentru că numai una e permisă. Nu înțeleg logica.

Se așteaptă să îți speli singur lucrurile personale, dar deja am pasat această sarcină lui Darren, care a făcut ordine în aripa spălătoriei. Îmi ia geanta cu lucruri de spălat în fiecare joi și mi le aduce seara. Nu cere nici o recompensă. Trebuie să recunosc că ideea de a-mi spăla chiloții într-o chiuvetă în care se spală și rufele murdare ale altei persoane, nu sună prea atrăgător.

6:30 p.m.

Cina. Nimic care să merite menționat.

7:00 p.m.

Plimbare. Mă plimb prin curte cu Darren și un alt deținut, pe nume Steve. Steve a fost acuzat de complicitate la omor. Este de meserie contabil, bun vorbitor, inteligent, o companie interesantă. Povestea lui se dovedește a fi una fascinantă. Era asociat principal într-o mică firmă de succes, de contabilitate. S-a îndrăgostit de o altă parteneră, care era deja căsătorită cu un coleg. Într-o noapte, în drum spre casă, Steve a oprit la un pub unde mergea deseori. Îl cunoștea bine pe barman și i-a spus că dacă ar avea și o jumătate de șansă l-ar ucide pe nemernic (ăsta fiind soțul prietenei). Nu s-a mai gândit a asta până când a primit un telefon de la barman care i-a spus că pentru prețul potrivit se poate aranja. Telefonul a fost ascultat de poliție, cum au fost și cele care au urmat. Mai târziu, la proces, a ieșit la iveală că barmanul avea deja probleme cu poliția și a crezut că va scăpa dacă îl va da în vileag pe Steve. Se părea că propoziția cheie era „Ești sigur că vrei să mergi mai departe cu asta?”, propoziție care a fost repetată de barman de mai multe ori. „Da”, a răspuns tot timpul Steve.

Steve și prietena lui au fost arestați, au pledat vinovat, și au

fost condamnați la șapte ani. Acum e în punctul maxim, după ce a trecut prin categoria A, B și C în doi ani (timp record) a ajuns la categoria D, în aripa privilegiaților de la Wayland. Nu vrea să se mute la o închisoare deschisă, deoarece Wayland e lângă casa lui. Este, de asemenea, bibliotecarul șef al închisorii. Am senzația că veți mai auzi de Steve în viitor.

Cât ne plimbăm ni se alătură prizonierul cu care am împărțit celula în prima noapte, Chris (înjunghiere cu un cuțit Stanley). Îmi spune că *News of the World* s-a întâlnit cu mama sa și va scrie un reportaj duminică. Încearcă să mă asigure că nu a avut nici un contact cu ei și mama lui nu a spus nimic.

— Atunci vor fi doar trei pagini, îi spun.

Când mă întorc în celulă, Jules pare îngrijorat. A auzit și el că *News of the World* îl va prezenta pe Chris în această duminică. I-a spus lui Chris că o mulțime de prieteni și asociați nici nu știu că este la închisoare și el nici nu vrea ca aceștia să afle. Merge la clasele de educație de două ori pe zi și vrea să aibă șansa de a începe o nouă viață odată ce va fi eliberat din închisoare. Nu am inima să îi spun că *News of the World* nu este interesată absolut deloc de viitorul lui.

10:00 p.m.

Ne uităm la știri. Mai multe furtuni de august. La 10:30 Jules schimbă canalul la unul pe care se difuzează *Ally McBeal* în timp ce eu încerc, fără succes, să dorm. Nu sunt sigur ce e mai supărător, televizorul din celula mea sau muzica rap care se aude din cealaltă parte.

ZIUA 29 – JOI, 16 AUGUST 2001

5:50 a.m.

Mă trezesc dintr-un vis în care foloseam cele mai obscene cuvinte într-o discuție cu Mary. Nu-l pot explica. Scriu vreo două ore.

8:00 a.m.

Pornesc radioul lui Jules ca să pot asculta interviul dat de Mary lui John Humphrys. Mă bărbieresc în timp ce ascult știrile și devin din ce în ce mai nervos. E întotdeauna la fel. Sunt foarte nervos când se difuzează unul din documentarele la care a lucrat William, sau când James aleargă 800 de metri, și, în special, de fiecare dată când Mary discută despre ceva și se așteaptă ca oamenii să înțeleagă. Este prima după știri și răspunde la toate întrebările lui John Humphrys în felul ei liniștit, academic, care l-ar putea impresiona doar pe un ascultător inteligent. Dar eu îmi dau seama, chiar după prima ei replică, cât e de nervoasă. După ce discută despre kurzi și despre Baroneasa Nicholson, Humphrys deschide discuția despre cum îmi merge mie la închisoare. Aici Mary ar trebui să spună „Înțelegerea noastră, domnule Humphrys, a fost să discutăm doar problemele ridicate de kurzi." Odată ce Mary nu a făcut-o, el a deschis discuția despre proces, apel și sentință. Am avertizat-o că așa va face. Nu avea nici un interes să respecte vreo înțelegere făcută între ea și producător. De asta e un intevievator atât de iscusit, așa cum știam din experiențele trecute.

9:30 a.m.

O sun pe Mary, care simte că a fost îngrozitoare și se plânge că John Humphrys a încălcat înțelegerea făcută cu BBC, iar după încheierea interviului i-a și spus asta. Puțin îi pasă lui. Apoi îmi spune că CEO-ul de la Red Cross, Sir Nicholas Young, a fost intervievat mai târziu și a spus foarte clar că toți banii dedicați kurzilor din UK au fost contabilizați. A continuat

subliniind că eu nu am avut nicio implicare în strângerea sau distribuirea banilor. Îi sugerez lui Mary că poate a venit timpul s-o dau în judecată pe Baroneasa Nicholson. Mary îmi răspunde că prioritatea avocatului este restabilirea categoriei D ca să pot fi mutat la o închisoare deschisă înainte de a intenta proces. Bună gândire.

— Nu-ți mai irosi unitățile telefonice, spune ea. Ne vedem mâine.

9:50 a.m.

Dezastru. Darren apare cu rufele mele. Toate proaspete și curate, dar uscătorul s-a stricat pentru prima dată de când funcționează. Îmi iau hainele ude înapoi în celulă, agăț tricourile la capătul patului, lenjeria de corp pe ușa unui dulap deschis și șosetele pe singurul scaun din celulă. Soarele strălucește, dar puține raze ajung, prin ferestrele zăbrelite, în celulă.

10:00 a.m.

Azi e prima zi a celui de-al patrulea meci de verificare împotriva Australiei și Hussain este din nou căpitan. Spune că deși am pierdut Ashes (3-0), mândria englezească este în joc. Scriu o oră, apoi dau drumul la televizor să văd tragerea la sorți. A plouat toată dimineața. Normal, meciul e la Headingley (Leeds). Opresc televizorul și mă întorc la scrisul meu.

11:40 a.m.

Deja scriu de vreo oră când se deschide ușa celulei. Guvernatorul dorește să discute cu mine. Merg la camera de interviuri și îi găsesc pe domnul Carlton Boyce și domnul Tinkler așteptându-mă.

Domnul Carlton Boyce se uită la mine jenat când îmi explică de ce nu pot primi agende și creioane sau *Jurnalul lui Alan Clark*. Protestez ușor, doar ca să nu se spună că nu am făcut-o. Apoi continuă, spunându-mi că până la urmă nu voi fi mutat în blocul C. S-au mai gândit și mă voi alătura privilegiaților, dar – la închisoare întotdeauna mai există un *dar* – cum nimeni nu va fi eliberat până în 29 august, va trebui să mai suport situația

actuală.

Îi mulțumesc și întreb dacă Jules, colegul meu de celulă, poate fi mutat singur în celulă, deoarece nu va mai dura mult până când cei de la *News of the World* îi vor face exact ceea ce le-a făcut tuturor celorlalți prizonieri care au stat cu mine în celulă. Acest om timid, visător, va fi descris ca un baron al drogurilor și nu va avea nici o modalitate de a răspunde.

Guvernatorul Carlton Boyce dă din cap. Niciodată nu se fac promisiuni în închisoare, dar el merge până la a spune:

— Următorul lucru de pe agenda mea este împărțirea celulelor, deoarece mâine mai vin opt prizonieri.

Îi mulțumesc și plec, conștient că nu voi mai primi alte amănunte.

12:00 amiaza

Prânzul. Dale îmi dă două cutii închise, mai mult decât porția unică obișnuită, și îmi face cu ochiul. Azi am ales meniul numărul trei – legume fierte – dar când mă întorc în celulă descopăr în a doua cutie supă de ciuperci. Așa că mănânc cu poftă supa, urmată de legumele fierte. Nu e chiar Le Caprice – dar nici Belmarsh nu e.

1:15 p.m.

Mi se spune că în cadrul procesului de adaptare trebuie să merg la departamentul educației și să dau un test de citire, scriere și matematică. Când iau loc în clasă și primesc testul se dovedește identic cu cel de la Belmarsh. Ar trebui să le spun că am dat exact același test cu două săptămâni în urmă sau ar trebui să-l dau iar? Pot vedea titlul principal din *Mirror*: Archer refuză să dea testul de scriere. Ar fi distractiv dacă n-ar fi exact ceea ce va face *Mirror*. Așa că voi da testul{29}.

3:15 p.m.

Program de sport. E o zi de antrenament-circuit și reușesc să fac aproximativ jumătate din ce e programat. Tinerii sunt buni, dar vedeta se dovedește a fi un țigan{30} de 45 de ani, acoperit de tatuaje, care are o sentință de 11 ani pentru distribuție de

droguri. Se numește Minnie și întrece pe toată lumea la alergare, la sărituri, la ridicări, la împingeri, iar la sfârșit nici măcar nu respiră greu. Mă face să mă simt rușinat; pot doar să sper că și cei mai tineri se simt umiliți.

4:20 p.m.

Mă întorc la timp pentru un duș. David (contrabandă cu whisky) stă lângă ușa mea. Îmi spune că a scris o schiță pentru un roman și vrea să știe cum poate intra în legătură cu cineva să scrie romanul în numele lui. De obicei asta e în locul întrebării „Tu ești disponibil?". Îi spun exact ce le spun tuturor celor care îmi scriu în legătură cu același subiect (trei sau patru scrisori pe săptămână): du-te la biblioteca locală, ia un exemplar din *Anuarul Scriitorilor și Artiștilor* și vei găsi o listă cu agenții unde sunt înregistrați astfel de scriitori. Sper că asta îl va liniști câteva zile.

4:41 p.m.

David se întoarce ținând în brațe un exemplar din *Anuarul Scriitorilor și Artiștilor* și îmi arată o pagină cu nume. Îmi arunc ochii pe listă dar nu văd nici un nume familiar. Eu am avut de-a face doar cu o mână de agenți de-a lungul anilor – Debbie Owen, George Greenfield, Deborah Rodgers, Jonathan Loyd și Ed Victor – dar trebuie să fie încă o mie de care nu am auzit niciodată. Îi spun că dacă el alege niște nume îmi voi întreba agentul, care mă vizitează mâine, dacă știe ceva despre vreunul dintre ei.

4:56 p.m.

David se întoarce cu o listă de nume scrisă pe o bucată de hârtie. Mi-o dă împreună cu o Cola dietetică. E ceea ce Simon Heffer ar descrie „un adevărat domn".

6:00 p.m.

Cina. Plăcintă de legume, doi cartofi fierți și o grămăjoară de mazăre.

Deschid televizorul. Australia are 241 la 3, și Ponting e la

144. Împreună cu Waugh, au reușit să facă 170. Închid aparatul. De ce l-oi fi deschis?

După cină merg în camera de Asociere unde-l găsesc pe Dale (rănire cu intenție) jucând biliard cu Jimmy (transport de Ecstasy) pentru o ciocolată Mars[31]. E prima dată când îl văd pe Jimmy învins la ceva și, mai mult, este făcut praf de un jucător cu mult superior. E un subiect despre care știu ceva de când am fost președintele Asociației Mondiale de Biliard, înainte de a fi condamnat.

Jimmy îmi șoptește:

— Dale bate pe toată lumea, dar ca orice animal flămând, trebuie hrănit de două ori pe zi. Pe rând îi dăm o ciocolată Mars. E o cale ieftină de a-l ține sub control.

În caz că ați uitat, Dale are peste 1,90 m și cântărește peste 170 de kilograme.

Când se termină jocul ne alăturăm toți trei lui Darren în curtea pentru plimbare. Dale face doar o tură după care se oprește extenuat, în timp ce noi, ceilalți trei, rezistăm la toate cele 45 de minute. În timpul celui de-al doilea tur îi povestesc despre Derek, cel care a desenat celula mea de la Belmarsh și îl întreb dacă există vreun artist la Wayland. Jimmy îmi spune că este un artist genial (cuvintele lui) în blocul C. Întreb dacă ne poate face cunoștință.

— Fii atent, e ciudat, spune Jimmy, și poate fi foarte nepoliticos dacă nu-i place de tine.

Îi spun lui Jimmy că am avut de-a face cu artiști în ultimii 35 de ani și nu știu niciunul despre care ai putea spune că e normal. E o parte din farmecul lor.

— Aș bea ceva, spune Darren, cu soarele serii bătând încă deasupra noastră. Știi pe cineva care a adus niște *hooch*? îl întreabă pe Jimmy.

— Hooch? spun eu. Ce e asta?

Râd amândoi, un râs care sugerează că mai am multe de învățat.

— Fiecare bloc, spune Darren, are un bucătar, o persoană care face curățenie, un băiat care se ocupă de ceai și un pictor. Toți sunt numiți de personalul închisorii și sunt plătiți cu 12 lire

pe săptămână. Fiecare bloc mai are un distribuitor de droguri, un frizer, unul care spală haine și un berar. Blocul C are cel mai bun berar – pentru o cartelă de telefon de două lire, poți lua o jumătate de litru de *hooch*.

— Dar din ce e făcut?

— Ingredientele obișnuite sunt drojdia, zahărul, apa și sucul de portocale. E greu de produs în timpul verii deoarece ai nevoie de țevi fierbinți care trec prin celula ta, pentru a fermenta berea, așa că e aproape imposibil că găsești un *hooch* decent în august.

— Ce gust are?

— Groaznic, dar, garantat, te îmbată, spune Jimmy. Ceea ce mai omoară câteva ore din sentință, chiar dacă te trezești cu o mahmureală groaznică.

— Dacă ești disperat, adaugă Darren, sucul proaspăt de portocale e încă pe lista de la cantină.

— Și cum ajută asta?

— Doar lasă-l la geam, în bătaia soarelui, câteva zile și vei afla în curând.

— Dar unde ascunzi berea după ce o faci?

— Aveam ascunzătoarea perfect, spune Darren, dar au descoperit-o.

Jimmy zâmbește în timp ce eu aștept explicații.

— Într-o duminică dimineața, continuă Darren, berarul numărul unu din preajma noastră a fost găsit bântuind beat. La analize i-a ieșit alcoolemia mult peste limite. Au fost chemați cei din echipa drogurilor și au cercetat fiecare celulă, dar nu s-a găsit niciun gram de alcool. Ascunzătoarea ar fi putut să rămână necunoscută dacă nu ar fi izbucnit un mic incendiu la bucătărie. Un ofițer a apucat primul extinctor și l-a direcționat spre flacără, dar aceasta s-a intensificat. A oprit imediat, deoarece, din fericire, a înțeles efectul etanolului, altfel închisoarea ar fi putut arde cu totul. S-a făcut o întreagă anchetă și trei prizonieri au fost mutați în trei părți diferite la categoria B, în dimineața următoare, „suspecți de a fi produs *hooch*".

— De fapt, spune Darren, nu făcuseră *hooch*. Acest alcool special a fost făcut prin filtrarea cremei de ghete prin șase felii

de pâine într-o cană de plastic, cu speranța că au fost îndepărtate toate impuritățile.

Mă simt rău fără ca măcar să gust o asemenea bere.

Jimmy continuă spunând că nu numai că unii prizonieri sunt mai deștepți decât ofițerii, dar au și 24 de ore la dispoziție în fiecare zi pentru a se gândi la asemenea scheme, în timp ce personalul are de lucru.

— Dar cel mai bun *hooch* pe care l-am gustat vreodată, spune Darren, are un ingredient secret.

— Și care-i acesta, dacă se poate spune?

— Marmite[32]. Dar odată ce personalul s-a prins câtă drojdie conține, au scos-o de pe lista de la cantină. Face o pauză. Așa că acum trebuie să furăm drojdie de la bucătărie.

— La naiba, spun. Îmi place Marmite, era pe lista cantinei la Belmarsh.

— Nu cred că e un motiv suficient de bun, domnul meu, să fii transferat înapoi la Belmarsh, spune Darren. Ai grijă, adaugă el, poate că aș putea vorbi cu guvernatorul acum, că știu de partea cui ești.

Îl lovesc ușor peste spate, în timp ce un ofițer trece în direcția opusă.

— Ați văzut, domnule Chapman? Archer nu mă lasă în pace.

— O să-i fac raport și va fi înapoi la Belmarsh până la sfârșitul săptămânii, promite domnul Chapman.

Râdem și continuăm să ne plimbăm. Oricum, am văzut cât de ușor e să faci o acuzație, și cât de mult ia să o respingi. E o lună de când Emma Nicholson a apărut la știrile serii insinuând că am furat bani destinați kurzilor și probabil va mai trece o lună înainte ca poliția să confirme că nu este adevărat.

— Dar gândește-te o clipă, Jeffrey. Dacă n-ar fi fost cățeaua aceea de Nicholson, nu ne-ai fi întâlnit vreodată pe Jimmy și pe mine, care nu numai că ți-au îmbunătățit cunoștințele despre închisoare, dar ți-au dat și o grămadă de subiecte despre care să scrii.

7:30 p.m.

Unul din ofițeri îmi spune că am un pachet. Nu-mi vine să cred, deoarece mi-am primit poșta azi, și scrisorile înregistrate sunt întotdeauna deschise în prezența a doi ofițeri la ora 11 în fiecare dimineață. Când intru, ofițerul îmi face semn să închid ușa, înainte să-mi dea un exemplar din *Jurnalul lui Alan Clark*, o agendă și timbre. Încă unul care consideră unele reglementări din închisoare o porcărie.

Îmi spune că soția mea va fi percheziționată când va veni mâine la închisoare.

— Toți ne simțim prost din cauza asta, adaugă el, dar nu va fi mai rău ca în aeroport. Dar poate că ar fi înțelept să știe dinainte. Apropo, presa speră să o prindă când va sosi.

Îi mulțumesc și plec.

8:00 p.m.

Citesc câteva pagini din *Jurnalul lui Clark*, care îmi place la fel de mult, chiar dacă-l citesc a doua oară. Îmi place și compania lui Alan, și nu voi uita niciodată un dineu pe care l-a dat la Saltwood, chiar înainte de alegerile din 1997. Alan și-a întrebat oaspeții:

— Cine credeți că va avea majoritatea la următoarele alegeri?

Cei mai mulți au răspuns că laburiștii vor câștiga cu mai mult de o sută[33]. Singurul care n-a fost de acord a fost Michael Howard, care era ministru al afacerilor interne în acel moment. El a apărat cu convingere administrația John Major și le-a spus celorlalți că este încă posibil ca următoarele alegeri să fie câștigate de conservatori. Alan i-a spus că, dacă într-adevăr crede asta, nu trăiește pe această lume. Nu știu dacă în acea zi Michael i-a fost pur și simplu loial primului-ministru. Deși, pot să vă spun, ca și despre John Major, că e una din acele persoane care nu trece pe cealaltă parte a străzii când ai un necaz.

10:00 p.m.

Dintr-o dată mi s-a făcut foame – mănânc un bol de fulgi de porumb și o ciocolată Mars. Verific hainele – încă nu s-au uscat. Nu am chef de alt proces din cele ale lui John Mortimer. Simt că am parte de destule infracțiuni în jurul meu, nu-mi lipsește să

mai și citesc despre ele.

ZIUA 30 – VINERI, 17 AUGUST 2001

6:09 a.m.

Primul lucru pe care-l observ când mă trezesc este că mașina mea de bărbierit Mach 3 a dispărut. Chiuveta e chiar lângă ușă. În viitor, după ce mă bărbieresc, va trebui să ascund mașina în dulap. Trebuia să mi-o fure chiar în ziua în care mă vizitează Mary; vreau să fiu proaspăt ras, dar nu vreau să mă tai cu un aparat dat de închisoare. Ceea ce îmi amintește de faptul că, neașteptându-mă să fiu condamnat, am purtat ceasul meu Longines în ultima lună, și acum va trebui să i-l dau fiului meu în timpul vizitei din această după masă.

8:15 a.m.

Micul dejun. Înainte să merg la bucătărie, aleg o scrisoare din cele venite ieri, care e în spaniolă. Dale mi-a spus că unul din lucrătorii de la bucătărie vine din Columbia, așa că ar trebui să fie capabil să o traducă. Numele lui e Sergio și de obicei stă tăcut la capătul bufetului, unde se servesc fructele. Îi dau biletul și îl întreb dacă ne putem întâlni mai târziu. Dă din cap aprobator și, în schimb, îmi dă o banană.

9:00 a.m.

Azi, pentru adaptare, avem educație, din nou în camera cu scaune confortabile. Pentru prima dată văd interes și la alți prizonieri. De ce? Pentru că este despre cum vor câștiga salariul săptămânal. Profesoara se prezintă ca fiind Wendy. Are cam 50 de ani, are părul cărunt ondulat, poartă o bluză înflorată, fustă albă și pantofi comozi. Are aerul unei directoare. Wendy rotește proiectorul și începe proiectarea slide-urilor. Folosind peretele alb ne arată ce are departamentul ei de oferit. Primul slide arată cinci opțiuni:

Competențe de bază
Engleza ca a doua limbă
Competențe sociale și de viață

Abilități de business
Artă, artizanat și design

— Educația, subliniază Wendy, e doar part-time (o sesiune pe zi) așa că puteți câștiga doar 7,35 lire pe săptămână.

Ceilalți prizonieri nu sunt interesați de acest slide, dar se înviorează la următorul care apare pe perete. Cursuri profesionale:

Zidar
Instalator
Electrician
Zugrav și decorator
Sudor
Mecanic de motoare
Mecanic de autovehicule
Întreținerea clădirilor
Programe de calculator

Plata săptămânală pentru oricare din aceste cursuri este tot 7,35 lire, dar ele îți dau și niște abilități pentru întoarcerea în lumea de afară.

Când apare ultimul slide, prizonierii încep să-și lingă buzele, deoarece se oferă nu numai șanse reale de câștig ci și responsabilități și avantaje. Banii în plus garantează cumpărături substanțiale de la cantină (mai multe țigări) și chiar oportunitatea de a pune ceva deoparte pe când ești eliberat. Acest slide arată:

Reciclarea plasticului 10,15 lire/săptămână
Împachetarea rațiilor 9,35 lire
Grădinărit (unul din cele mai căutate locuri, cu o lungă listă de așteptare) 9,00 lire
Curățenie generală 6,70 lire
Atelier 8,50 lire
Bucătărie 8,50 lire
Magazine (foarte popular, o lungă listă de așteptare)

10,00 lire
Capelă 8,00 lire
Unitatea de reabilitare a drogaților 6,70 lire

Înainte ca ea să se întoarcă cu fața, au început să curgă întrebările. Wendy subliniază că cele mai multe din aceste slujbe au deja o listă de așteptare, chiar și la spălătorie, deoarece sunt mai mulți prizonieri decât locuri de muncă. Wendy răspunde compătimitor la întrebări, fără să dea cuiva speranțe false că va primi una din slujbele mai bine plătite.

Misiunea ei la final este să înmâneze mai multe formulare să fie completate. Colegii mei le iau, apoi petrec câtva timp luând în considerare opțiunile. Eu pun un x lângă olărit în caseta de educație, dar adaug că aș fi fericit să țin un curs de scriere creativă sau să învăț alți prizonieri să scrie și să citească. Wendy deja a menționat că departamentul de educație nu are destul personal. Oricum, îmi spune că o asemenea inițiativă are nevoie de aprobarea guvernatorului, și că se va întoarce cu un răspuns.

Mă întorc în celulă.

11:00 a.m.

Merg în sala de sport pentru a ajuta grupul cu nevoi speciale. Sunt cam 30 și eu sunt însărcinat cu patru dintre ei: Alex, Robbie, Les și Paul. Trei dintre ei se îndreaptă direct către aparatele de canotaj, în timp ce Alex se urcă hotărât pe banda de alergare. El pornește de la o milă pe oră și, cu convingere și răbdare (ceva ce eu nu prea am) reușește două mile pe oră. Rar am văzut o asemenea satisfacție pe fața vreunui concurent. Pentru Alex e echivalentul medaliei olimpice de aur. Apoi îi sugerez să se mute pe mașina de plimbare în timp ce încerc să-l scot pe Paul de pe aparatul de canotaj să se mute pe aparatul de alergare. Trebuie să fac câteva demonstrații cum se folosește înainte de a se aventura și, când o face într-un final, o pornim la o jumătate de milă pe oră. Folosind limbajul semnelor – fluturarea mâinii în sus și în jos – creștem viteza la o milă pe oră. Alături de el, încerc să-l învăț cum se folosesc butoanele plus și minus. Obține această abilitate după ce a mers o jumătate

de milă. În timp ce eu îl învăț cum să folosească mașina, el mă învață cum să am răbdare. Până a ajuns la o milă a învățat complet tehnica și se simte ca un rege. Și eu mă simt destul de bine.

Îmi arunc o privire prin încăpere și-i observ pe ceilalți prizonieri – criminali, baroni ai drogurilor, jefuitori, hoți, câștigând la fel de mult din această experiență ca și cei care-i păzesc.

Sesiunea finală adună toate grupurile împreună în sala de sport unde jucăm un joc, ceva între cricket și fotbal, numit *catchball*. O minge de plastic este rostogolită încet pe podea către un copil (trebuie să-mi amintesc că deși gândesc ca niște copii, nu sunt copii) care o aruncă în aer și apoi fuge. Dacă sunt prinși ies din joc și le ia locul altcineva. Unul dintre jucători, Robbie, prinde aproape totul, indiferent că-i zboară pe deasupra capului, la picioare sau direct în el. Toate prinderile sunt întâmpinate cu țipete de încântare.

La 11:30 suntem extenuați cu toții. Grupul este scos pe o ușă specială dintr-o parte a sălii de sport. Băieții își strâng mâinile, iar fetele își îmbrățișează prizonierii favoriți. Carl, un indian arătos primește mai multe îmbrățișări decât oricare dintre noi (ei nu văd diferențe de culoare, doar de bunătate). Cum ei pleacă acasă, întreabă cât vei fi acolo și astfel descopăr de ce prizonierii cu sentințe mai lungi sunt aleși pentru această responsabilitate deosebită{34}. Fac o încercare îndrăzneață de a scăpa cu grupul, la care toți râd și mă arată cu degetul. Când ajungem la autobuz, domnul Maiden mă cheamă, în sfârșit, înapoi.

12:00 amiaza

Prânzul. Nu-mi amintesc ce am mâncat deoarece sunt cu gândul la ziarele de dimineață. Mary a primit aprecieri – coloane întregi despre cum s-a descurcat cu John Humphrys.

Cuvintele pe care le-a spus Lordul Longford când era pe moarte, „Eliberați-l pe Jeffrey Archer", au fost menționate aproape în fiecare coloană a ziarului. Nu l-am cunoscut pe Frank Longford bine, dar mi-a plăcut răspunsul dat lui Roy

Plomley de soția lui la emisiunea *Desert Island Discs* :

Plomley: Lady Longford, ați dorit vreodată să divorțați?

Lady Longford: Nu niciodată. Să-l omor, de câteva ori, dar să divorțez, niciodată.

Simt că Mary ar fi dat aproximativ același răspuns.

2:00 p.m.

Priveam la televizor cum australienii părăseau terenul – au fost eliminați cu 447 – când s-a deschis ușa celulei și mi s-a spus să mă prezint în aripa vizitatorilor. Opresc televizorul și ies pe coridor. Nu semăna deloc cu Belmarsh. Trebuie chiar să întreb pe unde e drumul.

— Mergi pe același drum ca cel spre sala de sport, îmi spune domnul Chapman, dar ia-o la dreapta la capătul coridorului.

Când ajung, cei doi ofițeri nu mă percheziționează prea tare și nu manifestă nici un interes față de ceasul meu, care este ascuns sub mâneca de la cămașă. Pentru vizite, toți prizonierii trebuie să poarte cămășile albastre cu dungi și blugi.

Camera de vizite este cam de mărimea sălii de sport și este împânzită cu 70 de măsuțe rotunde, fiecare înconjurată de patru scaune, unu roșu, trei albastre. Cel roșu este fixat de masă, așa că întotdeauna rămâne loc între tine și vizitatorii tăi. Asta pentru a preveni contrabanda. Prizonierul stă în scaunele roșii cu spatele la gardieni. În mijlocul fiecărei mese e un număr. Al meu e 14. Într-un colț îndepărtat al încăperii se află un magazin de unde vizitatorii pot cumpăra băuturi fără alcool, ciocolată și chipsuri. Unul dintre prizonierii în care se are încredere să umble cu banii cash în magazin este Steve (conspirație la crimă, bibliotecar și contabil) care ar fi putut fi criminal, dar nu e hoț. Odată ce toți prizonierii sunt așezați, li se permite și vizitatorilor să intre.

Mă uit la neveste, partenere, prietene, copii în timp ce intră pe ușă și încerc să ghicesc la care masă vor merge. Greșesc aproape de fiecare dată.

Mary e cam a 15-a care intră pe ușă. Poartă o rochie albă lungă care îi scoate în evidență părul închis la culoare. Will este cu un pas în spatele ei, urmat de agentul și prietenul meu,

Jonathan Loyd. El și Will iau loc pe scaune lângă ușă pentru a ne acorda mie și lui Mary câteva clipe de intimitate.

Mary mă pune la curent cu ce s-a mai întâmplat la Crucea Roșie. CEO-ul lor, Sir Nicholas Young, a susținut-o cel mai mult; nu e o persoană care să se ferească. Datorită declarațiilor sale hotărâte, Mary se simte încrezătoare – nu va mai dura mult până când voi fi mutat la o închisoare deschisă. Mai simte că Serviciul Penitenciarelor și poliția au fost puși într-o situație jenantă și nu pot decât să spună că au trebuit să dea curs acuzațiilor baronesei Nicholson. Crucea Roșie se gândește chiar să o dea în judecată. Sfatul avocaților este ca noi să rămânem de-o parte. Sunt de acord.

Mary îl cheamă pe Will care ni se alătură. Îmi spune că urmărește totul și chiar dacă pentru mine e dur, amândoi lucrează în numele meu. Mărturisesc că există momente, în puterea nopții, când te întrebi dacă mai există cineva acolo, afară. Dar realizez, când îmi revin, că nu există prizonier care să fie mai susținut de familie decât mine. Când Will termină, i se permite și lui Jonathan să ni se alăture, în timp ce Will merge să cumpere șase cola dietetice și o sticlă de Highland Spring. (Trei cola sunt pentru mine).

Jonathan a venit până la Wayland să discutăm despre ultimul meu roman. Mai vrea și ultimele noutăți despre jurnale. Îi spun că cel despre Belmarsh e complet (70.000 de cuvinte) chiar dacă mai trebuie să-l citesc odată, dar sper să fie pe masa lui în două săptămâni.

Discutăm despre vinderea drepturilor de autor, și suntem de acord cu un procent de 10 la sută pentru drepturile preferențiale{35} asupra celor trei volume a jurnalelor pentru editorul meu, deoarece m-a susținut de multe ori în trecut. Dar toți suntem de acord că nu trebuie să se întâmple nimic până când nu știm rezultatul apelului meu, atât pentru condamnare cât și pentru sentință.

Odată ce Jonathan simte că treaba lui s-a terminat, se retrage din nou, ca eu să pot petrece ultima jumătate de oră cu Mary și Will. Când rămânem singuri recapitulăm tot ce trebuie făcut înainte să ne întâlnim din nou, peste două săptămâni. Cel puțin

acum am destule cartele de telefon pentru a ține legătura în mod regulat.

Steve vine să ne curețe masa – e prima dată când Mary întâlnește pe cineva condamnat pentru conspirație la crimă. Acest bărbat înalt, elegant „arată mai mult ca un asistent la o mare companie decât unul care era gata să omoare" este singurul ei comentariu.

— Probabil treci pe stradă pe lângă un criminal odată pe săptămână, îi spun eu.

— E timpul ca vizitatorii să plece, anunță o voce în spatele meu.

Îmi scot de la mână ceasul Longines pentru a-l schimba cu un Swatch de 20 de dolari, cumpărat într-un moment de grabă din aeroportul Washington. Will stă cu fața la cei doi ofițeri care stau pe o platformă din spatele meu. Dă din cap și ne punem amândoi noile ceasuri.

— Toți vizitatorii trebuie să plece acum, repetă ofițerul, politicos, dar ferm.

Ne luăm un rămas bun lung și Mary este printre ultimii care pleacă.

Când părăsesc camera ofițerul îmi cere să-mi scot pantofii, pe care îi verifică minuțios, dar nu-mi cere să-mi scot nimic altceva, nici măcar șosetele. Nu arată nici un interes pentru ceasul meu și îmi face semn să trec.

4:17 p.m.

Întors în celulă găsesc tot ce am comandat la cantină pe marginea patului. Hip, hip, și hainele mele sunt în sfârșit uscate, ura! În timp ce îmi aranjez marfa, Dale vine cu alte provizii.

6:00 p.m.

Cina. Fasole și cartofi prăjiți, însoțite de o cană mare de Volvic{36}.

7:00 p.m.

Plimbarea. Dale se alătură lui Jimmy, Darren și mie, în timp ce mergem în jurul curții și facem trei circuite. În ultimul îl vede

pe artistul despre care-mi vorbise ieri. Stă într-un colț îndepărtat, desenând prizonierii. Un deținut stă sprijinit de gard, într-o poziție despre care el crede că este bună pentru a poza ca model. Mergem să aruncăm o privire. Desenul e excelent, dar artistul se declară nemulțumit. Nu am cunoscut niciodată un artist care să spună altceva. Cum acum e ocupat, ne înțelegem să ne întâlnim mâine seară la aceeași oră.

Când mă întorc, Sergio (bucătărie, Columbian) îmi spune să merg în celula lui din aripa privilegiaților. Îmi traduce scrisoarea de la studentul spaniol; se pare că tânărul tocmai și-a luat masterul și are nevoie de un credit pentru a urma cursurile doctorale. Îi mulțumesc lui Sergio și scriu o notă în josul scrisorii pentru ca Alison să poată răspunde.

— Închiderea, zbiară un ofițer.

Când sunt gata să plec, Sergio mă întreabă:

— Putem să ne întâlnim cândva, deoarece e ceva ce aș vrea să mai discut cu dumneavoastră?

Dau din cap că da, întrebându-mă despre ce ar vrea să discute cu mine acest columbian tăcut.

ZIUA 31 – SÂMBĂTĂ, 18 AUGUST 2001

6:21 a.m.

N-am avut o noapte prea bună. Ieri au venit câțiva prizonieri tineri și unii dintre ei s-au dovedit a fi războinici la ferestre. Au petrecut mare parte din noapte anunțând pe toată lumea ce le-ar plăcea să-i facă domnișoarei Webb, tânăra ofițerească de serviciu în această noapte. Domnișoara Webb este o femeie drăguță, care a terminat universitatea și cu speranțe mari de promovare rapidă. Darren mi-a spus că de câte ori vine un grup nou de prizonieri, petrec primele 24 de ore cu stabilirea ierarhiilor. Noaptea, Wayland e la fel de necivilizat ca și Belmarsh, iar ofițerii nu arată nici un interes pentru a schimba situația. La urma urmei, guvernatorul doarme liniștit în patul său.

La Belmarsh am fost mutat singur într-o celulă după patru zile. La Wayland am fost lăsat de 11 zile printre oameni al căror al doilea cuvânt este „futu-i", unii dintre ei fiind acuzați de crimă, răpire, vătămare corporală gravă, distribuție de droguri. Vreau să fiu bine înțeles: nu e vina ofițerilor obișnuiți ci a conducerii. Sunt prizonieri încarcerați la Wayland de mult timp și nu s-au întâlnit niciodată cu guvernatorul. Cred că nici toți ofițerii n-au întâlnit-o. Nu asta numesc eu leadership.

Unul dintre noii veniți de ieri a considerat că e un lucru inteligent să-mi trântească ușa imediat după ce un ofițer a descuiat-o ca să pot pleca la micul dejun. Apoi alerga dintr-o parte în alta pe coridor, strigând „L-am încuiat pe Jeffrey Archer, l-am încuiat pe Jeffrey Archer." Din fericire, numai câțiva deținuți sunt atât de înapoiați mintal, dar tot pot face insuportabilă viața tuturor.

8:15 a.m.

Micul dejun. O privire la ouăle bătute pline de cocoloașe și la o roșie înotând în apă și am plecat. Când plec, Sergio îmi sugerează să ne întâlnim în camera lui la 10:30. Dau aprobator din cap.

9:00 a.m.

Sâmbăta este o zi îngrozitoare în închisoare. Este weekend și te gândești la ce ai fi putut face împreună cu familia. Oricum, deoarece suntem „descuiați" în timpul zilei, dar „încuiați" seara devreme, întotdeauna e coadă în fața ușii celulei mele: prizonieri dorind să le scriu scrisori, punând întrebări, sau în căutare de cartele de telefon și timbre. Cel puțin nimeni nu îmi cere tutun. Așa că sâmbăta singurele ore în care îmi pot face timp pentru scris sunt între șase și opt dimineața și șase și opt seara.

10:00 a.m.

Îl sun pe Chris Beetles la galerie. E deschiderea la expoziția *Cat Show* – acestea sunt în rame nu în cuști – așa că nu-l țin prea mult și promit să-l sun din nou luni.

În drumul înapoi spre celulă mă întâlnesc cu Darren pe coridor și mă opresc să-l întreb despre Sergio, a cărui celulă e la trei uși distanță de a lui.

— Un adevărat gentleman, spune Darren. E un introvertit. De fapt nu știu mai mult despre el acum decât atunci când a venit la Wayland, acum un an. E columbian, dar e unul din puținii prizonieri care nu s-au atins niciodată de droguri. Nici măcar nu fumează. O să-ți placă de el.

10:30 a.m.

Când ajung în celula lui Sergio, el își verifică ceasul ca și cum ar fi făcut pariu că voi fi punctual. Dacă teoria lui Archer e corectă – și anume că poți ști orice despre un prizonier după aspectul celulei – atunci Sergio este un om curat și ordonat, care se simte bine în mediul lui. Îmi oferă scaunul, în timp ce el se așază pe pat. Engleza lui e bună, deși nu chiar fluentă, și îmi dau seama repede că nu știe cine sunt, ceea ce mă ajută considerabil.

Când îi spun că sunt scriitor, mă privește cu interes. Îi promit că voi face rost de una din cărțile mele (tradusă în spaniolă). Trece o oră până să îmi spună ceva despre el. Îmi subliniază, de parcă ar vrea ca toată lumea să știe, că cei din

Columbia se împart în două categorii: cei care sunt implicați în afacerile cu droguri și cei care nu sunt. El și familia lui fac parte din al doilea grup, iar el pare foarte încântat când îi spun că am o aversiune față de droguri, care e aproape o manie.

Familia lui, îmi spune, nu știe că el e în închisoare[37]. De fapt, telefonul lui săptămânal la Bogota îi consumă aproape toți banii. E divorțat și nu are copii, așa că cei pe care trebuie să-i păcălească sunt fratele, sora și părinții lui. Ei cred că are un serviciu la o companie de import-export din Londra. Se va întoarce la Bogota peste cinci săptămâni. Nici măcar nu trebuie să-și cumpere bilet de avion deoarece va fi deportat. Dacă se va întoarce vreodată în Marea Britanie va fi arestat pe loc, închis din nou și va rămâne în închisoare până când va executa și cealaltă jumătate din sentința de opt ani. Îmi spune că nu plănuiește să se întoarcă.

Conversația sare de la un subiect la altul să vedem dacă putem găsi puncte comune de interes. Știe foarte multe despre smaralde, cafea și banane – trei subiecte despre care eu nu știu nimic mai mult decât ce culoare au. Apoi zăresc o fotografie a lui cu, aflu de la el, mama și sora lui. Pe față îmi apare un zâmbet uriaș când ia fotografia de pe raft ca să o pot vedea de aproape.

— Acesta e un Botero[38]? întreb eu, arătând la pictura din spatele mamei sale.

Nu-și poate ascunde surpriza că eu aș putea să fi auzit vreodată de maestru.

— Da, este, spune el. Mama mea e prietenă cu Botero.

Aproape sar în sus, deoarece visez de mult să adaug un Botero la colecția mea de picturi din Londra sau la cea de sculpturi din Grantchester. Chiar am fost în Calabria, împreună cu Chris Beetles, acum doi ani, să-l vizităm pe artist la fabrica lui.

Îmi dau seama repede că Sergio cunoaște o mulțime de lucruri despre arta latino-americană, și numește câțiva alți artiști, inclusiv pe Manzu, Rivera și Betancourt. L-a întâlnit pe Botero și familia este prietenă cu Manzu. Îi spun că aș fi încântat să am o operă de-a lor, dar prețurile operelor ambilor artiști

sunt mult peste posibilitățile mele financiare, în special ale lui Botero, considerat Picasso al Americii de Sud. Francezii îl apreciază atât de mult încât odată au organizat o expoziție cu sculpturile lui de-a lungul bulevardului Champs-Elysee, pentru prima oară când au onorat în felul acesta un străin.

— S-ar putea să fie posibil să găsesc una din operele lui la un preț pe care vi l-ați putea permite.

— Cum poate fi posibil așa ceva? întreb eu.

Sergio îmi explică pe larg ceea ce el numește „mentalitatea columbiană".

— Pentru început, trebuie să știi că toți compatrioții mei vor să primească bani cash. Nu au încredere în bănci și nu cred în cecuri, ceea ce explică de ce oscilează între a fi ori bogați, ori fără un ban. Când sunt bogați cumpără tot ce văd – bijuterii, iahturi, mașini, case, picturi, femei, orice; când sunt săraci vând totul și femeile îi părăsesc. Dar columbienilor nu le e teamă să vândă, continuă el, deoarece au credința că mâine vor fi bogați din nou, și vor răscumpăra totul, chiar și femeile. Cunosc un comerciant din Bogota, care a cumpărat un Botero cu un milion de dolari și cinci ani mai târziu l-a vândut cu 200.000 cash. Dă-mi timp și îți voi aduce un Botero la un preț acceptabil, dar, și face o pauză, mă aștept la ceva în schimb.

Sunt pe cale să aflu dacă Sergio se consideră și el un artist sau este, cum a sugerat Darren „un adevărat gentleman"?

— Am o problemă, adaugă el. Sunt în închisoare de patru ani și când îmi voi termina jumătate din sentință voi fi deportat.

Încerc să notez în timp ce el vorbește.

— Voi fi urcat în avion fără nici un cadou pentru cei trei nepoți și o nepoată. Ar fi posibil să-mi faci rost de trei tricouri cu Manchester United pentru nepoți – șapte, zece și unsprezece ani – și un echipament Lion King pentru nepoata mea de opt ani?

— Altceva? întreb eu.

— Da, am nevoie de o valiză, pentru că tot ce am sunt sacoșele de plastic date de închisoare și, ezită un moment, mai am nevoie de cartele de telefon de 20 de lire pentru a putea telefona la Bogota fără teama de a fi întrerupt.

— Asta-i tot?

Ezită încă o dată.

— Aș vrea 100 de lire în contul meu din închisoare ca să pot cumpăra câteva lucruri pentru familia mea din aeroport. Nu vreau să se mire că nu le-am dus niciun cadou.

Analizez cererile lui. Pentru o investiție riscantă de aproximativ 200 de lire aș avea șansa extraordinară de a putea deține un Botero la un preț pe care să mi-l pot permite. Dau din cap că sunt de acord cu cererile lui.

— Dacă faci asta pentru mine, adaugă el, îți voi spune mai multe. De fapt deja ți-am spus într-o oră mai mult decât am spus oricărui alt prizonier în patru ani.

Apoi scrie un nume și o adresă din Londra și spune:

— Dă-i ei valiza, tricourile și cele 100 de lire și ea mi le va trimite la Wayland. În felul acesta nu vei fi implicat.

11:44 a.m.

Sun un prieten care are o afacere cu tricouri și îi comand cele trei tricouri cu Manchester United și costumația Lion King. Pare surprins, dar nu pune întrebări. Apoi îmi sun șoferul și îi explic că lucrurile trebuie duse la un apartament din Londra, împreună cu 100 de lire.

— S-a făcut! spune el.

11:51 a.m.

Traversez coridorul până în camera lui Dale și îi spun că am nevoie de cartele de telefon de 20 de lire.

— Pur și simplu, *my lord?*

— Pur și simplu, răspund eu. Trece-i în contul meu și îți voi trimite banii.

Deschide un dulap și scoate 10 cartele de două lire pe care mi le dă.

— M-ai falimentat, spune.

— Atunci treci înapoi la treabă pentru că am senzația că voi avea nevoie de și mai multe săptămâna viitoare.

— De ce? Suni în America.

— Ideea e bună. Continentul e greșit.

Îl părăsesc pe Dale și mă întorc în camera lui Sergio. Îi dau

cele zece cartele și îi spun că restul lucrurilor vor fi livrate mâine dimineață. Mă privește înmărmurit.

— Ce noroc că ai fost trimis la această închisoare tocmai când eu plec.

Îi mărturisesc că eu nu văd lucrurile chiar așa și îi amintesc că avem o înțelegere.

— Un Botero la un preț pe care să ți-l poți permite, în termen de un an, confirmă el. Îl vei avea până la Crăciun.

Când sunt pe drum spre celula mea îmi dau seama cât de mult îmi lipsesc afacerile, indiferent că sunt de două sute sau de două milioane de lire.

Odată l-am urmărit pe Jimmy Goldsmith târguindu-se pentru o cutie de table cu un vânzător stradal în Mexic. I-a luat 40 de minute și s-a luptat pentru fiecare penny din cele 10 lire economisite, dar pur și simplu n-a putut rezista să nu o facă.

12:00 amiaza

Prânzul. Devorez o farfurie de șuncă Princes (49 de penny) înconjurată de fasole de la închisoare, în timp ce privesc cum Anglia evită urmărirea[39].

2:00 p.m.

Merg la bibliotecă – închisă, apoi la sport – anulat. Așa că mă plimb 45 de minute în curte.

3:00 p.m.

Bărbatul care desenează portretele altor prizonieri mă așteaptă când mă plimb cu Darren și Jimmy în curte. Se numește Shaun, dar îmi spune că majoritatea deținuților îi spun Sketch. Îi spun că vreau un portret cu Dale (rănire cu intenție), Darren (doar marijuana), Jimmy (distribuitor de Ecstasy), Steve (conspirație la crimă) și Jules (distribuitor de droguri) pentru jurnal; un fel de montaj. Pare entuziasmat de comandă dar mă avertizează că trebuie să-i dea bătaie pentru că va fi eliberat peste trei săptămâni.

— Speranțe pentru niște culori? întreb eu.

— Haideți cu mine, spune el.

Mergem pe iarba acoperită cu gunoaie și resturi de mâncare până ajungem în fața ferestrei unei celule din aripa C. Mă uit printre bare la picturile care acoperă aproape tot peretele. Sunt unele și pe pat. Nu mai am nicio îndoială că el n-ar fi omul potrivit.

— Ce ziceți de o pictură a închisorii? sugerează el.

— Da, îi spun, mai ales dacă e o imagine de la fereastra ta, deoarece de la mine e aproape identică.

Apoi îl întreb cum dorește să fie plătit. Shaun spune că, deoarece pleacă în curând, cel mai simplu ar fi să trimit un cec direct la el acasă, ca să poată lua banii prietena lui. Spune că se va gândi la preț la noapte și mi-l va spune în timpul plimbării de mâine; nu mi se permite să-l vizitez în celulă, deoarece este în altă aripă așa că putem vorbi doar printre zăbrelele ferestrei[40].

5:00 p.m.

Cina: legume amestecate prăjite și o cană de Volvic.

Am negociat două afaceri de artă azi, așa că mă simt mai bine. Pentru că biblioteca este închisă și am terminat *Jocul cu mărgele de sticlă*, nu am nimic nou de citit până mâine, când se va deschide. Petrec restul serii scriind despre Sergio.

ZIUA 32 – DUMINICĂ, 19 AUGUST 2001

5:59 a.m.

Prima noapte liniștită după multă vreme. Ieri i-am vizitat pe cei trei prizonieri cu muzică și cei doi care țipau unul la altul toată noaptea. Dar nu înainte să fiu rugat să fac asta de câțiva alți prizonieri. Am avut două surprize: în primul rând nimeni nu a vrut să mă însoțească – toți erau fericiți să-mi arate în care din celule erau, dar nu mai mult de atât. A doua surpriză a fost că toți răzvrătiții, fără excepție, au răspuns favorabil la solicitarea mea politicoasă, fie cu „Nu eu", sau „Îmi pare rău, Jeff, o să-l opresc" și într-un caz „O să-l opresc la nouă, Jeff". Interesant.

8:15 a.m.

Micul dejun. Un prizonier de la coada de la cantină mă întreabă dacă voi fi mutat azi.

— Nu, îi spun. Ce te face să crezi asta?

— Cardul cu numele tău din fața celulei a dispărut, întotdeauna primul semn că vei fi mutat.

Râd și explic.

— Este luat în fiecare zi – un fel de talisman al faptului că exist. Se pare că eu sunt singurul care nu se mută.

Când ajung la bucătărie Dale îmi face un semn că vrea să mă vadă; și Sergio îmi face semn. Părăsesc bucătăria cu mâinile aproape goale – o felie de pâine prăjită și două întâlniri. Mă întorc în celulă și mănânc un bol din cerealele mele cu laptele meu.

9:15 a.m.

Program de sport. Banda de alergat din nou nu funcționează, așa că încep cu simulatorul de canotaj și reușesc să fac 1.956 de metri în zece minute. Puteam mai mult dacă nu începeam să discut cu deținutul de pe celălalt simulator. Tot spatele îi e tatuat cu cuvântul MONSTRU, deși, de fapt, vorbește încet și, de câte ori ne întâlnim pe coridor, prietenos. Îl

întreb care e numele lui real.

— Martin. Șoptește el, dar numai mama îmi spune așa. Toți ceilalți îmi spun Monstrul.

El reușește să facă 2.470 de metri în zece minute, chiar dacă vorbește cu mine.

Îmi spune că în ianuarie, când a ajuns la Wayland, cântărea 110 kilograme. E șofer de taxi în Essex și recunoaște că în această meserie e ușor să te îngrași. Acum se menține la 90 de kilograme și prietena trebuie să-l viziteze la fiecare două săptămâni ca să fie sigură că-l va recunoaște când va fi eliberat. Are o sentință de trei ani pentru că a transportat canabis de la un club Ilford la altul.

Aproximativ o treime din bărbații de aici au condamnări pentru infracțiuni legate de canabis și cei mai mulți spun, repet, ei spun, că niciodată nu s-ar implica în afaceri cu droguri mai puternice. De fapt, Darren merge mai departe și, mârâind, spune că încearcă să-i descurajeze pe toți care au făcut-o. Dacă s-ar legaliza canabisul – și din mai multe motive nu sunt convins că ar trebui – prețul ar scădea până pe la 70 de cenți, impozitele ar fi enorme și închisorile s-ar goli peste noapte.

Mulți prizonieri tineri se plâng.

— E treaba fiecăruia ce fumează, Jeff. În zece ani nici nu va mai fi considerată o chestie ilegală.

Jimmy recunoaște că nu poate satisface cererea și cu siguranță niciodată nu a trebuit să forțeze pe nimeni. Darren adaugă că deși el și Jimmy au acționat în același teritoriu din Ipswich nu s-au întâlnit decât la închisoare, ceea ce vă poate da o idee despre cât de mare e piața.

În caz că ați uitat, sunt tot în sala de sport.

Monstrul mă lasă să mă alătur lui Darren și Jimmy la aparatul de la bancă, unde reușește să ridice 250 de kilograme în zece repetări. Mă întorc și eu la greutăți, unde reușesc să fac zece flexiuni la 50 de kilograme. Urmează o perioadă pe bicicletă, unde bat recordul mondial pedalând 5 km în 12 minute și 54 de secunde. Păcat că este recordul mondial la alergare.

Domnul Maiden, instructorul senior de sport, îmi prezintă

din nou mingea medicinală, cu care nu am mai intrat în contact de când am părăsit școala. Așezăm obiectul mare din piele în spatele capului, ridic umerii ca la exercițiile obișnuite de abdomene, apoi i-o pasez lui. Apoi o lasă să cadă înapoi peste mine. Simplu, cred eu, până când ajung la a cincea încercare, moment în care sunt epuizat, iar domnul Maiden nu-și poate ascunde amuzamentul față de disconfortul meu. Știe prea bine că nu am mai făcut acest exercițiu de peste patruzeci de ani și care ar putea fi rezultatul.

— O să te punem să faci trei serii de cincisprezece, cu un interval de un minut între serii, înainte de a te elibera, promite el.

— Sper că nu, îi spun, fără explicații.

Apoi efectuez o încălzire și o întindere de cincisprezece minute, așa cum ar fi cerut antrenorul meu din Londra (Karen). La sfârșitul sesiunii sunt primul la poartă, pentru că va trebui să intru și să ies destul de repede de la duș dacă vreau să ajung la bibliotecă înainte ca ușile să se închidă.

10:21 a.m.

Alerg spre celula mea, mă dezbrac, fac duș, mă schimb, alerg spre bibliotecă. Încă transpir, dar nu pot face nimic în privința asta. Steve (conspirație la crimă) este de serviciu în spatele biroului, în calitate de bibliotecar șef. Pentru că Steve este Ascultătorul senior, i se permite să poarte propriile haine și este adesea confundat cu un membru al personalului. Returnez *Procese celebre* și împrumut *Douăzeci și una de povestiri scurte* de Graham Greene.

10:30 a.m.

După ce părăsesc biblioteca, traversez direct coridorul până la capelă și descopăr că sunt treizeci de credincioși în congregația din această săptămână. După ținuta lor, majoritatea trebuie să provină din satul local.

Bărbatul de culoare care stă lângă mine și a fost printre cei șapte deținuți care au participat săptămâna trecută, îmi spune că este cea mai mare participare pe care a văzut-o vreodată.

Săptămâna aceasta, slujba este ținută de un pastor metodist pe nume Mary, însoțit de un vicar anglican pe nume Val. Predica lui Mary este de actualitate.

Ea vorbește despre Campionatele Mondiale de Atletism și despre sentimentele ei pentru acei concurenți care nu au reușit să realizeze ceea ce și-au propus, dar pentru mulți dintre ei va mai exista o altă șansă. Am participat acum la patru slujbe consecutive, iar slujitorul își orientează întotdeauna mesajul către ceea ce își imaginează că va fi de interes pentru credincioși. Niciodată nu au reușit să ne trateze ca și cum am fi doar niște ființe umane normale.

Oamenii care nu au fost în închisoare tind să se împartă în două categorii. Majoritatea care te tratează ca și cum ai fi un „deținut în libertate" în timp ce minoritatea te tratează ca și cum ai fi în camera lor din față.

După binecuvântare, ne adunăm într-o anticameră pentru o cafea și biscuiți cu localnicii. Nu este nevoie să îi descriu, deoarece nu diferă foarte mult de genul de enoriași care participă la slujbele bisericești în fiecare duminică dimineața în susul și în josul comitatului. Vârsta medie este dublă față de cea a deținuților. La ora 12 suntem trimiși înapoi în celule. Fără percheziție. Nu suntem însoțiți.

12:00 amiaza

Prânzul. Nu am avut încă ocazia să vorbesc cu Dale sau Sergio, așa că fixez întâlniri cu Dale la ora 14:00 și cu Sergio la ora 15:00. Plec de la bucătărie cu o porție de macaroane acoperite generos de brânză.

În timp ce așteptăm la coada lungă, Darren îmi povestește când erau aproape numai macaroane, cu puține semne de brânză. Nimeni nu s-a gândit să comenteze acest lucru, până când a devenit clar că alocarea de brânză devenea din ce în ce mai mică pe măsură ce trecea fiecare săptămână. Cu toate acestea, nimeni nu a făcut nimic în acest sens, până când, într-o săptămână, când nu mai era practic deloc brânză, ofițerul de serviciu a început în sfârșit să manifeste un oarecare interes. Primul lucru pe care l-a descoperit a fost faptul că același

bucătar fusese de serviciu în ultimele patru sâmbete și duminici, așa că în weekendul următor a supravegheat acest deținut. A descoperit rapid că, sâmbătă seara, deținutul în cauză se întorcea în celulă cu o bucată de brânză de mărimea unei perne (5 kg). Atunci când trei pâini au dispărut în aceeași seară, ofițerul a decis să raporteze incidentul guvernatorului. În noaptea de sâmbătă spre duminică, o echipă de ofițeri a făcut o razie în celula deținutului, în speranța de a afla ce făcea. Aceștia au descoperit că acesta conducea o afacere de succes în care producea Welsh rarebit[41], care, atunci când era prăjită, era transmisă din celulă în celulă prin gratiile ferestrei sale mici.

— Și erau al naibii de bune, adaugă Jimmy, lingându-și buzele.

— Cum reușea să le prăjească? am întrebat.

— În fiecare aripă există un fier de călcat comun, care ajungea întotdeauna în celula lui Mario sâmbăta seara, a explicat Darren.

— Cât a cerut bucătarul?

— Pentru două nopți de aprovizionare, o cartelă telefonică de două lire.

— Și cum l-au pedepsit?

— A fost confiscat fierul de călcat, iar Mario a fost trimis la spălătorie și i s-au adăugat douăzeci și una de zile la pedeapsă. Dar au fost nevoiți să îl reinstaleze după câteva luni, deoarece mulți deținuți se plângeau de faptul că nivelul gătitului scădea în timpul weekendurilor. Așa că a fost adus înapoi, iar după alte șase luni au uitat și de pedeapsa de douăzeci și una de zile adăugată.

— Și pentru ce se află Mario închis? am întrebat eu.

— Evaziune fiscală – trei ani – și echipa de combatere a fraudelor a trebuit să fie foarte deșteaptă pentru a descoperi ce punea la cale atunci, spune Darren în timp ce ieșim din bucătărie.

Îmi notez în minte să mă asigur că mă voi întâlni cu el.

2:00 p.m.

Dale vrea să discute cu mine despre lista de cantină pentru săptămâna viitoare și a stabilit o limită superioară de 20 de lire.

„Altfel, se vor crea suspiciuni”, îmi explică el. Suma de 20 de lire va fi în regulă, deoarece sunt încă creditat în fiecare săptămână cu 12,5 lire din contul meu.

Dale mi-a rezolvat și problema cu caietele, pentru că a pus cumva mâna pe trei caiete A4, pentru care mă taxează cu 4 lire. Aș plăti cu plăcere 10 lire, deoarece nu mai am decât douăzeci de pagini din ultimul meu caiet, dar această nouă rezervă ar trebui să-mi ajungă pentru o lună.

5:00 p.m.

O sun pe Mary la Grantchester, dar nu-mi răspunde. Încerc la Londra, dar aud doar vocea lui Alison pe robotul telefonic. Am uitat că este plecată în vacanță. În orice caz, este duminică.

5:45 p.m.

Cină. Șunca arată bine, dar eu am ales mâncarea vegetariană și nu poți să te răzgândești după ce ai semnat foaia de meniu săptămânal (vezi mai jos). Dale se gândește să-mi dea o felie, dar cum bestia neagră este de serviciu în spatele plitei, nu riscă. În fiecare duminică primești o foaie de meniu care se rotește în funcție de un ciclu de patru săptămâni; îți completezi selecția dintr-o listă afișată în fața biroului principal, dând bucătăriei un preaviz cu privire la cantitatea pe care va trebui să o comande din fiecare produs. Nu mă pot plânge de asta.

Foaia de meniu săptămânal

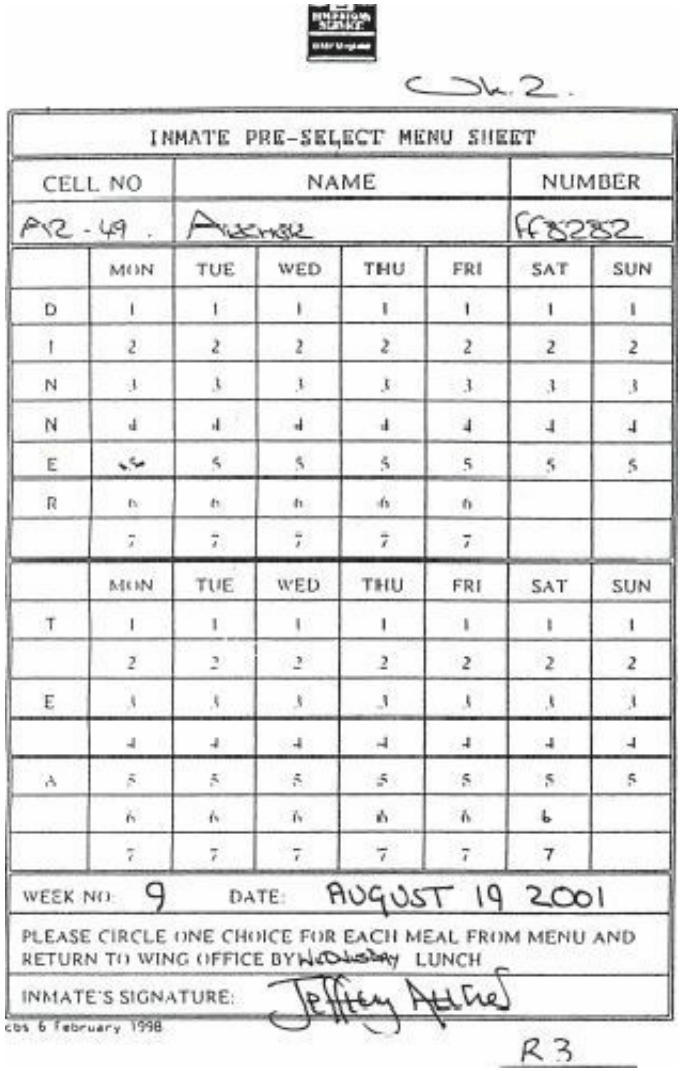

Ch. 2.

INMATE PRE-SELECT MENU SHEET

CELL NO	NAME	NUMBER
A12-49.	Ashmore	FF8282

	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT	SUN
D	1	1	1	1	1	1	1
I	2	2	2	2	2	2	2
N	3	3	3	3	3	3	3
N	4	4	4	4	4	4	4
E	5	5	5	5	5	5	5
R	6	6	6	6	6		
	7	7	7	7	7		

	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT	SUN
T	1	1	1	1	1	1	1
	2	2	2	2	2	2	2
E	3	3	3	3	3	3	3
	4	4	4	4	4	4	4
A	5	5	5	5	5	5	5
	6	6	6	6	6	6	
	7	7	7	7	7	7	

WEEK NO: 9 DATE: AUGUST 19 2001

PLEASE CIRCLE ONE CHOICE FOR EACH MEAL FROM MENU AND RETURN TO WING OFFICE BY WEDNESDAY LUNCH

INMATE'S SIGNATURE: Jeffrey Ashmore

cbs 6 February 1998

R3

6:00 p.m.

Încuiați pentru următoarele paisprezece ore. Încep să citesc *The Basement Room* de Graham Greene. Descrierea personajelor minore este uluitoare prin simplitatea sa, iar povestea, deși complexă, cere totuși să întorci pagina. Consider că faptul că nu a câștigat niciodată premiul pentru literatură este o reflecție asupra Comitetului Nobel, nu asupra domnului Greene.

ZIUA 33 – LUNI, 20 AUGUST 2001

5:54 a.m.

Mă trezesc și mă întreb cât timp îi va lua poliției să închidă dosarul despre kurzi și să mă lase să fiu transferat într-o închisoare deschisă. Ieri am auzit o poveste despre un deținut care a vrut să facă invers. El a depus o cerere pentru a fi transferat de la o închisoare deschisă de tip D la o închisoare de tip C – un mediu mai sigur, cu un regim mai dur. Motivele sale par ciudate, dar, mi s-a spus, nu sunt neobișnuite.

El ispășea o pedeapsă de 22 de ani pentru crimă. După cinci ani, l-au mutat de la categoria A la categoria B, care are un regim un pic mai relaxat. După alți doisprezece ani, l-au transferat la Wayland. La Wayland a devenit un deținut privilegiat, cu toate beneficiile pe care le oferă acest lucru. A fost, de asemenea, grădinar șef, ceea ce i-a permis să iasă din celulă în cea mai mare parte a zilei și i-a oferit un venit de peste 30 de lire pe săptămână. În lumea lui, nu-i lipsea nimic, iar guvernatorul îl considera un prizonier model.

După douăzeci de ani, i s-a acordat statutul de categorie D ca parte a pregătirii sale pentru întoarcerea în lumea exterioară. A fost transferat la închisoarea deschisă Ford din Sussex pentru a-și începe reabilitarea.

A stat la Ford mai puțin de o lună. Într-o după-amiază de sâmbătă, a fugit și s-a predat la secția de poliție locală câteva ore mai târziu. A fost arestat, acuzat de tentativă de evadare și trimis înapoi la Wayland, unde a rămas până când și-a ispășit pedeapsa{42}.

Guvernatorul de atunci nu s-a putut abține să nu-l întrebe de ce a fugit. El a răspuns că nu putea face față responsabilității de a lua propriile decizii. De asemenea, îi era dor să aibă un loc de muncă adecvat și să se bucure de linia disciplinară ordonată a regimului Wayland. Dar cel mai mult îi lipseau zidurile înalte care înconjurau închisoarea, pentru că îl făceau să se simtă în siguranță față de toți acei oameni de afară.

Cu mai puțin de șase luni înainte de expirarea pedepsei, a

fost găsit în celula sa cu o bucată de hârtie argintie din ambalajul unui KitKat, câteva grame de heroină și un chibrit aprins[43]. A apăsat chiar și butonul de urgență din celulă pentru a se asigura că va fi prins. Guvernatorul nu știa ce să facă, pentru că știa prea bine că deținutul nu luase niciodată heroină în douăzeci de ani. I s-au adăugat doar șase săptămâni la sentință și a fost eliberat câteva luni mai târziu. La o lună după ce a părăsit închisoarea, s-a sinucis[44].

8:15 a.m.

Micul dejun. Mănânc un Shredded Wheat și mă gândesc la Ian Botham. Acest lucru este de două ori mai potrivit pentru că săptămâna aceasta se împlinesc douăzeci de ani de când a marcat 149 la Headingley și, cu ajutorul lui Willis și Dilly, a învins Australia, deși Anglia a trebuit să urmeze. În meciul de astăzi, Australia conduce cu 314, și presupun că Adam Gilchrist va finaliza în curând, deoarece au câștigat deja seria, iar Anglia a marcat doar o singură dată în ultima sută de ani mai mult de 300 de puncte într-o repriză finală împotriva Australiei.

9:11 a.m.

Unul dintre capelanii închisorii mă vizitează. Ea poartă un mesaj de la Michael Adie, care până de curând a fost episcop de Guildford. Michael și cu mine ne-am întâlnit pentru prima dată în 1969, când el era Vicar de Louth, iar eu eram deputat în Parlament pentru acea frumoasă circumscripție[45]. Era un prieten mai apropiat de Mary, deoarece obținuse o diplomă cu onoruri în matematică la Cambridge. Michael vrea să mă viziteze și a descoperit că un episcop poate vedea un prizonier fără ca acest lucru să-i afecteze cota de vizite.

Îi sugerez lui Margaret, capelanul închisorii, că faptul că Michael vrea să facă o călătorie lungă până în Norfolk este tipic pentru spiritul său generos, dar ar fi mai înțelept să aștepte să afle în ce închisoare de categoria D mă vor transfera. Sunt sigur că va fi mai aproape de Londra și ar putea să mă viziteze acolo. Ea acceptă cu amabilitate să îi transmită acest mesaj.

12:00 amiaza

Prânz. Când ajung la bucătărie, Dale pare neliniștit și îmi șoptește că trebuie să mă vadă urgent.

Mă întorc în celulă, deschid televizorul și aflu că Anglia are 12 la 2 și că victoria australienilor pare acum sigură. Tot ce putem spera acum este o remiză. Jules cel neștiutor crede că Anglia încă mai poate câștiga. Binecuvântat să fie. La urma urmei, s-a apucat să se uite la crichet doar pentru că este închis în aceeași celulă cu mine.

2:00 p.m.

Program de sport. Îmi completez programul obișnuit și simt că am revenit la nivelul de antrenament pe care îl aveam înainte de condamnare. Plec din sala de exerciții pentru a verifica ce se întâmplă în sala principală, unde găsesc un meci de volei în desfășurare. Atât de mulți deținuți vor să participe, încât joacă o echipă cu o echipă în față și una în spate. La sfârșitul meciului, accept faptul că nu mai pot spera să joc la acest nivel și mă desemnez arbitru. În decurs de un minut, am dat un punct de penalizare pentru că un deținut înjură în urma unei decizii a mea. Aproape că izbucnește o revoltă și trec câteva minute până reușesc să reiau jocul. Urmează apoi un meci strâns, bine disputat, fără să mai fie rostite alte înjurături. Când fluier finalul meciului, jucătorii din ambele tabere se întorc cu toții cu fața la mine și înjură ca unul singur.

3:20 p.m.

După un duș, mă așez în celula mea minusculă și privesc cum Anglia se luptă pentru a reveni la 107 la 2. Jules mai e convins că Anglia poate câștiga. Dale mă vizitează în celula mea imediat după ce Jules a dispărut la educație. Dale mă avertizează că a fost intervievat de un ofițer de securitate. Deși nu au nicio dovadă, sunt destul de siguri că cele cinci mandate poștale de 20 de lire pe care le-a primit săptămâna trecută au venit de la mine și l-au avertizat că, dacă mai apar și alte sume de bani care nu pot fi justificate, vor demara o anchetă completă. Amândoi suntem de acord că plățile vor trebui să înceteze și,

odată cu ele, livrările mele săptămânale. Ajutor!

3:50 p.m.

Același ofițer mă intervievează treizeci de minute mai târziu, spunând că are motive să creadă că am trimis bani unui alt deținut. Ofițerul nu ar fi putut fi mai rezonabil și adaugă că, dacă acest lucru se întâmplă din nou, ar putea afecta foarte mult șansele mele de a redobândi statutul de categorie D. Este momentul în care mă întreabă dacă sunt hărțuit și dacă plătesc pe cineva să mă protejeze. Am izbucnit în râs. În mod evident, ofițerul consideră că Dale, la 1,80 m și 170 de kilograme, este supraveghetorul meu plătit.

I-am spus clar că nu mă intimidează nimeni și că nu am nevoie de protecție, dar dacă va fi cazul, el va fi primul care va auzi despre asta. Ultimul lucru de care am nevoie este să-mi pun în pericol categoria D sau să fiu bătut.

Mă întorc în celula mea și aflu că Anglia are 207 la 3, iar Butcher își dă viața pe teren. Chiar și McGrath este trimis în mod regulat în toate părțile terenului. Să aibă Jules dreptate?

4:30 p.m.

Plimbare. Acum ies în curte în fiecare zi, nu doar pentru că am nevoie de aer curat, ci și pentru a afla povești de la deținuții din diferite aripi. Mulți dintre ei sunt infractori profesioniști, în timp ce alții sunt doar proști sau leneși. Cei mai periculoși și mai înspăimântători sunt o combinație a celor trei. Cu toate acestea, o minoritate dintre ei sunt inteligenți; dacă nu ar fi fost circumstanțele în care au fost crescuți, mulți dintre ei ar fi putut foarte bine să ocupe poziții de răspundere. Darren este de acord cu mine, dar, arătând spre un deținut aflat la câțiva pași în fața noastră, adaugă:

— Dar nu și în cazul lui.

— De ce? întreb eu. Cine este el?

— E Dumbo, spune el, dar nu oferă alte explicații până când nu am trecut pe lângă el și a dispărut cu mult din raza noastră de atenție. În decembrie anul trecut, continuă Darren, Dumbo era șomer și se confrunta cu perspectiva unui Crăciun cu totul

nefericit. Soția lui a spus că s-a săturat și i-a spus să iasă să facă rost de niște bani, fără să-i pese cum. Dumbo a dispărut la cel mai mare magazin de jucării din oraș, de unde a furat o replică de pistol. Apoi a traversat strada, a jefuit farmacia locală și a plecat cu 1.400 de lire sterline în numerar. S-a întors acasă și i-a înmânat banii soției sale, încrezător că aceasta va considera că a avut o zi bună de muncă. Dar, după ce a numărat bancnotele, aceasta i-a spus că nu erau suficienți și că trebuie să meargă să mai aducă alții. Țineți-vă respirația, a spus Darren, Dumbo pleacă din nou de acasă, se întoarce pe strada principală, intră din nou în aceeași farmacie cu intenția de a repeta jaful, doar pentru a găsi doi ofițeri de poliție care îl interoghează pe proprietar. Dumbo a fost arestat pe loc, însoțit la cea mai apropiată secție de poliție, acuzat și ulterior condamnat la opt ani de închisoare pentru jaf în timp ce se afla în posesia unei arme de foc.

Niciun romancier nu ar îndrăzni să se gândească la un astfel de complot.

5:15 p.m.

Când mă întorc în celulă, Jules este lipit de televizor. Butcher este încă pe teren. Amândoi privim cum predicția lui Jules se adeverește și Anglia se îndreaptă spre o victorie celebră – Butcher, după ce a marcat cursa câștigătoare, are 173 de puncte și nu este eliminat. Aceasta este o repriză de care nu va fi singura persoană care își va aminti pentru tot restul vieții.

Cred că ar trebui să subliniez că Jules este la fel de entuziasmat ca și mine. Un convertit. În urmă cu o săptămână nu înțelegea ce înseamnă o remiză, cu atât mai puțin ce înseamnă o continuare, iar acum abia așteaptă joia viitoare pentru a urmări al cincilea și ultimul test. Sper că nu se așteaptă ca toate să se termine așa.

5:45 p.m.

Cină. Mănânc fasolea și cartofii prăjiți când domnul Meanwell descuie ușa celulei și cere să vorbească cu mine în particular. Nu mai vorbește până când nu suntem în biroul său

și ușa este închisă.

— Ai fost norocos că ai scăpat de data asta, dar să nu mai faci asta din nou, mă avertizează el. Dacă o faci, ți-ar putea întârzia încadrarea la categoria D cu luni de zile. Și dacă te gândești să faci ceva cu Sergio, așteaptă până când își va ispăși pedeapsa.

Sunt impresionat de cât de bine informat este domnul Meanwell[46].

ZIUA 34 – MARȚI, 21 AUGUST 2001

6:11 a.m.
Am dormit bine, am scris timp de două ore.

8:15 a.m.
Mic dejun. Din nou Rice Crispies. Mi-a luat până la jumătatea celei de-a doua săptămâni ca să-mi dau seama că luni e grâu mărunțit, marți sunt Rice Crispies, iar miercuri fulgi de porumb. Nimic nu se schimbă. Totul e stabilit.

10:00 a.m.
Adaptarea mea pare să-și urmeze cursul. Cu toate acestea, rămân în aripa de inițiere în timp ce aștept ca o celulă pentru o singură persoană să se elibereze. Sunt informat de acest lucru deoarece ciclul a început din nou: un nou grup de deținuți este văzut de un membru al Consiliului de Vizitatori. Mă uit prin mica fereastră cu plasă de la ușă; de data aceasta nu este domnul Flintcroft, ci o sosie.

10:15 a.m.
Educație. Îmi trag pe mine cizmele maro grele, furnizate de închisoare conform noului regulament, în timp ce mă pregătesc pentru prima mea lecție de olărit. După ce am ieșit din celulă trebuie să întreb mai mulți ofițeri și colegi care este drumul spre Centrul de Artă, care se dovedește a fi în cealaltă parte a închisorii.

Când, în sfârșit, îl localizez, prima persoană pe care o văd la intrarea în încăpere este Shaun, care stă într-un colț al atelierului mare și pătrat și lucrează la un pastel abstract. Mă întâmpină cu un zâmbet. Următoarea persoană pe care o zăresc este o doamnă care presupun că trebuie să fie tutorele nostru. Are în jur de 1,65 metri, părul și ochii negri, cu un zâmbet cald. Se prezintă ca fiind Anne.

Prima sarcină pe care mi-o dă Anne este să citesc o carte de olărit și să văd dacă dau peste vreun obiect pe care aș vrea să-l

recreez. Încerc să-i spun despre lipsa mea de talent în acest domeniu, dar ea doar zâmbește. Încep să citesc cartea în timp ce ea trece la Roger, un indian vesel (jefuitor de bănci), care face o sculptură a Fecioarei Maria. Apoi trece la Terry (hoț de buzunare), care își modelează bucata de lut într-un leu. Sunt absorbit de cartea mea când Anne se întoarce, însoțită de o bucată mare de lut. Are și un băț subțire de lemn care arată ca un cuțit fără mâner, cu numărul patru. Aruncă o privire spre pagina la care am ajuns și vede o figură de bărbat cu cap și umeri. Cu ajutorul cuțitului de lemn, ea cioplește bucăți din lutul pătrat pentru a începe să formeze umerii, apoi mă lasă să încep prima mea încercare de sculptură figurativă.

În timp ce îmi îndrept atenția către cap și gât, intru în discuție cu Shaun, care își freacă degetele de pictură pentru a încerca să dea imaginii sale un aspect de ceață. În timp ce el vorbește despre artiștii care îl influențează, eu încerc subtil să deviez conversația de la artă și să aflu de ce se află în închisoare, așteptându-mă ca el să spună că este o altă victimă a drogurilor.

— Nu, nu, nu, nu, spune el. Falsificare.

Îmi ciulesc urechile.

— Picturi? întreb.

— Nu, răspunde el. Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu un Keating sau un Elmyr Hory, e mai banal decât atât – tichete cadou de la John Lewis.

Râd.

— Și cum ai fost prins?

— Am fost turnat de partenerul meu, căruia i s-a făcut frică și a devenit martor. El a scăpat, în timp ce eu m-am ales cu 13 luni de închisoare.

— Treisprezece luni? E o sentință ciudată.

— Am primit douăsprezece luni pentru fals și o lună în plus pentru că nu m-am prezentat la prima audiere.

— Cu cât ai scăpat? am întrebat cu nonșalanță.

— Nu pot să-ți spun asta, răspunde el. Dar am recunoscut că am furat câteva mii de dolari.

— Și vei ieși în trei săptămâni, deci cât timp ai executat?

— Puțin peste patru luni.

— Deci nu ai atât de mult timp la dispoziție pentru a-mi îndeplini misiunea.

Se întoarce la caietul de schițe și răsfoiește câteva pagini. Îmi dezvăluie o jumătate de duzină de schițe cu cinci figuri în diferite ipostaze și mă întreabă pe care o prefer.

— Tu pe care o preferi?

— Numărul trei, spune el, punându-și degetul mare pe schiță.

Dau din cap că sunt de acord, în timp ce Anne reapare lângă mine.

— Înțeleg ce vrei să spui prin lipsa de talent, spune ea, și izbucnește în râs la rezultatul meu slab de a face cap și umeri, care arată ca o încrucișare între ET și un Botero.

Roger (spărgător de bănci) și Terry (hoț) trec pe acolo ca să afle ce provoacă atâta veselie.

— Ar fi trebuit să începi cu o oală, omule, spune Roger, și să nu încerci să avansezi atât de repede.

El a identificat deja cel mai mare defect al meu.

Fără avertisment, doi ofițeri intră și încep să efectueze o percheziție. Presupun că trebuie să fie pentru a verifica numărul cuțitelor de lemn și al sârmei folosite pentru tăierea chitului. Dar nu, mi s-a spus mai târziu că era pentru droguri. Atelierele de lucru sunt, evident, un loc obișnuit pentru traficanți de droguri.

Pe drumul de întoarcere spre celula mea mă rătăcesc din nou, dar Shaun mă însoțește în aripa A și îmi spune că a găsit un concept pentru coperta Wayland. Întotdeauna am presupus că un grafician va realiza coperta cărții, dar ideea ca un coleg de celulă să execute lucrarea este foarte atrăgătoare. Admir, de asemenea, spiritul întreprinzător al lui Shaun, care a sesizat această oportunitate. În timp ce ne despărțim la intersecția în T dintre cele două blocuri, convenim să ne întâlnim în timpul plimbării de după-amiază pentru a continua discuția.

12:00 amiaza

Prânzul. Supă de ciuperci Dale's și o frigăruie vegetală.

2:14 p.m.

Îmi sun avocatul pentru a încerca să aflu ultimele noutăți despre ancheta aspra campaniei *Purul Adevăr*. Poliția a primit toate documentele noastre și un raport detaliat de la Crucea Roșie. Inspectorul-șef Perry, care se ocupă de caz, este înțelegător, dar spune că trebuie să urmărească toate acuzațiile baroanei Nicholson. Pentru inspectorul Perry o zi nu înseamnă nimic; pentru mine sunt alte paisprezece ore închis într-o celulă.

5:00 p.m.

Cină: Friptura chinezească și legume. O rețetă originală servită într-o singură bucată, și cu siguranță nu a fost gătită de cineva care să fie originar din Orient.

6:00 p.m.

Fără sală de sport de seară, deoarece are loc un meci de cricket între blocurile A și D (aripa fără droguri cunoscută ca fiind paradisul drogurilor)[47]. Îmi recapitulez scenariul zilei când Jimmy apare în fața ușii celulei mele.

— Ești la bătaie la numărul cinci, my lord, spune el, uitându-se la foaia de joc a echipei sale.

— Ce? spun eu. Ultimul meci pe care l-am jucat a fost în echipa lui David Frost împotriva celor de la Lords Taverners și, cu acea ocazie, am fost eliminat la prima minge.

— Cine a fost aruncătorul? întreabă el.

— Imran Khan, îi răspund eu.

— Aruncătorul pakistanez rapid? întreabă el cu neîncredere.

— Da, dar la acea vreme arunca cu break-uri lente.

— Ești încă numărul cinci la bătaie. Prezintă-te la coridorul de sus în cinci minute.

Mă schimb într-un trening, pun un dop de sticlă în gaura din ușa mea[48] și fug la poartă pentru a-l găsi pe Darren așteptându-mă.

— Îmi place noul Swatch, spune el. Ce s-a întâmplat cu Longinesul?

Îi povestesc despre transferul meu ilicit al ceasului către Will în timpul ultimei vizite a familiei.

— Supraveghetorii au observat, mă asigură Darren, și precis au fost foarte bucuroși să vadă că acel ceas a plecat din închisoare. Gândește-te la problemele pe care le-ar fi cauzat dacă cineva l-ar fi furat. Te avertizez, nu le place când se fură.

— Apropo, adaugă Darren, unul dintre băieții din aripa noastră va fi transferat mâine, așa că asta ar putea fi șansa ta de a scăpa de adaptare.

Inima îmi tresare la această veste. Încerc să aflu mai multe detalii în timp ce ne continuăm plimbarea, trecem printr-o poartă și ieșim pe un câmp mare și deschis, înconjurat de un gard înalt acoperit cu sârmă ghimpată[49].

Jimmy câștigă tragerea la sorți și alege să lovească. Acum, pentru cei care înțeleg jocul de cricket, închisorile respectă un set de legi asupra cărora nimeni nu are jurisdicție. Acestea vă pot oferi sau nu o perspectivă mai bună asupra modului de gândire din închisoare:

(a) Ambele echipe au la dispoziție câte zece reprize fiecare.

(b) Fiecare over este de nouă mingi și nu se schimbă niciodată capătul.

(c) Fiecare echipă trebuie să joace cu cinci aruncători care pot juca câte două lovituri fiecare, dar nu consecutiv.

(d) Nu există limite și trebuie să alergi la fiecare tur.

(e) Echipa cu cel mai mare scor este câștigătoare.

(f) Decizia arbitrului este definitivă.

În timp ce cealaltă echipă intră pe teren, Dale și Carl se pregătesc pentru blocul A. Mă uit în căruciorul cu echipament, sperând că voi găsi o cutie și o cască. La vârsta de șaizeci și unu de ani, nu-mi vine să mă confrunt cu un jucător de bowling din Brixton, de 22 de ani, indian, care crede că ar fi amuzant să mă trimită în spital fără să se teamă că va fi arestat pentru asta. Nu-mi vine să-mi cred ochilor: bâte, apărătoare, căști, protecții, cutii și mănuși care sunt cu mult superioare la tot ce am văzut vreodată la un meci de club.

Deschizătorii noștri s-au întors amândoi în pavilion la sfârșitul primei reprize, cu scorul de 6 la 2. Poate că avem echipament de primă clasă, dar descopăr rapid că nu ajută prea

mult la standardul nostru de cricket. Numărul patru al nostru rezistă trei mingi, așa că, la mijlocul celei de-a treia reprize, mă trezesc ieșind pentru a mă alătura lui Jimmy.

Aripa D mă huiduie până la locul de joc, dând un nou sens cuvântului „alunecare". Cu toate acestea, urmează ceva mai rău, pentru că indianul la care m-am referit mai devreme își linge buzele în așteptare. La naiba, e rapid, dar e atât de hotărât să mă omoare încât precizia este sacrificată și cele nouă mingi pe care le are în joc sunt extinse la treisprezece, cu patru suplimentare. După alte două reprize (nu uitați, câte nouă mingi fiecare), Jimmy și cu mine avansăm din fericire la 35 pentru 4. Atunci, căpitanul meu decide să încerce să arunce mingea peste gardul închisorii și sfârșește prin a fi eliminat din joc.

Mă tem că nici Neville Cardus și nici E. W. Swanton nu ar fi putut face dreptate progresului nostru de la 35 pentru 4 la 39. Tot ce trebuie să știți este că indianul a revenit pentru a doua sa lovitură, iar în următoarele nouă mingi a luat cinci wicket-uri cu un cost de patru alergări. Părăsesc terenul cu 11 puncte, după ce nu am mai jucat nicio minge de când căpitanul meu s-a întors în pavilion (jucătorii nu se schimbă cu rezerve). Dar nu totul este pierdut, pentru că atunci când blocul A intră pe teren – mulțumită demonului nostru rapid Vincent (omor prin imprudență) – trei dintre adversarii noștri se întorc în pavilion până la sfârșitul primei reprize, pentru un total de numai cinci alergări.

Al doilea aruncător este indianul nostru. El este jefuit cu două capturi scăpate și un LBW, sau cel puțin așa am crezut eu, de la punctul de acoperire. Când a ieșit din joc, blocul D a ajuns doar la 9 pentru 2, dar apoi regulile închisorii ne cer să ne folosim al treilea aruncător. La sosirea lui, jocul se termină rapid, mingea fiind aruncată fără milă pe teren. Blocul D a atins totalul necesar fără a mai pierde nici un wicket și cu cinci reprize rămase.

Pe drumul de întoarcere spre celulele noastre, căpitanul blocului D spune:

— Nu-i rău, Jeff, chiar dacă ai jucat ca un nenorocit de școală publică.

În închisoare trebuie să-ți demonstrezi valoarea în fiecare zi.

După ce ne întoarcem în interiorul blocului, îi spun lui Jimmy că s-ar putea să mă alătur lui în celulele privilegiaților.

— Nu prea cred, Jeff, îmi răspunde el. Omul care ne părăsește este omul de serviciu din aripa noastră și cred că i-au oferit celula lui David (contrabandist de whisky), omul de serviciu din aripa ta. Inima mi se face bucăți. Cel mai bine ar fi să te muți în celula lui David și să stai acolo până când se eliberează alta.

8:00 p.m.

Mă întorc în celula mea, dar, din păcate, nu am timp să fac un duș înainte de a fi cu toții încuiați. Sunt obosit, transpirat și chiar mă doare puțin, după ce mi-am folosit mușchii pe care în mod normal nu-i pun în acțiune în sala de sport. De asemenea, mi-e foame, așa că deschid o conservă de șuncă Princes (49 pence) și un pachet de chipsuri (27 pence).

9:00 p.m.

Jules se uită la *The Bill*, în timp ce eu continui să citesc *The Man Within* de Graham Greene. Adorm întrebându-mă dacă aceasta va fi ultima mea noapte într-o celulă de două persoane.

ZIUA 35 – MIERCURI, 22 AUGUST 200

6:04 a.m.

Trezirea. Fantazez la posibilitatea de a fi singur în celulă. Scriu timp de două ore.

8.15 a.m.

Mic dejun. Fulgi de porumb și o felie de pâine prăjită. Dale lipsește din spatele plitei.

8:40 a.m.

Îl zăresc pe Dale pe coridor. Îmi spune că și-a dat demisia de la locul de muncă de la plita de gătit. S-a săturat să se trezească cu treizeci de minute înaintea noastră, doar pentru a fi abuzat de deținuții care nu consideră că porția lor de cartofi prăjiți este suficient de mare.

Văd că numele meu este înscris pe tablă în fața biroului pentru a mă prezenta la ofițerul superior, domnul Meanwell. Mă duc direct la el. Are o scrisoare recomandată pentru mine și o deschide. Are o misivă dactilografiată pe două fețe, pe care mi-o înmânează, dar nu este interesat să o citească. În timp ce el verifică în interiorul plicului dacă înăuntru sunt droguri, bani, chiar și timbre, eu încep să citesc scrisoarea și, după numai un paragraf, i-o dau înapoi domnului Meanwell. Când o citește, o privire de neîncredere îi apare pe față. Expeditorul vrea să împrumute 10.000 de lire pentru a investi într-o „afacere imposibil de ratat" și este dispus să împartă profitul pe din două.

— Cât de des primești așa ceva? întreabă el.

— De două sau trei ori pe săptămână, mărturisesc, cerând sume de la 50 de lire sterline până la un milion pentru o altă „afacere imposibil de ratat".

— Apropo, spune el în timp ce-mi înmânează plicul gol, s-ar putea să te muți astăzi.

Apropo, apropo, apropo, apropo – atât de obișnuit pentru el, atât de important pentru mine.

— Unul dintre băieții de la aripa privilegiată este transferat la o închisoare mai aproape de casă și îi alocăm celula unui deținut care va prelua responsabilitățile sale de curățenie. După ce se rezolvă asta, te vom muta în celula lui. M-am gândit să te trimit direct în aripa privilegiaților, recunoaște el, dar am avut două motive să nu o fac. În primul rând, aripa are nevoie de o persoană care face curățenie, iar tu nu ai fi fost prima mea alegere pentru această sarcină specială și, în al doilea rând, te vreau în partea mai liniștită, unde nu este posibil ca alți deținuți să se uite la tine prin fereastră în timpul plimbărilor.

După ce îl părăsesc pe domnul Meanwell, plec în căutarea lui David (contrabandist de whisky și om de serviciu în aripa privilegiată). Îl găsesc lângă mașina de spălat industrială care se învârte pe podeaua coridorului de acomodare. Mă invită în celula sa actuală de la primul etaj, care, în comparație cu celula mea – una sus, una jos – din aripa de acomodare, este ca diferența dintre Fawlty Towers și Ritz.

11:00 a.m.

Plimbarea. În timpul primului circuit sunt întrebat de Chris (spargere) dacă îl sponsorizez pentru un semimaraton în beneficiul NSPCC. Sunt de acord să-i plătesc o liră pe milă, atâta timp cât banii provin din finanțele mele private și nu din contul de la cantină. În caz contrar, voi rămâne fără mâncare și apă îmbuteliată timp de câteva săptămâni. El mă asigură că autoritățile vor permite acest lucru, așa că mă înscriu. Rămâne cu noi pentru o jumătate de circuit, timp în care am aflat că este genul de hoț pe care ofițerul nostru de probațiune, Lisa Dada, îl disprețuiește atât de mult. Are douăzeci și șapte de ani și a petrecut opt din ultimii zece ani în închisoare. Pur și simplu consideră că spargerea este un mod de viață. De fapt, cuvintele sale de despărțire sunt:

— Ies peste șase săptămâni, Jeff, dar nu-ți face griji, casa ta este în siguranță.

Îmi dau seama că aceia dintre voi care nu au fost niciodată la închisoare pot găsi acest lucru ciudat, dar acum simt mai multă simpatie pentru unii dintre criminalii din Belmarsh decât pentru

spărgătorii profesioniști.

Ceva mai târziu când am început să meditez asupra modului în care a putut să alerge 13 mile fără a mobiliza jumătate din jandarmii locali pentru a se asigura că nu scapă. O să-l întreb mâine.

Jason (conspirație la șantaj) ni se alătură pe al doilea circuit și mă felicită pentru că am fost mutat într-o singură celulă.

— Nu s-a întâmplat încă, îi reamintesc.

— Nu, dar se va întâmpla în această după-amiază.

Închisoarea are multe asemănări cu lumea exterioară. Una dintre ele este aceea că descoperi rapid cine știe cu adevărat ce se întâmplă și cine vorbește prostii. Jason știe exact ce se întâmplă.

— Desigur, dacă vrei, adaugă Jason, poți oricând să te transferi într-o altă închisoare.

— Și cum aș putea face asta?

— Scrie tu însuți o notă și pune-o în cutia de reclamații. Nici măcar nu trebuie să o semnezi. Este cunoscută sub numele de „cutia cu iarbă".

— Și ce ar trebui să sugerez?

— Archer îmi oferă droguri și nu mai rezist mult timp, sau Archer mă agresează și sunt aproape de punctul de a ceda. Dacă ei cred asta, vei fi transferat în aceeași zi. De fapt, picioarele tale nici măcar nu ar atinge pământul.

12:00 amiaza

Prânzul. Bucătăria pare goală fără trupul masiv al lui Dale dominând împărțirea mâncării. Se pare că Sergio a fost promovat nr. 1 în locul lui, pentru că acum stă lângă ofițerul de serviciu și împarte felurile de mâncare în funcție de meniul ales – unu, doi, trei (vegetarian) sau patru.

— Trei, spune Sergio, fără să se uite măcar la listă, apoi îmi alege cu grijă felul de mâncare.

Transferul de putere nu m-a afectat în niciun fel.

1:45 p.m.

Program de sport. Banda de alergare funcționează din nou,

așa că sunt aproape capabil să realizez un program complet. Cu noul exercițiu cu mingea medicinală am ajuns la cincisprezece, cu o pauză de un minut, dar după încă nouă sunt epuizat și sunt recunoscător când domnul Maiden fluieră cele cinci minute pentru a-mi putea reveni. În timp ce plecăm, toți ceilalți își iau cardurile de la sala de sport care le-au fost atribuite înainte de a dispărea înapoi în celulele lor. Eu nu mai am un card de sală. Mi-a fost furat în fiecare zi de când am sosit, iar conducerea a renunțat să se mai obosească să-mi elibereze unul nou.

3:30 p.m.

Ies de la duș și o găsesc pe doamna Webb așteptându-mă.

— Când aripa de acomodare va fi închisă la ora patru, spune ea, îți voi lăsa ușa deschisă, pentru că te vom muta în celula numărul doi de la capătul celălalt.

Mă gândesc să mă arunc în brațele doamnei Webb, dar cum nu am decât un prosop care să mă acopere, sunt sigur că m-ar pune la raport, așa că mă limitez să spun:

— Mulțumesc.

După ce m-am îmbrăcat, îmi pun toate lucrurile în punga de plastic de la Belmarsh în vederea mutării în cealaltă parte a blocului. Sunt împachetat și gata să plec cu mult înainte de ora patru.

Aceasta va fi a opta mea mutare în cinci săptămâni.

4:06 p.m.

David (contrabandist de whisky) mă așteaptă în vechea lui celulă. Este tipic pentru bunele sale maniere faptul că a lăsat camera impecabilă.

Acum, că am un dulap în plus, îmi ia aproape o oră să mă hotărăsc unde trebuie să pun fiecare lucru. Deși celula rămâne cea regulamentară de cinci pași pe trei, pare brusc mult mai mare atunci când nu mai trebuie să împarți spațiul îngust cu un alt deținut. Nu mai trebuie să te ferești din calea altcuiva. Gata cu programele de televiziune la care nu vreau să mă uit. Nu mai trebuie să verifici ce papuci ți-ai pus, dacă folosești propria pastă de dinți, săpunul, chiar și hârtia de toaletă. Gata.

Cineva bate la ușa celulei și Darren, Jimmy, Sergio și Steve își fac intrarea.

— E o petrecere de casă nouă, explică Darren, și, ca la orice petrecere, venim cu cadouri.

Sergio are trei oglinzi de oțel de cinci pe cinci centimetri, de dimensiunea regulamentară. Le fixează pe perete cu pastă de dinți de închisoare. Acum îmi pot vedea capul și partea superioară a corpului pentru prima dată în cinci săptămâni.

Steve îmi furnizează – vă vine să credeți? – perdele de plasă pentru a-mi ascunde fereastra cu gratii și pentru a atenua noaptea strălucirea luminilor fluorescente. Jimmy a adus tot tacâmul necesar – scândură, pioneze, etc. – pentru a atașa fotografiile mele de familie pe perete.

Darren cere un ropot de tobe înainte de a-și dezvălui cadoul, pentru că a venit cu visul oricărui deținut: un dop. Nu va mai trebui să mă bărbieresc în bolul de cereale.

— Mai doriți ceva, domnul meu? întreabă Steve.

— Nu mai am apă Evian.

Pentru prima dată, echipa vizitatoare se recunoaște învinsă. A fost efectuat un sondaj și s-a descoperit că sunt singurul deținut care cumpără apă îmbuteliată de la cantină.

— Deci, ca și noi ceilalți, spune Darren, dacă vrei mai multă apă, va trebui să deschizi robinetul.

— Cu toate acestea, adaugă Sergio, acum că sunt numărul unu la bucătărie, face o pauză, vei putea avea din când în când o cutie de lapte în plus.

Ce poate cere un om mai mult?

7:00 p.m.

Citesc ce am scris astăzi în celula mea tăcută și, după ce termin de editat, pun cele șase pagini într-unul dintre noile mele sertare. La fiecare zece zile, foile sunt transferate într-un plic mare maro (30.000 de cuvinte) și trimise lui Alison pentru a le dactilografia.

Mă așez pe patul meu și mă uit la *A Touch of Frost*. David Jason este la fel de consistent ca întotdeauna, dar scenariul este prea firav pentru a se susține timp de două ore, așa că închid

televizorul și, pentru prima dată în zece zile, sting și lumina, mă urc în patul meu de o persoană și dorm. La revedere, războinici ai ferestrelor, să nu mai aud niciodată de voi.

ZIUA 36 – JOI, 23 AUGUST 2001

5.18 a.m.

Mă trezesc, deprimat de două chestiuni. Când am sunat-o pe Mary aseară, mi-a spus că cei de la Crucea Roșie au cerut firmei KPMG să auditeze campania *Purul Adevăr*, pentru că unii dintre donatorii lor mai mari au făcut valuri și vor să închidă subiectul o dată pentru totdeauna. Tony Morton-Hooper le-a scris celor de la poliție, subliniind că acest audit intern nu are nimic de-a face cu implicarea mea în campanie. Mary și Tony fac tot ce pot pentru a determina poliția să recunoască faptul că întreaga anchetă este o farsă și că acuzațiile doamnei Nicholson au fost făcute fără nici o dovadă. În ciuda eforturilor lor, am sentimentul că poliția nu va încheia ancheta până când nu va lua în considerare acest raport, așa că ar putea trece luni de zile până când mi se va stabili categoria D.

De asemenea, sunt deprimat pentru că în partidul conservator pare să fi izbucnit un război civil, Margaret Thatcher spunând că va fi un dezastru dacă Ken Clarke câștigă, iar John Major declarând că dacă Iain Duncan Smith devine lider, vom fi în opoziție pentru încă un deceniu.

Am fost șase ani până acum.

6:00 a.m.

Scriu timp de două ore.

8:15 a.m.

După micul dejun, Darren îmi ia rufele și mă avertizează că uscătorul de rufe încă nu funcționează.

9:00 a.m.

Încuiat încă două ore, pentru că personalul are sesiunea de pregătire bilunară în sala de sport. Mi s-a spus că activitățile lor variază de la lecții de prim-ajutor la autoapărare (securizare și protecție), de la verificarea ultimelor reglementări ale Ministerului de Interne la orice probleme legate de relațiile

rasiale, plus pregătire în caz de incendiu, rapoarte despre HIV și candidați potențiali la sinucidere. Un lucru bun în toate acestea este că nu mai trebuie să finanțeze plătitorul de taxe și impozite cursul meu de olărit (1,2 lire).

11:00 a.m.

Îl privesc pe Nassar Hussain cum ratează aruncarea pentru a paisprezecea oară la rând. Trebuie să o întreb pe Mary care sunt șansele ca acest lucru să se întâmple[50].

Ies în curtea de plimbare chiar înainte ca porțile să se închidă la ora 11 și 5 minute. Jimmy arată spre Mario (nu este numele lui real) care merge cu câțiva pași înaintea noastră. Sper că vă amintiți de escrocheria lui Mario. În timp ce lucra la bucătărie, a furat aproape toată brânza. Apoi a făcut *Welsh rarebit*, la schimb cu o cartelă telefonică pentru două persoane, folosind un fier de călcat pe post de prăjitor de pâine. Mario a fost prins furând aproape jumătate de milion de euro pe an din restaurantul său londonez la modă, fără să se obosească să plătească vreun impozit pe acest câștig. Deși nu am frecventat niciodată localul lui Mario, îl cunosc după reputație. Succesul restaurantului nu poate fi pus la îndoială, deoarece era unul dintre acele locuri rare care nu acceptă cărți de credit, ci doar numerar sau cecuri.

În timp ce ne plimbăm prin curte – Mario nu este adeptul mersului pe jos – îmi explică faptul că aproximativ jumătate din veniturile sale erau în numerar, restul în cecuri sau conturi. Cu toate acestea, fiscul nu avea cum să afle ce procent real era în numerar, până când doi inspectori fiscali au vizitat restaurantul în calitate de clienți. În urma unei observații atente, aceștia au ajuns la concluzia că aproape jumătate dintre clienți plăteau în numerar, în timp ce declarația de impozit a lui Mario arăta că doar 10% dintre clienți plăteau în acest mod. Dar cum puteau ei să dovedească acest lucru? Inspectorii au plătit ei înșiși în numerar și au cerut o chitanță. Ceea ce nu puteau să știe era că Mario a declarat toate facturile pentru care clientul a cerut o chitanță, pe care a înregistrat-o apoi în contabilitate. Facturile pentru care nu se dădeau chitanțe erau distruse, iar banii erau apoi băgați în buzunar.

Fiscul nu a putut deveni un client obișnuit (stăpânii lor nu ar fi permis o asemenea extravaganță) și, prin urmare, nu a putut dovedi nicio abatere. Asta până când un tânăr contabil proaspăt calificat s-a alăturat Fiscului și a venit cu o idee ingenioasă despre cum să-l prindă în capcană pe Mario. Tânărul a aflat ce spălătorie folosea restaurantul și, în următoarele trei luni, a pus să fie numărate fețele de masă și șervețelele. Erau cu 40 la sută mai multe fețe de masă decât facturi și cu 38 la sută mai multe șervețele decât clienți.

Mario a fost arestat și acuzat de falsificare a conturilor sale. A pledat vinovat și a fost condamnat la doi ani de închisoare. El se va întoarce la restaurantul său în cursul acestui an, după ce, ca răspuns la întrebările clienților, și-a luat o perioadă „sabatică" în Florența, orașul său natal.

— Au înțeles totul greșit, Jeffrey, spune Mario. Cei ca tine și ca mine nu ar trebui să fie în închisoare, amestecați cu toată această gloată. Ar fi trebuit să mă amendeze cu un milion de lire sterline, nu să plătească treizeci și cinci de mii pentru a mă găzdui timp de un an. Prietenii mei sunt furioși pe poliție, pe tribunale și pe fisc.

Ultimele sale cuvinte sunt:

— Apropo, Jeffrey, îți place *buck rarebit*?

12:00 amiaza

Prânzul. Printre multele lucruri despre care Mario m-a informat a fost cum să selectez cel mai bun fel de mâncare din meniul săptămânal. Trebuie să alegi doar feluri de mâncare care sunt făcute cu ingrediente proaspete, cultivate în incintă nu cumpărate. Începând de săptămâna viitoare, vor exista variații față de mâncarea mea vegetariană obișnuită.

2:00 p.m.

Citesc ziarele de dimineață. Margaret și John s-au așezat cuminți la locurile lor și amândoi au tăcut – deocamdată. Presa descrie competiția pentru conducerea partidului ca fiind cea mai acerbă din câte se cunosc și una din care partidul s-ar putea să nu-și mai revină niciodată. Citirea acestei pagini la câțiva ani

după eveniment ne va oferi tuturor beneficiul retrospectivei. Este posibil ca partidul care a guvernat pentru cea mai lungă perioadă de timp în secolul al XX-lea să nu mai fie la guvernare în secolul al XXI-lea? Sau Tony Blair va părea dintr-o dată supus greșelii?

3:15 p.m.

Program de sport. Este sesiunea de pregătire a celor de peste cincizeci de ani – nimic de-a face cu politica. Nu vă faceți iluzii – este o agonie. Patruzeci și cinci de minute cu un instructor care strigă: „În linie dreaptă", „Pe pantă", „Urcarea dealului", „Mai vioi, mai repede". Cad de pe bicicletă la ora patru și Darren aproape că mă târăște înapoi în celulă.

5:30 p.m.

Australia are 208 la 1 și pare că ar putea înscrie 700 de puncte. Plec de la cricket pentru a lua hârtie igienică de la magazin. Aceasta trebuie ridicată între orele 8:15–8:30 dimineața sau 17:30–18:00 seara; o rolă pe persoană, pe săptămână. Când ies din magazin, observ că numele meu este scris cu cretă pe tablă pentru a se duce la ofițerul superior. Mă duc direct în biroul domnului Meanwell. Are mai multe scrisori recomandate pentru mine, inclusiv una de la niște doamne din Northampton, care mi-au trimis o prăjitură cu lavandă.

— Mă tem că nu ai voie să o primești până când nu te muți din închisoare sau până nu îți termini pedeapsa, îmi explică domnul Meanwell.

— De ce nu? întreb eu.

— Ar putea fi amestecată cu alcool sau droguri, îmi spune el.

În timp ce părăsesc biroul ofițerului, observ un nou deținut cu brațul drept în bandaj. Mă duc să stau de vorbă cu el: rănile înseamnă de obicei povești. A fost implicat într-o bătaie? A fost lovit de un ofițer din penitenciar? A căzut sau a fost împins? Se pare că a fost o tentativă de sinucidere. Îmi arată încheietura mâinii, care prezintă trei cicatrici lungi și zimțate care formează un triunghi și care au fost cusute ca o ruptură grosolană dintr-un covor turcesc. Mă holbez timp de o secundă la cicatricile

crude, de culoare mov, înainte de a trebui să mă întorc. Mai târziu, sunt ușurată să descopăr că Jimmy a reacționat la fel, deși îmi spune că, dacă vrei cu adevărat să te sinucizi, nu tai încheietura.

— Faci asta doar atunci când cauți compasiune, adaugă el, pentru că supraveghetorii vor ajunge întotdeauna la timp. Dar o tăietură în lungime pe braț va tăia artera și vei muri cu mult înainte ca ei să ajungă la tine.

— Cu toate acestea, spun eu, ăsta da strigăt de ajutor.

— Da, tatăl său a avut un atac de cord săptămâna trecută, iar el tocmai s-a întors de la înmormântare.

— Câte sinucideri au fost la Wayland de când ești tu aici? îl întreb pe Jimmy.

— A fost una acum vreo șase săptămâni, răspunde el. Întotdeauna îți dai seama când are loc una, pentru că suntem încuiați pentru tot restul zilei. Nimeni nu are voie să iasă din celulă până când cadavrul nu este scos din închisoare. Apoi trebuie întocmit un raport inițial și, pentru că sunt implicați atât de mulți ofițeri, inclusiv guvernatorul, nu durează niciodată mai puțin de trei ore. Această închisoare este destul de bună, adaugă el. Se sinucide doar câte o persoană pe an. La Norwich, unde mi-am început pedeapsa, rata era mult mai mare, mai mult de unul pe lună. Am avut chiar și un deținut care stătea pe acoperiș cu un ștreang în jurul gâtului, spunând că se va arunca dacă guvernatorul nu se ocupă de plângerea sa.

— A sărit?

— Nu, au cedat și au fost de acord să-l lase să asiste la înmormântarea mamei sale.

— Dar de ce nu au fost de acord cu asta de la bun început?

— Pentru că ultima dată când i-au dat drumul, a pocnit un supraveghetor cu un pumn și a încercat să scape.

— Deci guvernatorul a cedat?

— Nu, guvernatorul a refuzat să-l vadă, dar i-a permis prizonierului să participe la înmormântare, cu cătușe duble.

— Cu cătușe duble?

— Mai întâi se încrucișează încheieturile prizonierului înainte de a-i pune cătușele. Apoi îl încătușează cu doi ofițeri cu două

perechi separate de cătușe, câte una de fiecare parte.

Slavă Domnului că nu mi-au făcut asta când am participat la înmormântarea mamei mele.

Este o ironie faptul că o oră mai târziu, când mă uit prin corespondență, găsesc o hârtie cu lama de ras atașată în partea de sus a uneia dintre scrisorile mele, cu mesajul „În caz că ți-a ajuns". Lama fusese îndepărtată de un ofițer.

6:00 p.m.

Plimbarea. Shaun (falsificare) a început să lucreze la o schiță a desenului. Primul său model este Dale (rănire cu intenție), care stă în picioare pe iarbă, la soare, cu brațele încrucișate – nu este un model natural. Dale se încruntă când trecem pe lângă el, în timp ce câțiva dintre ceilalți prizonieri strigă obscenități.

8:00 p.m.

Nimic care să merite să fie urmărit la televizor, așa că termin *The Man Within* de Graham Greene.

10:00 p.m.

Îmi iau hainele proaspăt spălate de pe tot patul, unde le întinsesem la uscat. Sunt încă ude, așa că le agăț de orice alt spațiu disponibil – ușile dulapurilor, chiuveta, scaunul meu, chiar și de bara de perdele.

Adorm, încă îngrijorată de raportul KPMG și de cât timp va dura până când poliția va fi de acord că nu există niciun caz la care să răspundă. Până când veți citi aceste rânduri, Wayland va fi un lucru de domeniul trecutului. Dar, deocamdată, rămâne purgatoriul.

ZIUA 37 – VINERI, 24 AUGUST 2001

6:08 a.m.

Trag perdelele proaspăt achiziționate pentru a permite soarelui care răsare să intre în celula mea. Ieri seară, în timpul plimbării, am descoperit că acestea îi aparțineau lui Dennis (fraudă de TVA). Nimeni nu știe cât din cele 17,5 procente a reținut pentru el, dar cum a fost condamnat la șase ani, trebuie să presupunem că a fost vorba de câteva milioane.

Dennis a solicitat eliberarea condiționată după doi ani și jumătate, fiind un deținut model. Nu a auzit nimic, așa că a presupus că cererea sa a fost respinsă. Ieri, la ora 8 dimineața, i-au deschis ușa celulei și i-au spus să își împacheteze lucrurile. Urma să fie eliberat în decurs de o oră. Ordinul venise de la Ministerul de Interne cu o săptămână înainte, dar, deoarece ofițerul său de probațiune era în concediu, nu a primit niciun mesaj. Dennis a fost nevoit să împrumute o cartelă telefonică – împotriva regulamentului închisorii – pentru a-și ruga soția să vină să-l ia. A prins-o chiar când aceasta pleca la serviciu, altfel ar fi stat toată ziua în fața porții. Așa am moștenit perdelele fine de plasă care îmi împodobesc acum celula, iar când voi pleca, vor fi transmise noului rezident. Sper doar că voi fi anunțată cu ceva mai mult timp înainte.

Jimmy a fost lăsat și el să iasă ieri, dar numai pentru o zi. Mai are de ispășit doar câteva săptămâni până la data eliberării, așa că îi permit să iasă o dată pe lună în vizită în oraș, de la 9:00 la 15:00. Acest lucru face parte din programul de reabilitare pentru orice deținut de categoria D. Jimmy este deținut de categoria D, dar este într-o închisoare de categoria C, de peste trei luni. El nu dorește să se mute într-o închisoare deschisă, deoarece se apropie de sfârșitul pedepsei, iar familia sa locuiește în zonă.

Ieri, Jimmy a vizitat Dereham. A fost însoțit de un ofițer pe care, din motive care vor deveni clare, nu îl voi numi. La prânz, ofițerul i-a dat lui Jimmy cinci lire pentru a le cumpăra la amândoi niște pește și cartofi prăjiți (la prețurile din Dereham), în timp ce el s-a dus la bancă pentru a încasa un cec. Jimmy a

luat peștele și cartofii prăjiți, s-a plimbat până la National Westminster și l-a așteptat afară pe ofițer. Când acesta nu a apărut, Jimmy a început prânzul fără el. După ce a fost devorat și ultimul cartof, Jimmy a început să-și facă griji cu privire la ce se întâmplase cu paznicul său. A intrat în bancă, dar nu l-a văzut, așa că a ieșit în fugă și s-a îndreptat rapid spre Lloyds TSB, la o sută de metri distanță. Când a dat colțul, l-a văzut pe ofițer alergând pe stradă spre el, cu o privire îngrijorată. Cei doi bărbați au căzut unul în brațele celuilalt râzând; Jimmy nu voia să fie acuzat că a încercat să evadeze cu doar șase săptămâni înainte de data eliberării, iar ofițerul ar fi fost concediat pentru că a dat bani unui deținut pentru a-l ajuta să evadeze. Jimmy mi-a spus mai târziu că nu a văzut în viața lui un om mai ușurat.

— Unde sunt peștele și cartofii mei? a întrebat ofițerul, după ce și-a revenit.

— A trebuit să le mănânc, șefu', a explicat Jimmy, altfel s-ar fi răcit.

I-a înmânat restul de cincizeci de pence.

8:00 a.m.

După micul dejun, mă duc în căutarea lui Stan (delapidator, 21.000 de lire, optsprezece luni), zugravul închisorii. Îl întreb dacă ar fi atât de amabil să vină să se uite la celula mea și să vadă dacă poate recomanda vreo modalitate de a o înveseli. Îi spun că urăsc ușa albă, pătratul negru din jurul chiuvetei și plinta neagră de pe podea.

— Voi vedea ce pot face, spune el, dar nu pot promite prea multe. Primim doar culori care au fost scoase din uz sau pe care nu le mai vrea nimeni.

9:00 a.m.

Olărit. Mă tem că această întreprindere s-a dovedit a fi o greșeală. Pur și simplu nu am niciun talent cu lutul. O voi întreba pe Wendy dacă pot fi transferat la bibliotecă sau la educație. *The Sun* și-a anunțat ieri cititorii că am aplicat pentru a ocupa postul lui Dennis (faimosul Dennis) la bibliotecă. Nici

măcar nu știam că lucrează la bibliotecă, dar acum că *The Sun* mi-a băgat ideea în cap, o să-l întreb pe Steve (conspirator la crimă, bibliotecar șef) dacă există un post liber. Între timp, mă duc la olărit și pierd două ore de vorbă cu Shaun (falsificator). Ca să fiu corect, nu a fost o pierdere totală de timp, pentru că m-a pus la curent cu progresul său în ceea ce privește coperta cărții și montajul cu desenele prizonierilor. De asemenea, am descoperit mai multe despre crima sa.

Ceea ce nu apreciasem era faptul că tichetele cadou John Lewis falsificate nu au fost folosite pur și simplu pentru a cumpăra articole din magazin. Oh, nu, Shaun este mult mai strălucit decât atât. El a descoperit că, dacă cumperi un articol și prezinți voucherul cadou, asistentul îți va înapoia restul în numerar. De asemenea, Shaun a mai aflat că, dacă cumperi un obiect de 1.000 de lire (și l-a văzut pe Chris Eubank cumpărând un televizor cu vouchere autentice) și returnezi articolul o oră mai târziu, nu ți-l rambursează cu vouchere. Încă o dată, îți înmânează banii cash.

Înarmat cu aceste informații, Shaun a achiziționat o hartă a Angliei (furnizată cu amabilitate de un asistent serviabil) care arată fiecare punct de vânzare John Lewis din țară. Apoi a început să călătorească prin țară, încasând vouchere în fiecare oraș prin care trecea. În cele din urmă, a fost prins atunci când complicele său a intrat în panică, s-a dus la poliție și l-a turnat (cuvintele lui Shaun).

Mă întreb la ce se va gândi Shaun după ce va fi eliberat. Menționez acest lucru doar pentru că, atunci când conversația s-a schimbat la confruntarea dintre Ken Clarke și Iain Duncan Smith, Shaun a adăugat la dezbaterea despre euro un element de cunoaștere pe care niciunul dintre candidați nu pare să-l fi înțeles.

— Ați văzut vreodată o bancnotă euro? a întrebat Shaun.

— Nu, nu am văzut, am recunoscut.

— Sunt bani de Monopoly și vor fi destul de ușor de reprodus. De la 1 ianuarie va fi mijloc de plată legal în șaptesprezece țări din Europa și pun pariu că majoritatea magazinelor nu au nicio modalitate de a identifica un fals.

Cineva va face o avere.

Îmi amintesc că Shaun mai are de ispășit doar trei săptămâni din pedeapsă.

11.15 a.m.

Mă întorc în celula mea și constat că am o ușă bej, un pătrat albastru îngrijit în jurul chiuvetei și o plintă crem. Mă duc în căutarea lui Stan și îi dau o cartelă de telefon – preț: 2 lire; valoare: inestimabilă.

11:30 a.m.

O sun pe Paula (Alison este în concediu) și descopăr, spre marea mea ușurare, că a primit textul ultimelor zece zile al acestei povești. Nu suport să mă gândesc că trebuie să rescriu cele 30.000 de cuvinte. S-ar putea să mă întrebați de ce nu am făcut o copie. Pentru că nu există un copiator disponibil. Atunci de ce nu-i înmânez hârtiile soției mele după o vizită? Pentru că este împotriva regulamentului. Singura mea șansă este să mă bazez pe oficiul poștal, care nu m-a dezamăgit încă.

12:00 amiaza

Prânzul. Mă uit cu jale la meciul de verificare în timp ce îmi mănânc supa de legume. Australia adună puncte cu o rată de patru alergări pe repriză.

3.00 p.m.

Plimbare. Jimmy vorbește despre prietenele sale, și nu uitați că este un bărbat care a avut trei femei care au venit să-l vadă la ultima sa vizită. La un moment dat, îmi spune el, s-a culcat cu toate trei – nu în același timp, nu este pervers, doar sănătos – și, mai mult, nu au plecat scoțându-și reciproc ochii. Cu toate acestea, acest lucru mă aduce la un subiect tabu pe care nu l-am menționat încă: sexul sau lipsa lui – dacă nu ești homosexual. Darren ne amintește că în Suedia și în Olanda sunt permise vizitele conjugale, ceea ce nu cred că se va întâmpla în această țară încă mulți ani. Soluția actuală este să punem un anunț pe panoul de mesaje (vezi mai jos) și să sperăm că problema va

dispărea. Va fi interesant de văzut ce va fi mai întâi: legalizarea canabisului sau vizitele conjugale.

MATERIALE OFENSATOARE ȘI OBSCENE
DECLARAȚIE

1. La Închisoarea Majestății Sale Wayland, considerăm că este important să oferim un mediu în care vizitatorii, personalul și deținuții să poată lucra și vizita fără a fi jigniți de afișarea oricărui material.

2. Scopul nostru este de a ne asigura că demnitatea întregului personal, a vizitatorilor și a deținuților este respectată. Este de datoria întregului personal să contribuie la asigurarea faptului că mediul nostru rămâne liber de afișarea de materiale potențial ofensatoare.

3. Prin urmare, afișarea publică a oricărui material al care este potențial ofensator nu va fi permisă în nicio parte a închisorii.

TIPURI DE MATERIALE CARE VOR FI RESTRICȚIONATE:

4. Orice material sexual explicit, de exemplu reviste de natură pornografică care sunt disponibile la chioșcurile de ziare, va fi premisă posesia, dar nu se pot expune.

5. Fotografiile de tipul „Pagina 3” pot fi afișate pe avizierul deținuților, dar nu și cele care prezintă nuditate totală. Fotografiile, operele de artă și alte materiale pot fi afișate pe panourile de afișaj, cu condiția ca acestea să fie conforme cu criteriile descrise mai sus.

6. Toți supraveghetorii au datoria de a se asigura că în zonele lor nu sunt afișate materiale cu potențial ofensator. Acest lucru este valabil pentru toate zonele, inclusiv birourile, camerele de odihnă și alte zone „rezervate personalului”.

După două săptămâni de plimbare în jurul perimetrului închisorii Wayland, pot acum să recunosc răul, frica, neputința și tristețea la treizeci de pași. Dar chiar și eu sunt nedumerit de un bărbat care stă mereu singur în fiecare zi, ghemuit lângă gard, în același loc. Nu poate avea mai mult de treizeci de ani, poate treizeci și cinci, și rareori se mișcă din poziția sa solitară. Îl întreb pe Darren despre el.

— Tragic, spune el. Alistair este unul dintre voi – școală publică, urmată de universitate, unde a absolvit ca dependent

de heroină. Dacă nu renunță la viciu, va sta în închisoare pentru tot restul vieții.

— Cum este posibil așa ceva? întreb eu.

— Simplu. Este prins în mod regulat când se injectează și întotdeauna se termină cu câteva luni în plus la sentință. De fapt, chiar în ziua în care a fost trimis în închisoare, a fost găsit cu un ac în brat. Cumva, probabil înainte ca judecătorul să pronunțe sentința sau la scurt timp după ce a fost arestat, a reușit să înghită un ac acoperit cu celofan, un piston și zece grame de heroină învelite într-un prezervativ. Apoi a luat un laxativ pentru a-și putea goli intestinele imediat ce a ajuns la Belmarsh. După ce l-au încuiat în seara aceea – și nu uitați că există o toaletă în fiecare celulă – și-a injectat heroina și a leșinat. La verificarea prin clapetă de la ora nouă[51], ofițerul de noapte l-a găsit întins pe podea cu un ac înfipt în brat și cu câteva grame de heroină împrăștiate pe podea lângă el. Trebuie să fie unul dintre puținii deținuți care a reușit să i se adauge timp la pedeapsă înainte de micul dejun din dimineața următoare.

Mă uit la figura tragică, cocoșată și mă întreb dacă închisoarea este răspunsul corect.

6:00 p.m.

Cină. Nu-mi amintesc ce am mâncat, dar îmi amintesc că am găsit două cutii de lapte în plus pe pervazul ferestrei. Sergio își exercită autoritatea ca noul nr. 1 la bucătărie.

ZIUA 38 – SÂMBĂTĂ, 25 AUGUST 2001

5:11 a.m.

Mă trezesc și mă gândesc cum mi-aș petrece weekendul liber din august dacă nu aș fi în închisoare. De asemenea, încep să mă gândesc dacă există vreun avantaj în a fi în închisoare. Cu siguranță, încarcerarea este un lucru care trebuie adăugat la experiențele proprii, mai ales că a venit într-o perioadă a vieții în care simțeam că trebuie să fac ceva cu timpul meu. Dar am ajuns deja la un stadiu în care nu prea mai câștig nimic din această experiență. Cum aș putea rămâne blocat aici pentru încă o vreme, ar fi înțelept să am un plan de evadare – evadarea minții.

Am terminat deja *Belmarsh: Iadul* și am scris 44.000 de cuvinte din *Wayland: Purgatoriu*. Abia aștept să ajung în rai, oricând și oriunde ar fi acesta.

8:15 a.m.

— *Buenos días*, îi spun lui Sergio în timp ce-mi dă un ou fiert și o felie de pâine prăjită.

— *Buenos días*, repetă el. *Cómo estás tú?*

Mă concentrez.

— *Yo estoy bien, gracias*.

— *Bien, gracias, y tú?*

— *Bien, gracias, y to?*

— *Nu, tú, tú, tú.*

— *Tú, tú, tú.*

— *Bueno*. Trebuie să ne întâlnim mai târziu astăzi, adaugă Sergio, pentru o altă lecție.

Cel puțin zece deținuți care stau la coadă și trei ofițeri din spatele plitei presupun că pur și simplu învăț spaniola, deoarece nu dorim ca ei să afle ce facem cu adevărat. Dar mai multe despre asta mai târziu.

10.00 a.m.

Program de sport. Realizez un program complet pentru

prima dată de când am fost condamnat. Am slăbit peste o jumătate de kilogram și mă simt mult mai în formă.

Mă pregătesc să fac un duș când domnul King îmi spune că guvernatorul vrea să vorbească cu mine. Am văzut până acum trei persoane care au pretins titlul de guvernator și niciuna dintre ele nu a fost doamna Cawley, guvernatorul nr. 1. Sunt pe cale să o întâlnesc? Nu. Cu această ocazie este vorba de un domn Greenacre, pe care, de asemenea, nu l-am mai întâlnit niciodată. El mă informează:

— Veți primi vizita unui ofițer superior de la Belmarsh – sigur nu mă pot trimite înapoi acolo, este prima mea reacție – deoarece investighează furtul unui capitol din cartea dumneavoastră.

Vă amintiți că Trevor Kavanagh de la *Sun*, decanul editorilor politici, i-a returnat lui Mary cele șapte pagini furate. El este foarte conștient de legea drepturilor de autor.

Este clar că vinovatul trebuie să fi fost un ofițer, deoarece niciun deținut de la Belmarsh nu are acces la un fotocopiator. Nimeni altcineva nu ar fi putut să descuie ușa celulei mele, să scoată scenariul, să îl fotocopieze și să îl returneze și apoi să trimită o copie la *Sun*.

Bineînțeles, viceguvernatorul nu face decât să treacă la fapte. Nu are cum să afle care ofițer spera să facă un ban rapid. Problema cu care se confruntă serviciul penitenciar este că Trevor nu-și va dezvălui niciodată sursa.

Înapoi la vizitatorul de la Belmarsh. Domnul Greenacre îmi spune să mă aștept ca un ofițer superior de securitate să mă intervieveze marți dimineață, ceea ce înseamnă că, cu puțin noroc, voi rata olăritul. O să vă informez pe larg marțea viitoare.

11:00 a.m.

Plimbare. Picioarele mă dor încă de la ședința de sport, așa că mi-e destul de greu să mențin ritmul lui Jimmy (29 de ani) și Darren (35 de ani) în timp ce mărșăluiesc în jurul perimetrului închisorii, dar să fiu al naibii dacă am de gând să recunosc asta. Discută pe îndelete despre o utilizare neobișnuită a oglinzilor. Fiecare celulă are o oglindă de oțel de cinci pe cinci centimetri

înșurubată pe perete. Jimmy ne povestește despre doi deținuți indieni care au strâns suficienți bani pentru a cumpăra o combină muzicală și o pereche de difuzoare. Descrie cum au făcut în așa fel încât să asculte aceeași muzică în două celule diferite.

Primul prizonier și-a ridicat oglinda subțire de oțel de pe perete și a introdus o bobină de sârmă prin una dintre găurile mici dintr-un colț. În fiecare seară, după verificarea de la ora nouă, strecura oglinda pe sub ușa sa, apoi, dintr-o singură mișcare, o arunca pe coridor până când ajungea la ușa de vizavi. După câteva zile, a reușit să execute această aruncare la fel de bine ca orice jucător de baschet care arunca mingea prin coș.

Cel de-al doilea prizonier lua apoi firul și îl atașa la difuzorul său, astfel încât ambii bărbați să poată asculta aceeași muzică care emana de la o singură sursă. Ingenios, dar – mi-au spus toți cei care locuiau pe o rază de o milă în jurul închisorii – inutil, pentru că într-o seară liniștită ai fi putut dansa pe muzica din primăria Freiston.

12:00 amiaza

Prânzul. Anglia are 200 la 3 și duce o luptă energică. În timpul pauzei de masă îl vizitez pe Sergio în celula sa. Nu irosește cuvintele, informându-mă imediat că a vorbit cu fratele său din Bogota. Întotdeauna vorbește ca un om care mai are doar zece unități pe cartela telefonică. Desigur, s-ar putea să se dovedească a fi un escroc care nu are nicio intenție de a încerca să găsească un Botero.

În orice caz, nu se poate face nimic până când Sergio nu-și va ispăși pedeapsa. El urmează să fie deportat pe 27 septembrie, peste o lună, și ne așteptăm ca până atunci să fi elaborat un plan pentru a cumpăra un Botero. Câștig sau pierd, vă voi ține la curent.

3:00 p.m.

Mă tund la Matt (incendiere pentru obținerea asigurării, nu a reușit să convingă Cornhill sau juriul și a fost condamnat la trei ani). Matt are reputația de a fi cel mai bun frizer din închisoare.

De fapt, mai mulți ofițeri de la închisoare se tund tot la el. În ultima sa închisoare, în timp ce își ispășea pedeapsa pentru o infracțiune anterioară, Matt s-a înscris la un curs de hair-styling, așa că acum este un semi-profesionist. Are tot echipamentul adecvat și, în câteva clipe, după ce s-a așezat pe un scaun pe coridorul din fața celulei sale, nu am nicio îndoială cu privire la priceperea sa. Trebuie să arăt îngrijit și ordonat pentru vineri, când Mary și William speră să mă viziteze din nou. Nu am uitat că Mary a comentat despre lungimea părului meu atunci când a venit ultima dată la Wayland.

Când Matt termină treaba, îmi procură chiar și o a doua oglindă, ca să-mi pot vedea ceafa. Nu este Daniel Hersheson, dar pentru zece unități de cartelă de telefon este o imitație destul de bună.

6:00 p.m.

La închiderea jocului, Anglia are 314 la 8, după un scor de 124 de la Ramprakash, ajutat de Gough, care s-a agățat de el pentru a evita o nouă lovitură. Cei doi intră în pavilion având nevoie de încă 31 de runde pentru a face Australia să lovească din nou.

Cu câțiva ani în urmă, Darren Gough m-a rugat să conduc licitația la dineul său aniversar de la Londra, la Dorchester. Fiind un mare fan al lui Darren, am acceptat cu plăcere. Când evenimentul s-a materializat în cele din urmă, a picat în mijlocul procesului meu. Domnul judecător Potts a spus clar că nu ar trebui să onorez acordul, deși numele meu era deja tipărit în program. La urma urmei, acest lucru ar fi putut influența juriul să creadă că sunt un om caritabil și bănuiesc că acesta era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit domnul judecător Potts.

Mă simt destul de abătut, așa că mă hotărăsc să folosesc celelalte zece unități rămase pe cardul meu pentru a o suna pe Mary. Nu primesc niciun răspuns. Nu reușesc să iau legătura cu William sau cu James, deoarece amândoi sunt în străinătate. Mă așez la capătul patului meu și îmi amintesc cuvintele lui La Rochefoucauld: „Absența diminuează pasiunile mediocre și le sporește pe cele mari, așa cum vântul stinge lumânările și

aprinde focul.”

ZIUA 39 – DUMINICĂ, 26 AUGUST 2001

6:16 a.m.

Duminica este întotdeauna cea mai lungă zi în închisoare. La Wayland este lipsă de personal și deținuții nu au nimic de făcut în afară de a se uita la televizor pe fiecare perete. În Belmarsh, capela era un răgaz, deoarece te scotea din celulă, dar în Wayland ești în afara celulei fără nimic care să te țină ocupat. Dar, în orice caz, aș prefera să fiu în Wayland decât închis în Belmarsh timp de 22 de ore pe zi. Scriu pentru câteva ore.

8:20 a.m.

Micul dejun. În timp ce aștept la coadă pentru mâncare caldă, încep să vorbesc cu un indian care se află pe palierul meu. Mă întreabă dacă poate primi *Times* și *Sunday Times* când termin cu ele. Sunt de acord cu cererea lui dacă, în schimb, îmi va arăta cum să curăț podeaua celulei mele. Menționez acest lucru doar pentru că indienii au cele mai curate celule. Ei nu se mulțumesc să mătură praful și murdăria, ci petrec ore întregi lustruind linoleumul de pe jos până când îți poți vedea fața în ea. Deși fac duș, mă bărbieresc și mă îmbrac cu haine noi în fiecare zi, îmi fac patul și am totul la locul lui înainte ca ușa celulei să se deschidă la ora 8 dimineața, nu arăt niciodată la fel de elegant sau nu am o celulă la fel de curată ca oricare dintre indienii de lângă mine.

9:30 a.m.

În drum spre bibliotecă, mă strecor în spatele unui bărbat care mă sperie. Are o față malefică și este unul dintre acei deținuți care sunt mândri să se descrie ca fiind un infractor de carieră. Este un hoț de profesie și sunt oarecum surprins să-l văd îndreptându-se spre bibliotecă cu un teanc de cărți lucioase, sub braț. Încerc să deslușesc titlurile de pe cotoare în timp ce ne deplasăm: *Enciclopedia antichităților*, *Cunoașteți-vă antichitățile* și *Antichități pe o piață modernă*.

— Ești interesat de antichități? întreb cu inocență.

— Da, le studiez cu atenție.

— Speri să lucrezi în comerțul cu antichități când îți vei ispăși pedeapsa?

— Presupun că se poate spune asta, răspunde el. M-am săturat să le fur doar ca să aflu că nu au nicio valoare. De acum încolo voi ști ce să caut, nu-i așa?

Ai fi crezut că după cinci săptămâni în care m-am amestecat cu infractori, zi și noapte, nu mai pot fi luat prin surprindere. E de folos pentru a-mi reaminti din nou cuvintele Lisei Dada despre disprețul față de hoți, ca să nu mai vorbim de propria mea naivitate.

10:00 a.m.

În bibliotecă, intru în vorbă cu un deținut mai în vârstă, Ron (vătămare corporală din culpă). Majoritatea deținuților îmi spun că nu vor să se întoarcă niciodată în închisoare, mai ales cei mai în vârstă, care au executat pedepse lungi. Dar, de fiecare dată, adaugă o completare:

— Asta nu înseamnă că nu vreau, Jeff. Să găsești un loc de muncă atunci când ai cazier este practic imposibil, așa că rămâi în șomaj, până când aluneci din nou într-o viață de infracționalitate.

Este un cerc vicios pentru cei care părăsesc închisoarea cu 90 de lire, fără domiciliu fix și cu puține perspective de muncă. Nu știu rezolvarea, deși accept că nu prea ai ce face pentru oamenii care sunt cu adevărat răi și nici pentru cei care sunt proști congenital. Dar deținuții care au comis prima infracțiune și care doresc o a doua șansă părăsesc adesea închisoarea doar pentru a constata că pentru tot restul vieții li se trântește ușa de un loc de muncă în nas.

Accept faptul că poate doar aproximativ 20% dintre deținuți ar merita un tratament special, dar aș dori să văd pe cineva care să vină cu o soluție pentru acest grup special, mai ales pentru cei care au comis prima abatere. Și câți dintre voi care citiți acest jurnal puteți spune cu sinceritate că nu ați comis niciodată o infracțiune? De exemplu:

a) Ați fumat canabis (5 milioane), cocaină crack (300.000),

heroină (250.000).

b) Ați furat ceva - orice

c) V-ați falsificat cheltuielile

d) Ați luat un autobuz sau un tren și nu ați plătit biletul

e) Nu v-ați declarat toate veniturile la fisc

f) Ați depășit limita de alcool la volan

g) Ați condus un vehicul fără să plătiți taxe sau asigurare

h) Ați adus ceva din străinătate și nu ați plătit taxa de import

Am descoperit recent că aceiași oameni care comit astfel de infracțiuni se dovedesc adesea a fi cei mai sfinți ipocriți, inclusiv un editor de ziar de frunte. Oamenii cu adevărat cinstiți sunt cei care continuă să te trateze decent, așa cum am constatat din miile de scrisori pe care le-am primit de la publicul larg în ultimele săptămâni.

10:45 a.m.

Capela. Ne-am întors la o adunare de unsprezece persoane. Slujba este Sfânta Împărtășanie, și nu sunt sigur că mă interesează versiunea modernă. Cred că îmbătrânesc, sau cel puțin sunt de modă veche.

Slujba este condusă de John Framlington, strălucitor într-o robă albă lungă, care se asortează cu barba albă și cu părul alb. Trebuie să aibă peste 70 de ani și arată ca un profet. Un ofițer local al Armatei Salvării ține predica, cu tema că toți facem greșeli, dar asta nu înseamnă că nu putem fi salvați. După ce și-a rostit mesajul, se alătură lui John pentru a împărți pâinea și vinul micii sale turme. În timpul intonării ultimului imn, John se îndepărtează pe culoar și dispare. Noi toți rămânem literalmente în picioare, neștiind ce să facem în continuare. Un chip de femeie iese la iveală din spatele orgii și decide să continue să cânte. Acest mic gest curajos este răsplătit de toată lumea care repetă ultimul vers. După ce am pronunțat ultimul vers al piesei „O Blessed Jesu, Save Us", John se întoarce în fugă pe culoar. Se întoarce cu fața la congregația sa, își cere scuze, ne binecuvântează și apoi dispare pentru a doua oară. Este un om bun și este generos din partea lui să își ofere timpul în fiecare duminică pentru un grup atât de eterogen ca noi.

11:45 a.m.

Când mă întorc la blocul meu după slujba de la capelă, constat că a fost închis și nu putem intra în celulele noastre. O mică mulțime de oameni se adună la intrare și Darren mă informează că celulele noastre sunt percheziționate în căutare de cartele telefonice. Se pare că unul dintre deținuți a ras căptușeala argintie din partea de sus a cartelei sale, pentru a avea o perioadă mai lungă pentru fiecare unitate. Nu este o crimă prea mare, dacă ne amintim că ne aflăm într-un bârlog de hoți. Dar ceea ce nu vă veți da seama este că următoarea persoană care va da un telefon va constata că BT recuperează automat acele unități furate. Rezultatul: următorul prizonier va fi jefuit.

Următorul deținut care a vorbit la telefon în acea dimineață s-a dovedit a fi un indian volubil pe nume Carl (vătămarea corporală gravă) care, atunci când ultimele sale zece unități au fost înghițite în câteva secunde, nu a încetat să țipe și să înjure tot drumul până la biroul ofițerului de poliție. Blocul a fost închis în câteva secunde, iar Carl a oferit fără să vrea „echipei de căutare a închisorii" o scuză pentru a cerceta bunurile personale ale tuturor.

Când poarta de la celule este în cele din urmă deblocată, o echipă de trei ofițeri iese afară cu un sac plin de valize. Pun pariu că nu cardul telefonic incriminat se află printre trofee, dar alte câteva bunuri ilicite se află printre ele. Mă întorc în celula mea și constat că nu s-a atins de nimic din ceea ce îmi aparține. Chiar și scenariul meu se află exact în același loc în care l-am lăsat. Iau acest lucru ca pe un compliment.

12:00 amiaza

Prânzul. Anglia a avansat la 40 la 1, dar norii întunecați și amenințători care apar deasupra Wayland sunt, se pare, și vizitatori neplătiți la Oval. Îmi îndrept atenția spre ziarele de duminică. *Sunday Mirror*, acest bastion al exactității, le spune cititorilor săi că m-am apărat de un alt deținut cu o bâtă de cricket. V-am făcut un rezumat complet, minge cu minge, al

acelui meci, iar singurul lucru pe care am încercat să-l amenințe – și nu cu prea mult succes – a fost mingea. Articolul continuă apoi spunând că plătesc bani de protecție unui deținut pe nume Matthew McMahon. Nu există niciun deținut la Wayland numit Matthew McMahon. Se adaugă că plata se face cu carduri telefonice de 5 lire. Nu există niciun card telefonic de 5 lire. Amuzant este că unii deținuți sunt șocați de acest lucru: ei au presupus că ziarele relatează corect și abia când am ajuns eu aici au realizat cât de inexactă poate fi presa.

2:00 p.m.

Plimbare. Avem voie să ieșim timp de o oră, în loc de 45 de minute, ceea ce este un bonus binevenit. În timp ce ne plimbăm, sunt tachinat de o mulțime de deținuți care spun că sunt dispuși să mă protejeze dacă le dau o cartelă telefonică de 5 lire. Unii mă întreabă cum se face că am o cartelă telefonică 5 lire, când ceilalți au doar o cartelă telefonică de 2 lire. Alții adaugă că îi pot lovi cu bâta de crichet oricând doresc. Mărturisesc că acest lucru nu ar fi atât de amuzant dacă Jimmy și Darren nu m-ar însoți. Cu siguranță, faptul de a fi ținta umorului tuturor, atât înăuntru, cât și afară, începe să se resimtă. Jimmy a citit și el articolul din *Sunday Mirror* și ceea ce îl îngrijorează este pe cine să creadă în ultima dispută dintre Ken Clarke și Iain Duncan Smith privind imigrația. Îi spun lui Jimmy că un singur lucru este sigur: deși rezultatul alegerilor pentru conducerea partidului va fi anunțat abia peste două săptămâni (12 septembrie), 70% din cei 318.000 de alegători și-au exprimat votul și îl asigur că IDS{52} este deja următorul lider al Partidului Conservator.

— Pot risca un pariu pe asta? întreabă Darren.

— Da, dacă găsești pe cineva suficient de prost să accepte pariul.

— Casa de pariuri de la Spur oferă 1-3 pe Duncan Smith.

— Sunt totuși cote bune, pentru că nu poți pierde decât dacă el cade mort.

— Casa de pariuri sau Iain Duncan Smith? întreabă Jimmy.

— Oricare, răspund eu.

— Bine, spune Darren. Atunci voi paria trei batoane Mars pe Duncan Smith imediat ce ne întoarcem în celule.

4:00 p.m.

Îl vizitez pe Sergio în celula sa pentru a primi o lecție despre smaralde. O să vă spun mai târziu de ce. Sergio nu se grăbește să-mi spună că smaraldele sunt pentru Columbia ceea ce diamantele sunt pentru Africa de Sud. După ce și-a terminat lecția, îl întreb dacă ar fi posibil ca fratele său să găsească un smarald de cea mai bună calitate. Se uită nedumerit.

— La ce fel de preț te gândești? mă întreabă.

— În jur de zece mii de dolari, îi spun.

Dă din cap.

— O să văd ce pot face. Se uită la ceas și adaugă: O să vorbesc imediat cu fratele meu.

5:00 p.m.

Cina de duminică este întotdeauna o pungă de biscuiți și un mousse de lămâie. Totuși, în această seară ni se oferă două mousse-uri de lămâie pentru că, observ, data limită de vânzare de pe capac este 25 august.

7:00 p.m.

În sfârșit, există ceva ce merită urmărit la televizor. *Victoria și Albert*, cu o distribuție de neuitat. Nigel Hawthorne, Diana Rigg, Peter Ustinov, Jonathan Pryce, David Suchet, John Wood și Richard Briers.

Nu face decât să-mi reamintească cât de mult îmi lipsește teatrul live, deși uneori am impresia că am parte de destulă dramă la Theatre Royal, Wayland.

ZIUA 40 – LUNI, 27 AUGUST 2001

6:08 a.m.

Patruzeci de zile și patruzeci de nopți și, ca și Domnul Nostru, simt că este timpul să ies din starea de veghe și să mă apuc de treabă, în ciuda faptului că este o zi de sărbătoare. Scriu timp de două ore.

8:15 a.m.

Micul dejun. Porumb Pops (pentru o schimbare), lapte UHT, o felie de pâine și marmeladă. Mă holbez la *Golly*[53] de pe borcan. Am citit ieri într-unul dintre ziare că nu mai este corect din punct de vedere politic și că va fi înlocuit cu un personaj creat de Roald Dahl și ilustrat de Quentin Blake. Îmi place *Golly*, îmi este prieten de ani de zile. Ca om fără un gram de prejudecată în el, sunt obligat să spun că eu cred că lumea a luat-o razna.

9:00 a.m.

O sun pe Mary, care este furioasă pe Ministerul de Interne. Winston Churchill i-a scris ministrului de interne, David Blunkett, întrebându-l de ce mă aflu încă într-o închisoare de categoria C, iar Winston a primit un răspuns de la Stephen Harrison, secretarul particular al lui David Blunkett, care sugerează că Lady Archer „este convinsă că asta este tot ce se poate spera mai bine". Este evident că oficialii Ministerului de Interne nu ascultă programul *Today* și nici nu citesc ziarele. Acest lucru nu este de bun augur în ceea ce privește dreptatea făcută acelor deținuți care nu au o familie care să-i sprijine. Mary îi va scrie astăzi lui Martin Narey pentru a clarifica lucrurile. Avocatul meu nu a primit încă un răspuns de la inspectorul Perry. Poate că este încă în vacanță. De asemenea, i-a scris guvernatorului din Wayland – la fel, niciun răspuns. Slavă Domnului că nu sunt închis în Rusia.

Acum, că nu mai sunt în celulele de acomodare, mi se permite să am propria farfurie, bol și cană. Mary promite să mi

le trimită pe toate trei astăzi. Abia aștept să scap de setul de plastic gri, chiar dacă nu-mi permit să înlocuiesc cuțitul, furculița și lingura de plastic. Mary îmi spune că scrisorile de susținere continuă să curgă și că îmi va trimite o selecție pe care să o citesc, plus o listă cu prietenii care vor să mă viziteze în închisoare. Îmi confirmă că ea și William speră să mă viziteze vineri.

9:15 a.m.

Se joacă un meci de fotbal între aripile A și C, iar Jimmy (căpitanul tuturor) mă întreabă dacă aș vrea să fiu arbitru de linie, știind că astfel voi ieși din celulă cel puțin o oră. Cât de grijuliu, îi spun, dar nu cunosc regulile și sunt sigur că e mai mult decât să ridici steagul în aer când mingea iese afară. Din fericire, una dintre rezervele noastre cunoaște pe deplin legile jocului și aleargă în sus și în jos pe linie în spatele meu, făcându-mă să par destul de competent.

Primul jucător pe care trebuie să-l declar în offside este Jimmy, care nu protestează și ridică imediat brațul. Adevăratul caracter al unei persoane nu poate fi ascuns pe un teren de joc.

La pauză suntem conduși cu două puncte. Cu toate acestea, în a doua repriză, ne retragem și chiar înainte de fluierul final, Carl (vătămare corporală gravă, probleme cu cardul de telefon) înscrie o lovitură de la 18 de metri pentru a egala scorul. Întrucât se află în celula alăturată, mă pot aștepta la mai multe reluări descriptive pe coridor, cu distanța devenind tot mai mare pe măsură ce reia povestea.

12:15 p.m.

Prânzul: *Toad-in-the-hole* (cârnați vegetarieni) și mazăre.

3:00 p.m.

Plimbare. Am reușit să parcurgem aproximativ două circuite când lui Darren, Jimmy și mie ni se alătură ceea ce poate fi descris ca fiind o bandă de derbedei, al cărei lider este un tânăr de aproximativ 1,65 m, cu două inele în nas și unul în fiecare ureche. Din ceea ce pot vedea din gâtul, brațele și pieptul lui, nu

pare să mai aibă unde să își facă un alt tatuaj. De îndată ce deschide gura, fiecare cuvânt pe care îl rostește este „futu-i-asta" și „futu-i-asta". Nu mai sunt șocat de asta, dar sunt surprins de mirosul de alcool din respirația lui. Abordarea mea obișnuită atunci când mă confrunt cu această situație este să răspund la orice întrebare în liniște și cu politețe. Am auzit destule povești despre deținuți care au fost înjunghiați în curte pentru cea mai mică provocare, ca să fac altfel. Dar cum nu există întrebări, ci doar insulte la adresa mea și a soției mele, nu prea am ce să răspund. Jimmy și Darren se apropie, ceea ce nu este un semn bun, dar după un alt circuit, tânărul bătăuș și gașca lui de patru se retrag și se duc să se așeze lângă gard și să ne privească cu ochi răi.

Ar fi un lucru bun ca Ministerul de Interne să-l invite pe Darren să facă parte din unul dintre comitetele lor și să-i consilieze în privința politicii penitenciare. La urma urmei, el este mult mai bine informat decât Stephen Harrison și, prin urmare, decât ministrul de interne. După o perioadă petrecută în Borstal și două treceri prin închisoare, Darren ar fi un atu considerabil în dezbaterea privind drogurile. El mai spune că, atunci când a fost trimis prima dată la închisoare, în urmă cu cincisprezece ani, aproximativ 30% dintre deținuți fumau canabis și doar 10% consumau heroină.

— Și astăzi? îl întreb.

— În jur de douăzeci-treizeci la sută dintre deținuți consumă în continuare canabis și aproximativ același procent, dacă nu chiar mai mult, heroină. Și cât timp sunt în vigoare reglementările actuale, nu există nicio speranță de a rezolva această problemă. Săptămâna trecută, un deținut care a ieșit în prima sa vizită în oraș s-a întors cu heroină în valoare de cinci sute de lire sterline îndesată în fund, iar toți dependenții din închisoare au aflat de ascunzătoarea sa în mai puțin de o oră. Dacă își puteau permite, fumau și se injectau toată noaptea.

— Dar cu siguranță deținutul în cauză, ca să nu mai vorbim de clienții săi, va fi prins?

— Unitatea antidrog l-a intervievat în dimineața următoare. Nu au putut dovedi nimic, dar aceasta este ultima vizită în oraș

pe care o va face înainte de a fi eliberat – pe baza unei „suspiciuni rezonabile".

— Sunt prostiți în continuare, spune Jimmy, care merge în vizită în oraș o dată pe lună. Unii dintre ei ar face orice...

Grupul de derbedei decide să ni se alăture, așa că trebuie să mă confrunt cu o altă avalanșă de insulte. Uneori îmi doresc ca domnul judecător Potts să facă doar un singur circuit cu mine, dar este prea târziu, cazul meu a fost ultimul, iar el era clar hotărât să se retragă în forță. Când suntem chemați înapoi, nu mă deranjează să mă întorc în liniștea și siguranța celulei mele.

4:07 p.m.

Sergio apare pentru a-mi povesti detaliile unei conversații pe care a avut-o cu fratele său din Bogota.

— Mâine, fratele meu va merge în munții verzi și va alege un smarald, spune Sergio. Apoi îl va face să fie evaluat și asigurat. De asemenea, va trimite un colier de aur (18 carate). Se vinde la o zecime din prețul practicat în Anglia.

Îl asigur că, dacă mă voi decide să îl cumpăr, voi face plata direct la banca lui a doua zi după ce va fi deportat. Acest lucru înseamnă că trebuie să aibă mare încredere în mine, ceea ce nu pare să-l deranjeze. Acceptă faptul că tranzacția nu poate avea loc cât timp amândoi suntem încă în închisoare. Dacă reușește, voi avea mai multă încredere în afirmația lui că poate procura un Botero la un preț rezonabil.

5:00 p.m.

Darren și cu mine jucăm câteva partide de table, și sunt recunoscător că am găsit ceva la care îl pot bate. Se răzbună completând cuvintele încrucișate din *The Times* înainte de cină.

6:00 p.m.

Cină: fasole pe pâine prăjită și un mousse de lămâie în plus cu data limită de vânzare de ieri.

7:00 p.m.

Mă uit la ultimul episod din *Victoria și Albert*, de care mă

bucur din plin în fiecare moment.

10:00 p.m.

Darren îmi împrumută exemplarul său din *The Prisons Handbook* – un fel de ghid Relais & Chateaux al închisorilor din Anglia și Țara Galilor. Accept părerea domnului Meanwell conform căreia, odată ce îmi va fi stabilită categoria D, ar trebui să mă înscriu la Spring Hill din Buckinghamshire, care este cea mai bine situată închisoare deschisă atât pentru Londra, cât și pentru Cambridge.

ZIUA 41 – MARȚI, 28 AUGUST 2001

6:00 a.m.
Scriu timp de două ore.

8.13 a.m.
Micul dejun. Din nou două porții de cereale. Mănânc una, păstrez una.

9:00 a.m.
Olărit. Îmi iau noua carte, *Arts and Artists*, cu mine la curs, pentru a-mi petrece cele două ore. Nu pare să deranjeze pe nimeni că nu lucrez la o sculptură, atâta timp cât studiez ceva care are legătură cu arta.

Shaun pare a fi deprimat, ceea ce nu poate fi decât melancolia unui artist pierdut în gândurile sale. După o oră de pictură, își deschide caietul de schițe pentru a dezvălui un desen excelent al unui peisaj din Wayland (destul de sumbru) și un altul al unei uși de închisoare. Apoi mărturisește de ce este atât de abătut. Cei de la probațiune au decis să nu-l lase să iasă cu două luni mai devreme cu motivația că nu s-a prezentat la tribunal{54}. Cu toate acestea, această prelungire de două luni va pune probleme pentru amândoi. Calitatea hârtiei, a creionului, a pastelurilor și a uleiurilor disponibile la Wayland nu se ridică, în mod evident, la standardele lui profesionale, așa că s-ar putea să fie necesar să apelăm la ajutorul unui membru al departamentului de artă pentru a cumpăra materialele de care are nevoie. Shaun va trebui să aleagă pe cineva care să creadă în talentul său și, mai important, trebuie să aibă suficientă încredere în mine încât să creadă că îl voi răsplăti după ce va fi eliberat în noiembrie. Un membru al personalului îmi spune mai târziu că Shaun este cel mai talentat deținut pe care l-a întâlnit de când a început să lucreze în închisori. Conversația noastră este întreruptă de un ofițer de securitate care spune că sunt căutat la recepție.

10:12 a.m.

O doamnă ofițer superior de la Belmarsh mă așteaptă în camera cu scaune confortabile. Guvernatorul de la Belmarsh a însărcinat-o să se ocupe de ancheta privind furtul a șapte pagini din jurnalul meu. Vă amintiți că Trevor Kavanagh, editorul politic de la *Surfs*, i-a înmânat scenariul lui Mary, care, la rândul ei, i-a transmis cele șapte pagini scrise de mână avocatului meu.

Doamna ofițer îmi spune că lucrează în serviciul penitenciar de aproape douăzeci de ani și adaugă că nu se află într-o misiune de mușamalizare. De la bun început, ea precizează clar că cele șapte pagini de manuscris nu puteau fi furate de un deținut, deoarece acesta nu ar fi avut acces la un fotocopiator. Ea merge chiar mai departe și recunoaște că au restrâns numărul vinovaților la unul dintre cei doi ofițeri.

Apoi îmi înmânează o fotocopie a primelor mele șapte pagini și, după ce am citit doar câteva rânduri, îmi amintesc cât de tulburat am fost la Belmarsh. Confirm că scrisesem aceste pagini când eram în centrul medical în prima mea zi, dar nu am cum să știu când au fost scoase sau returnate, sau de către cine. Îmi amintesc că am părăsit celula o singură dată în primele douăzeci și patru de ore, și asta pentru o pauză de patruzeci și cinci de minute în curtea de plimbare. Ea dă din cap, ca și cum ar fi știut nu numai când am ieșit din celulă, ci și exact câte minute am fost în afara camerei.

— Ai fost apoi escortat în blocul B pentru a începe acomodarea ta. Aveai manuscrisul la tine în acel moment?

— Da, am trimis paginile cu poșta asistentului meu personal la fiecare trei sau patru zile, dar nu înainte de a fi verificate de cenzorul Roy, pe care nu l-am întâlnit decât în a treia zi, așa că nu poate să fi fost el.

— Nu, cu siguranță nu a fost Roy, a răspuns ea, pentru că *The Sun* a primit materialul în dimineața următoare. Și, în orice caz, Roy este destul de inteligent ca să înțeleagă legea drepturilor de autor. Oricine a făcut asta trebuie să fi fost surprins și dezamăgit de faptul că *The Sun* nu s-a atins de el.

Pleacă după aproximativ o oră, promițându-mi că mă va anunța despre rezultatul anchetei sale[55].

12:15 p.m.

Prânzul: supă de legume și o napolitană de ciocolată. Sergio îmi strecoară o banană.

2:00 p.m.

Pentru a recupera cele cinci lecții pe săptămână, trebuie să particip la un curs de educație în după-amiaza zilei de marți.

Departamentul de educație este situat lângă bibliotecă și, după ce mă înscriu, mă duc în sala 1, așa cum mi s-a spus. Intru într-o sală de clasă care conține douăzeci de birouri mici așezate în formă de U, cu fața spre profesoară. O cheamă Jocelyn Rimmington și arată ca și cum ar fi fost scoasă dintr-un roman de Evelyn Waugh. Munca ei este una dificilă și o privesc cum și-o îndeplinește cu o îndemânare și o ingeniozitate formate în timp. Are opt persoane la dispoziție, inclusiv pe mine. Deținutul cu care vorbește învață engleza de bază pentru a putea da un examen de instalator. Deținutul din dreapta sa citește Chaucer ca parte a unui curs de nivel A, iar în stânga sa se află un deținut care învață să citească și să scrie. Ceilalți patru deținuți se pregătesc pentru examenul de engleză GCSE. Doamna Rimmington se deplasează încet și metodic de la un birou la altul, răspunzând la fiecare întrebare care îi este adresată, până când ajunge la mine.

— Wendy mi-a spus că ești în mijlocul scrierii unei alte cărți.

— Da, așa este, îi răspund.

— Și ea crede că cel mai bine ar fi ca tu să o continui, până când vom decide ce vom face cu tine.

Nu comentez; la urma urmei, ce rost ar avea să-i spun acestei fermecătoare doamne că aș prefera să fac ceva mai productiv. Este evident că fie Wendy Sergeant, care este șefa departamentului, fie cei de deasupra ei, nu au imaginația departamentului de educație de la Belmarsh, care m-a pus să conduc un curs de scriere creativă înainte de sfârșitul primei mele săptămâni.

5:00 p.m.

Cina. Mănânc foarte puțin pentru că singura ședință de sport

la care pot participa astăzi este la ora șase.

6:00 p.m.

Programul de sport. Termin o ședință completă, mai ales pentru că jumătate dintre obișnuiții de la sală sunt plecați să joace fotbal. Astăzi este ultima probă înainte de a selecta echipa pentru primul meci de duminică. Cum nu pot fi prezent la Lord's pentru finala de o zi dintre Somerset și Leicestershire, va trebui să mă mulțumesc cu Wayland versus RAP Methwold.

7:30 p.m.

După un duș lung de apăsat, apăsat, apăsat, apăsat-butonul, mă întorc în celulă și mă usuc cu un prosop verde aspru. Sergio bate la ușă, intră, se așază la capătul patului și, fără nici un preambul, începe să-mi țină o altă prelegere despre smaralde.

— Șaptezeci la sută din smaraldele din lume provin din Columbia, proclamă el. Peste douăzeci de mii de pietre își schimbă mâinile în Bogota în fiecare zi. Smaraldul este al doilea ca popularitate și valoare după diamant, iar mărimea sa este măsurată în același mod (carat). Cele mai fine pietre, continuă el, sunt cunoscute sub numele de „picături de ulei", deoarece, dacă te uiți în centrul pietrei, poți vedea ceea ce pare a fi exact asta. Trebuie să ne asigurăm că a noastră are cel puțin patru carate și că picătura de ulei este acolo pentru ca toată lumea să o vadă. Pentru o piatră, prețul poate varia în funcție de calitate, continuă Sergio, de la câteva sute de dolari la câteva milioane de dolari.

El anticipează că piatra aleasă de fratele său ar putea fi în drum spre Londra încă de săptămâna viitoare. Deoarece Sergio a mers la aceeași școală cu nepoata proprietarului „muntelui", el speră că fratele său va putea face afaceri direct, eliminând orice intermediar. Cum fratele său nu știe că Sergio se află într-o închisoare engleză, mă întreb de ce nu este nedumerit de faptul că nu poate suna înapoi. Nu întreb.

8:00 p.m.

Olăritul, urmat de discuția cu doamna de la Belmarsh, urmat

de educație, urmat de sala de sport, urmat de Sergio și de prelegerea sa despre smaralde, intercalat cu trei sesiuni de scris. Sunt epuizat.

Adorm îmbrăcat complet în timpul programului de actualități de la ora zece. Când mă trezesc, e puțin trecut unsprezece. Mă dezbrac, mă duc la toaletă, mă urc în patul meu mic și adorm a doua oară.

ZIUA 42 – MIERCURI, 29 AUGUST 2001

5:19 a.m.

Am trecut acum prin același ciclu de acomodare de trei săptămâni la închisoarea Wayland ca și la Belmarsh. Rutina mea, în comparație cu viața mea de afară, este mult mai organizată, conformându-se unui model zilnic și apoi unuia săptămânal. Așa că am decis ca, începând de astăzi, să comentez doar momentele importante, mai degrabă decât să repet pur și simplu rutina amorțitoare cu care trebuie să fiți familiarizați acum.

6:00 a.m.

Scriu timp de două ore și apoi mănânc cealaltă porție de cereale acoperită cu laptele oferit de Sergio.

9:00 a.m.

Paul, unul dintre profesori, aduce un set de diapozitive la cursul de artă și ne ține o prelegere despre impresioniști. Sunt uimit că Shaun, un artist atât de talentat, nu a auzit niciodată de Pissarro sau Sisley. De asemenea, recunoaște că a vizitat o galerie doar de două sau trei ori în viața lui. Prezentarea de diapozitive este atât de populară printre ceilalți deținuți încât Paul promite să aducă exemple de alți artiști săptămâna viitoare, când ne va prezenta, printre alții, pe Magritte, Rothko și Warhol.

12:00 amiaza

După prânz, mă duc la sala de sport. După ce mi-am terminat programul, mă urc pe cântar și descopăr că încă pierd în greutate – cam șase kilograme de când sunt în închisoare. Tocmai când plecam, antrenorul de fotbal mă cheamă în biroul său și mă întreabă dacă aș putea asista la prima partidă a sezonului, duminică, și dacă aș putea să scriu o cronică de meci pentru revista închisorii. Am fost de acord, ușurat că nu m-a invitat să joc.

4:00 p.m.

Sergio mă însoțește în celulă pentru a-mi spune ultimele noutăți despre vânătoarea de smaralde înainte de a-și continua cursul. Majoritatea smaraldelor extrase în Columbia provin dintr-un singur munte care aparține aceleiași familii de generații. Majoritatea pietrelor care provin din Columbia sunt exportate în Japonia, dar Sergio speră ca, atunci când se va întoarce la Bogota, să înceapă să deturneze o parte din aceste pietre prețioase către Europa. Devine din ce în ce mai ambițios pe zi ce trece.

De asemenea, mă informează că afacerea cu smaralde este la fel de periculoasă ca și traficul de droguri. În fiecare zi, opt elicoptere zboară dinspre munte spre aeroportul din Bogota, cu patru gărzi înarmate la bordul fiecăruia și alte douăzeci de polițiști privați care îi așteaptă pe pistă. Pe munte sunt 300 de muncitori și 100 de paznici înarmați. Un țăran (descrierea sa) poate câștiga până la 50.000 de dolari pe an dacă, și repetă dacă, are norocul să scoată la iveală pietre prețioase de calitate.

— Dar cum rămâne cu furtul? întreb. Cum se descurcă cu asta?

— Unul sau doi dintre muncitori sunt suficient de proști încât să se gândească să fure câte o piatră ciudată, dar descoperă repede că nu există nici un judecător sau juriu pe munte.

— Atunci cum se face dreptate?

— Instantaneu, răspunde el. Unul dintre paznici îl împușcă pe vinovat în fața celorlalți muncitori, care îl îngroapă.

— Dar ai putea înghiți o piatră și apoi să o vinzi la Bogota, unde mi-ai spus deja că douăzeci de mii de smaralde se schimbă zilnic în piață.

— Așa e, răspunde Sergio. Dar tot vei fi prins, pentru că familia are peste o sută de observatori în piață, zi și noapte. Dacă un negustor ar face vreodată schimb cu un hoț, i s-ar tăia imediat sursa de aprovizionare. Și, în timp, hoțul va trebui să se întoarcă la munte dacă speră să continue să facă comerț. În orice caz, muncitorii știu că vor avea un nivel de trai mult mai ridicat decât conaționalii lor atâta timp cât vor rămâne angajați pe

munte.

— Dar ar putea să ducă bijuteriile în străinătate și să facă avere?

— Majoritatea țăranilor, spune Sergio, nu au călătorit niciodată mai departe de satul vecin și niciunul dintre ei nu vorbește altceva decât spaniola de munte, pe care nici măcar eu nu o înțeleg. Chiar și proprietarul muntelui încă nu poate conversa decât în limba sa maternă și nu s-ar gândi niciodată să părăsească Columbia. Numai datorită celor patru ani petrecuți într-o închisoare engleză, continuă Sergio, îmi e acum posibil să acționez ca intermediar și să mă gândesc la exporturi. Și tu ai acum un avantaj, Jeffrey, pentru că rivalii tăi nu pot cumpăra sau vinde cu ușurință tablouri din Columbia.

Ridic o sprânceană.

— Voi fi expulzat peste patru săptămâni și nu mă pot întoarce în Marea Britanie decât dacă sunt dispus să risc să îmi ispășesc cei patru ani de pedeapsă rămași.

— Un comerciant întreprinzător ar putea oricând să zboare la Bogota.

— Nu este înțelept, spune Sergio. Oamenii blonzi și cu ochi albaștri nu sunt bineveniți în Bogota și mai ales la munte. El continuă să explice: S-ar presupune că ești american, iar șansele tale de a ajunge înapoi la aeroport ar fi la fel de mari ca ale unui țăran prins la furat.

Nu e de mirare că este o piață închisă.

Lecția mea se încheie când un ofițer strigă: „Încuiați". Ies în fugă din celula lui Sergio pentru a mă întoarce în lumea reală, pentru că am nevoie de cele cinci minute pentru a mă alătura cozii și a-mi schimba cearșafurile, fața de pernă, prosoapele și trusa de sport. Nu uita că este miercuri și, dacă nu ajungi la spălătorie înainte să se închidă, trebuie să mai aștepți încă o săptămână.

8:00 p.m.

Când mă întorc în celulă, găsesc o biografie a lui Oscar Wilde scrisă de Sheridan Morley care mă așteaptă pe pat. Îl rugasem pe Steve (conspirație la crimă, bibliotecarul-șef) să-mi rezerve

această carte. Nimic nu se compară cu un serviciu de livrare personală.

Am devenit atât de absorbit de viața lui Wilde încât am ratat știrile de la ora zece. Am ajuns la primul proces al lui Oscar în momentul în care am pus cartea jos. Trebuie să păstrez a doua încercare pentru mâine seară.

Nu a fost o zi rea, dar vă rog să nu credeți, nici măcar pentru o clipă, că a fost una bună.

ZIUA 43 – JOI, 30 AUGUST 2001

8:45 a.m.

Ajung la ora de olărit și aflu că a fost anulată pentru că profesorul nu a venit. Shaun îmi spune că aceasta este o întâmplare obișnuită și că el pare să fie singura persoană dezamăgită, deoarece spera să termine o pictură. Asta îmi oferă câteva ore în plus pentru a scrie, în timp ce ceilalți prizonieri sunt fericiți să meargă la sală sau în celulă, în timp ce sunt plătiți cu 1,40 lire sterline.

10:45 a.m.

Aud un strigăt de „bibliotecă" de pe coridor și, pentru că tocmai am ajuns la sfârșitul unui alt capitol din Oscar Wilde, decid să iau o pauză și să mă întorc la Arte și Artiști. Acum știu cum să mă orientez în bibliotecă și mă duc direct la rafturile de artă. Selectez o carte intitulată *Pietre prețioase legendare* de Eric Bruton și adaug un roman de Robert Goddard.

Când mă întorc în celulă descopăr că rufele mele mă așteaptă într-un teanc ordonat, spălate și uscate. Îmi ridic privirea și îl văd pe Darren în picioare pe scaunul meu, prinzând o nouă bară pentru perdea.

— Te avertizez, spune el în timp ce coboară de pe scaun, nu te poți spânzura de o bară de perdele din închisoare.

— Nu m-am gândit prea mult la această idee, dar de ce nu? întreb, deschizându-mi caietul.

— Pentru că e doar agățată, așa că dacă ai atașa un șireang de bară și apoi ai sări de pe scaun, ai ateriza pe podea înfășurat în perdea.

— Deci cum pot să mă spânzur? întreb.

— Ar fi trebuit să o faci în închisoarea preventivă, îmi răspunde Darren.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Majoritatea închisorilor de detenție preventivă sunt de tip victorian și au ferestre cu gratii la nivel înalt, ceea ce face treaba mult mai ușoară.

— Dar eu am stat acolo doar câteva zile.

— În primele zile de închisoare sunt mai multe spânzurări decât în orice alt moment.

— De ce?

— Adesea, impactul psihologic al intrării în închisoare pentru prima dată provoacă o depresie profundă, iar atunci deținutul vede sinuciderea ca fiind singura cale de scăpare.

— Deci este mai puțin frecventă după ce ai fost transferat?

— Da, dar am cunoscut un deținut care a găsit totuși o modalitate originală de a se sinucide. Continui să mâzgălesc. Era într-o celulă cu un pat cu etaj, iar când colegul său de cameră a plecat la serviciu și el a rămas singur pentru restul dimineții, a ridicat patul în picioare, astfel încât balustrada să fie la vreo doi metri de pământ. Și-a folosit cureaua pe post de ștreang și a fixat-o de balustrada de sus. Apoi s-a urcat deasupra, și-a pus mâinile în spatele blugilor, s-a rostogolit de pe pat și s-a spânzurat. Pe masă au găsit o scrisoare de la prietena lui în care spunea că nu mai putea aștepta trei ani. Dacă vrei să te sinucizi, poți găsi întotdeauna o cale, a adăugat Darren cu nonșalanță. În fiecare an, Serviciul penitenciar publică statistici privind numărul de deținuți care se sinucid. În 2001 au fost nouăzeci și doi, spune Darren, chiar înainte de a pleca să-și continue rondul. Totuși, ceea ce nu se spune este câți oameni mor sau se sinucid în termen de șase luni de la eliberare.

Îmi despachetez încet rufele și le stivuiesc pe rafturile înguste, în timp ce mă gândesc la ceea ce tocmai mi-a spus Darren.

2:00 p.m.

După masa de prânz, iau cartea *Pietre prețioase legendare* și trec la capitolul despre smaralde. Tot ceea ce mi-a spus Sergio în ultimele zece zile este verificat de autor, ceea ce îmi dă mai multă încredere în Sergio. Cu toate acestea, rămân două întrebări cruciale: are Sergio contactele potrivite și poate înlocui intermediarii? Mă bucur să constat că Laurence Graff merită trei mențiuni în capitolul dedicat diamantelor.

Până în prezent nu l-am menționat pe Laurence Graff (de la

Graff's of Bond Street, Madison Avenue și Monte Carlo), dar sunt încrezător că va fi de acord să evalueze bijuteria pentru mine. Laurence și cu mine ne-am întâlnit pentru prima dată la un eveniment caritabil cu mulți ani în urmă, când eu eram adjudecătorul licitației. De atunci, el și soția sa, Anne-Marie, mi-au spus multe povești despre comerțul cu diamante, care au ajuns în cărțile mele. Laurence a fost cel care mi-a dat ideea pentru povestirea scurtă „Ieftin la jumătate de preț".

3:00 p.m.

Jimmy intră în grabă în celula mea cu un zâmbet larg pe față. Se încruntă la noua bară de draperie a lui Darren, știind imediat cine trebuie să o fi furnizat.

— Sunt purtător de vești bune, spune el. Un prizonier de la noi va pleca mâine dimineață, cu o săptămână mai devreme decât era prevăzut inițial. Are cea mai curată celulă din bloc. A și decorat-o. Și, cea mai bună veste, este în partea liniștită a clădirii, așa că ar fi bine să vorbești cu Meanwell înainte ca altcineva să o ia.

Tocmai mă pregăteam să plec în căutarea domnului Meanwell, când Jimmy adaugă:

— Azi e liber, dar se întoarce mâine dimineață la 7:30, și nu uita că ai grupul de copii cu nevoi speciale la 8:45, așa că ar fi bine să te întâlnești cu el imediat după micul dejun.

Darren intră, mirat să-l găsească pe Jimmy așezat la capătul patului meu. Evident că a aflat aceeași informație și spera să fie primul care să o transmită.

— Cred că vei vedea că informația mea a fost la fel de binevenită ca și perdeaua ta, sugerează Jimmy cu suficiență.

— Numai dacă domnia sa ajunge să primească celula lui David, spune Darren, conștient că îi joc unul împotriva celuilalt. Totuși, ca doi copii, găsesc provocarea irezistibilă.

7:00 p.m.

După cină, Sergio dezvăluie vești bune. După ce a vizitat muntele, fratele său a ales un smarald de 4 carate, la prețul de 10.000 de dolari.

— Dacă persoana mea de contact îmi confirmă că valoarea sa de magazin este de douăzeci de mii, atunci îl voi cumpăra, îi spun. Dacă nu…

Sergio își ridică privirea și se încruntă.

— Achiziționează smaraldul, continui eu, și trimite-l la Londra. Voi avea nevoie de o certificare corespunzătoare, dar dacă evaluatorul meu spune că îmi poate vinde o piatră de aceeași calitate la același preț sau mai ieftin, totul va fi fost o pierdere de timp și voi returna piatra în Columbia pe cheltuiala mea.

— Întreaga mea reputație se bazează pe această piatră? întreabă Sergio.

— Cam așa ceva, îi spun eu.

ZIUA 44 – VINERI, 31 AUGUST 2001

8:21 a.m.

Micul dejun. Îmi mănânc cerealele dintr-un bol de porțelan, pâinea prăjită pe o farfurie și îmi beau laptele dintr-o cană. Mary a ales farfuria și bolul din colecția Bridgewater, iar cana – un obiect strident acoperit cu stele și dungi americane – a fost un cadou adus de Will din Statele Unite.

După ce mi-am terminat micul dejun, îmi umplu chiuveta cu apă caldă și Fairy Liquid, lăsând comorile nou dobândite să se înmoaie în timp ce plec în căutarea domnului Meanwell. Ofițerul superior al blocului a fost liber timp de două zile, așa că nu știa că David fusese eliberat cu șase zile mai devreme{56} și că celula lui din aripa privilegiată a devenit brusc disponibilă. Mă va anunța mai târziu ce a decis.

Mă întorc în celula mea și găsesc o adunare de indieni pe coridor. Au venit să își ia rămas bun de la un deținut care pleacă în această dimineață, după ce a executat șase ani dintr-o pedeapsă de nouă ani pentru jaf armat – prima sa infracțiune.

Cei mai mulți dintre voi care citiți aceste rânduri vă veți fi format deja o imagine despre el în minte, așa cum aș fi făcut-o și eu cu doar câteva luni în urmă. Un tânăr de culoare care ar fi mai bine să fie închis și care, probabil, va bate o altă persoană nevinovată în momentul în care va fi eliberat și se va întoarce în închisoare în decurs de un an.

De fapt, are treizeci și doi de ani, un metru optzeci și cinci, subțire și arătos. El a fost cel care m-a întrebat politicos dacă poate să ia ziarele după ce le citesc, în fiecare seară. Și și-a folosit cei șase ani în mod productiv. În primul rând, a reușit să treacă de examenul de engleză GCSE (cinci) și, doi ani mai târziu, de nivelul A în engleză și istorie.

Imediat după ce a plecat, Jules apare pe coridor cu o pungă de plastic plină cu bunurile sale lumești. Preia celula lui Steve. Îmi spune că săptămâna trecută nu a fost una fericită pentru că a trebuit să împartă vechea noastră celulă cu un dependent de heroină care se injecta de două, uneori de trei ori pe zi.

8:45 a.m.

Vineri dimineața, sala de sport este ocupată de grupul de persoane cu nevoi speciale. Sunt o gașcă entuziastă care, în ciuda problemelor lor, aduc o serie de abilități și o energie nelimitată în tot ceea ce fac. Les se descurcă bine la mașina de vâslit (1.000 m în zece minute), în timp ce Robbie se bucură de ridicarea greutăților, iar Paul preferă să alerge. Dar când vine vorba de jocul de catchball pe care îl jucăm întotdeauna la sfârșitul oricărei sesiuni, Robbie poate prinde orice îi iese în cale. El ar putea și ar fi fericit să joace pentru Anglia.

Toți sunt niște palavragii și cer răspunsuri la întrebările lor interminabile. Ai un tată? Ai o mamă? Ai frați sau surori? Ești căsătorit? Aveți copii? La sfârșitul unei ore de ședință, sunt epuizat fizic și psihic și plin de admirație pentru Ann, cea care se ocupă de ei, care își petrece fiecare clipă de veghe cu ei.

La finalul ședinței, îi privesc cum pleacă, vorbind, râzând și – sper – mai fericiți. Așa e, dar pentru Dumnezeu…

2:54 a.m.

Domnul Nutbourne deschide ușa celulei.

— Te miști din nou, Jeffrey, spune el. Ți s-a repartizat vechea celulă a lui David, în aripa privilegiată.

Face cu ochiul.

— Mulțumesc, răspund eu și mă pregătesc pentru a noua mea mutare în șase săptămâni.

Întregul proces durează mai puțin de o oră, pentru că, de data aceasta, sunt asistat de o firmă locală de mutări: Darren, Sergio și Jimmy Ltd.

Noua mea celulă se află la parter, alături de deținuții de rang superior. Numărul șaptesprezece este vizavi de celula lui Darren, care îi are pe o parte pe Steve (conspirație la crimă și bibliotecar), iar pe cealaltă parte pe Jimmy (curier Ecstasy, căpitanul a toate). Ofițerii o descriu ca pe un club al adulților și selectează personal cine va avea voie să locuiască acolo. Faptul de a fi reușit în trei săptămâni este considerat o adevărată performanță, deși Darren a reușit în patru zile.

Celulele au exact aceleași dimensiuni ca în orice altă parte a închisorii, dar masa pe care lucrez acum este mult mai mare (1,5 metri pe 70 de centimetri). Am, de asemenea, un dulap suplimentar pentru bunurile mele, care par să crească pe zi ce trece, cam ca atunci când ești în vacanță.

5:00 p.m.

După ce mi-am terminat mutarea, mă alătur lui Darren și Sergio pentru o plimbare în curte. Mă opresc la jumătatea drumului pentru a-l privi pe Shaun cum îl desenează pe Dale. Se dovedește a fi un model neliniștit, dar, în ciuda acestui fapt, Shaun reușește să îl înfățișeze bine.

6:00 p.m.

După cină, o sun pe Mary (noua mea aripă de clădire are un telefon propriu, pe care orice agent imobiliar care se respectă l-ar descrie ca fiind „o facilitate suplimentară"). Este plină de vești, unele bune, altele mai puțin bune. Poliția confirmă că nu va prezenta raportul lor privind campania *Purul Adevăr* până când nu va citi concluziile raportului KPMG. Acesta nu va fi predat Crucii Roșii decât peste cel puțin încă două, poate trei săptămâni. Mary îmi spune că răspunsul poliției la scrisoarea lui Tony Morton-Hooper nu a fost lipsit de ajutor și speră că, odată ce raportul KPMG va fi gata, va fi doar o chestiune de zile până când mă vor muta într-o închisoare deschisă.

Îmi folosesc restul celor douăzeci de unități pentru a mă pune la curent cu toate lucrurile domestice, în special cu ceea ce se întâmplă la Old Vicarage. Când cartela telefonică se stinge, indicând că mai am doar treizeci de secunde, promit să sun din nou duminică. Nu uitați, nu mai am o sursă nesfârșită de cartele de telefon.

Imediat ce pun receptorul la loc, Sergio preia telefonul. Are avantajul de a putea purta o conversație într-o limbă la care nimeni altcineva din închisoare nu poate trage cu urechea, dar dezavantajul de a avea nevoie de cel puțin cinci cartele telefonice de fiecare dată când sună acasă.

6:50 p.m.

După ce Sergio își termină convorbirea, mă însoțește în celula mea. Acum că suntem în aceeași celulă, nu mai este necesar să încerc să mă prefac că învăț spaniola – el este doar un alt deținut de pe coridor.

Fratele lui Sergio a selectat patru smaralde pentru a fi luate în considerare. El confirmă că prețul lor variază între zece și cincisprezece mii de dolari. După ce va face alegerea finală, voi aștepta o evaluare din partea expertului meu. Fratele său susține că oricare dintre aceste pietre prețioase s-ar vinde pe piața londoneză cu aproximativ 20.000 de dolari. Dacă acest lucru se dovedește a fi corect, atunci voi fi fericit să cumpăr piatra prețioasă aleasă și să i-o ofer lui Mary cadou de Crăciun.

Ah, în sfârșit ați descoperit de ce mă chinui atât de mult.

8:15 p.m.

Spre bucuria mea, descopăr că blocul nostru este deblocat primul și încuiat ultimul, ceea ce ne oferă câteva minute în plus la fiecare sfârșit de zi. Ceea ce îmi place cel mai mult la faptul că mă aflu la parter este liniștea, sau aproape liniștea, în comparație cu etajul de deasupra. Fără muzică rap, fără războinici la fereastră și fără conversații strigate de la un capăt la altul al coridorului. Există, de fapt, un sentiment de comunitate pe acest coridor.

Nu mă deranjez să deschid televizorul în această seară, deoarece sunt complet absorbit de cartea lui Robert Goddard, *Caught in the Light*. Adorm îmbrăcat complet. A fost o zi obositoare.

ZIUA 45 – SÂMBĂTĂ, 1 SEPTEMBRIE 2001

8:15 a.m.

Prima zi a unei noi luni. După micul dejun, aranjez cu Locke (vătămare corporală gravă), zugravul închisorii, să îmi redecoreze noua celulă în timpul său liber. Deoarece tariful trebuie să fie convenit în tutun și pentru că nu am nici o idee despre tariful practicat, Darren (doar marijuana) a fost de acord să acționeze ca șef de lucrări pentru această tranzacție.

După ce Locke mi-a inspectat celula, m-a anunțat că va avea nevoie mai întâi de un strat de alb, ceea ce îi va lua două ședințe de două ore. Darren convine asupra prețului zilnic. Mâine va adăuga un strat de crem, iar luni ușa celulei, pervazul și rama ferestrei, precum și pătratul din jurul chiuvetei vor fi vopsite în bej. Din câte îmi dau seama, pictorul va primi echivalentul unei lire în tutun Golden Virginia (alegere lui) pe zi.

Așadar, întreaga lucrare mă va costa 3 lire sterline – ceea ce, mă asigură Darren, este tariful în vigoare. Vopseaua, însă, va fi furnizată de contribuabilii Majestății Sale. Vă rog să rețineți că Margaret Thatcher a fost cea care m-a învățat să nu spun niciodată „guvern"; „Guvernele nu plătesc taxe, Jeffrey, doar plătitorii de taxe plătesc".

Locke mă roagă să eliberez celula în timp ce zugrăvește, deoarece, odată ce patul, masa și micul dulap vor fi îndepărtate de pereți și lăsate în centrul camerei, va fi suficient spațiu doar pentru o singură persoană.

Traversez coridorul pentru a mă alătura lui Sergio în celula sa, unde avem o ședință de consiliu. Peste noapte, Sergio a dactilografiat șaisprezece întrebări la care trebuie să primească răspuns înainte de a vorbi din nou cu fratele său. De exemplu: Vreau să plătesc costul integral al asigurării? – Da. Vreau ca lănțișorul de aur să fie de 9, 14 sau 18 carate? – 18 carate. Va trebui să plătesc taxe de import atunci când lanțul și smaraldul vor ajunge la Londra? – Nu știu, dar o să aflu.

După ce Sergio și-a pus toate întrebările și a scris cu grijă răspunsurile în spaniolă, trecem la punctul doi de pe ordinea de

zi.

Am primit o scrisoare de la Chris Beetles, care a efectuat cercetări considerabile pentru a afla ce artiști sud-americani au o piață de desfacere la nivel mondial. El raportează că Christie's și Sotheby's organizează două vânzări în America Latină pe an, ambele la New York. Cu excepția lui Botero, care a trecut recent de 2 milioane de dolari pentru un ulei, doar Lamand Tamayo obține în mod regulat 100.000 de dolari sau mai mult la licitații. Sergio citește încet scrisoarea și o pune în dosarul său.

11:00 a.m.

Plimbarea. Este rândul lui Darren să fie desenat de Shaun, iar el se dovedește a fi o primadonă. Este un om foarte retras, care nu păstrează nicio fotografie cu el. Încă se plânge de participarea sa în timp ce ieșim în curte. Suntem întâmpinați de Shaun, care ține un bloc mare de desen în mâna dreaptă și câteva creioane în mâna stângă.

Darren acceptă cu reticență să pozeze, dar numai cu două condiții. Desenul trebuie să fie realizat în partea îndepărtată a curții, unde puțini deținuți îl vor vedea în timpul plimbărilor lor. De asemenea, insistă ca, dacă nu-i place rezultatul, să nu fie inclus în montajul final. Nu prea am de ales, așa că sunt de acord. Pot doar să sper că Shaun va face o treabă atât de bună cu schița preliminară încât Darren se va converti la întreaga idee.

Jimmy și cu mine plecăm la un circuit, în timp ce Shaun își începe sarcina. În timp ce ne plimbăm prin perimetru, printre deținuți se vorbește numai de fotbal. Anglia joacă în seara asta cu Germania, iar Wayland joacă mâine cu Methwold. Unul dintre deținuții care stau pe iarbă lângă gard îi urează lui Jimmy, căpitanul nostru, mult noroc, în timp ce un altul sugerează că nu ar putea înscrie nici într-un bordel.

Până la sfârșitul celui de-al treilea circuit, o asemănare apare pe caietul de schițe al lui Shaun, dar nu am de unde să știu cum va reacționa Darren. Poate fi atât de pervers uneori.

Până când am terminat încă două circuite, ofițerii din curte încep să ne conducă înapoi la blocurile noastre. Ne oprim să ne uităm la efortul lui Shaun. Darren ni se alătură pentru a vedea

pentru prima dată imaginea de contur. Este bună și el știe asta. Dă din cap că aprobă cu părere de rău, dar, în cele din urmă, se dă de gol când, în timp ce ne întoarcem în blocul A, întreabă:

— Dacă asta e doar o schiță înainte ca Shaun să facă portretul final, pot să o iau pentru mama mea?

12:00 amiază

Stând la coadă la masa de prânz, aflu de la Dumsday (care, după cum îmi spusese Jimmy cu câteva zile mai devreme, adoptase o cioară rănită) că cioara lui a murit în această dimineață devreme, în ciuda faptului că a stat treaz toată noaptea încercând să îi dea un ou fiert. Mă întorc în celulă și mănânc prânzul stând în picioare în mijlocul camerei, cu mirosul de vopsea proaspătă în jurul meu. Îmi examinez investiția mea de 3 lire. Locke a avut un început bun.

2:00 p.m.

Prizonierii se agită în legătură cu meciul din această seară dintre Anglia și Germania, care este un meci de calificare la Cupa Mondială. Sunt invitat să scot numele unui jucător al Angliei dintr-un pahar de plastic, iar dacă alesul meu marchează primul gol, voi câștiga nouă batoane Mars. Îl scot pe Gerard, care, mă asigură Jimmy, are șanse mari să marcheze. Citesc în ziarul Times din această dimineață că Anglia nu a mai câștigat un meci pe teren german din 1965. Dar nu-i transmit această informație unui prizonier pasionat de fotbal. Mă uit pe fereastră și văd cinci iepuri care mănâncă resturile de mâncare pe care deținuții le-au aruncat din celulă. Cum suntem îngrădiți în spatele unui gard de sârmă cu înălțimea de șase metri, mă întreb cum au ajuns iepurii în închisoare. Voi face cercetări.

6:00 p.m.

Într-o zi de sâmbătă, după cină, suntem încuiați, dar, așa cum am menționat, aripa privilegiată e întotdeauna ultima, așa că putem hoinări pe coridoare până la șase și jumătate – treizeci de minute în plus. Verific lista de programe TV din *The Times* și aflu că fotbalul este pe BBC 1, dar intră în conflict cu *Persuasiune*

a lui Jane Austen pe BBC 2. Aleg să mă uit la *Persuasiune* în timp ce restul colegilor se așază să urmărească meciul. Sunt încrezător că, dacă Anglia înscrie, toată închisoarea mă va anunța.

Chiar în momentul în care domnișoara Elliot îl întâlnește pentru prima dată pe căpitanul Wentworth, în sală izbucnesc urale și strigăte. Schimb repede canalele și mă uit la o reluare a unui gol marcat de Michael Owen pentru Anglia, ceea ce înseamnă că am pierdut un baton Mars. Comut din nou și îmi continui supravegherea domnișoarei Elliot, care, din cauza problemelor financiare ale tatălui ei, a trebuit să se mute de la superba casă de țară a familiei la o reședință mai mică din Bath. Sunt profund absorbit de drama iubirii pierdute când se aude o nouă erupție de aplauze. Schimb canalul și constat că Anglia a marcat al doilea gol la pauză. Descopăr că scorul este 2-1 în favoarea Angliei, așa că trebuie să fi ratat golul german. Evident, acesta a fost întâmpinat de colegii mei de detenție într-o tăcere totală.

Mă întorc la Persuasiune și descopăr că căpitanul Wentworth flirtează (câte o privire ocazională) cu eroina noastră, cea cu care vrem să se căsătorească. Se aude un alt hohot. Nu-mi vine să cred și trec dincolo pentru a constata că celălalt erou al nostru, Michael Owen, a marcat din nou, iar Anglia conduce acum cu trei goluri la unu. Imediat după ce am trecut înapoi, se aude un alt vuiet, așa că mă întorc pentru a urmări reluarea golului în care Owen își completează hat-trick-ul, oferind Angliei un incredibil avantaj de 4-1.

Trec la Jane Austen și descopăr că arătosul căpitan Wentworth ar putea fi pe cale să se căsătorească cu fata nepotrivită, dar apoi – o explozie – poate fi adevărat? Mă întorc la BBC 1 și aflu că Heskey a marcat pentru Anglia, iar acum conducem cu cinci goluri la unu, cu zece minute înainte de final. Mă întorc rapid la *Persuasiune*, unde eroul nostru și eroina noastră îndelung suferindă s-au logodit. Nici o sugestie de sex, nici măcar un sărut. Trăiască Jane Austen.

10:00 p.m.

Termin cartea lui Robert Goddard și apoi mă urc în patul meu, care este încă în mijlocul camerei. Adorm în mirosul de vopsea proaspătă și în sunetul colegilor mei de celulă care retrăiesc fiecare dintre cele cinci goluri ale Angliei.

ZIUA 46 – DUMINICĂ, 2 SEPTEMBRIE 2001

10:00 a.m.

După ce am scris câteva ore și am luat micul dejun, mă prezint la sala de sport în noua mea calitate de corespondent de fotbal pentru *Prison News*.

Echipa Wayland se întâlnește în vestiar, unde li se înmânează echipamentul: un tricou albastru deschis, pantaloni scurți albastru închis, șosete albastre, jambiere și o pereche de ghete de fotbal. Ca și în cazul meciului de cricket de săptămâna trecută, echipa este mult mai bine echipată decât majoritatea echipelor de cluburi de amatori și, încă o dată, totul pe cheltuiala contribuabililor. Toate cele patru blocuri au, de asemenea, propria lor banderolă (cea a blocului A este galben și negru). Presupun că aceasta este o practică normală pentru fiecare închisoare din țară.

După ce echipa s-a schimbat, și arată foarte inteligent, ni se alătură antrenorul nostru, Gary, care ține un discurs neobișnuit despre echipă. Deoarece jucătorii au fost selectați din patru blocuri diferite, iar deținuții vin și pleacă în fiecare săptămână, unii dintre ei nici măcar nu s-au mai întâlnit înainte. Primul lucru pe care trebuie să îl facă cei unsprezece oameni și trei rezerve este să își anunțe numele și pozițiile pe care vor juca. S-ar putea să considerați că aceasta este o barieră insurmontabilă pentru orice echipă, dar nu este așa, pentru că adversarii au și ei câteva dezavantaje cu care trebuie să se confrunte. Pentru început, toate meciurile echipei Wayland se joacă acasă – gândiți-vă la asta – iar echipa rivală nu are voie să aducă suporteri, în special prietene. Iar când vine vorba de joc, echipa noastră este de o clasă aparte, iar ofițerii sunt la fel de răi.

Echipa adversă este întâmpinată la porți de câini adulmecători înainte de a fi percheziționată. Jucătorii sunt apoi escortați la vestiare, însoțiți de huiduielile deținuților din toate cele patru blocuri. Și dacă asta nu e de ajuns, trebuie să se ocupe și de căpitanul nostru, Jimmy.

Jimmy este plin de farmec și de bunăvoință în timp ce

însoțește echipa adversă de la vestiare pe teren. Dar el consideră că nu este mai puțin decât datoria lui să le spună vizitatorilor că trebuie să fie atenți la Preston, principalul atacant al lui Wayland.

— De ce? întreabă nevinovat căpitanul echipei adverse.

— Este acuzat de o dublă crimă – le-a tăiat capul părinților săi în timp ce dormeau. Jimmy face o pauză. Nici măcar nouă nu ne place de el. Are deja o pedeapsă de 25 de ani și, cum a făcut doar trei, piciorul rupt ocazional nu pare să-l îngrijoreze prea mult, mai ales că este posibil să primească doar un cartonaș galben.

Adevărul este că principalul nostru atacant este arestat pentru intrare prin efracție (destul de potrivit), dar până când Jimmy a ajuns pe teren, echipa din Methwold este convinsă că dacă Hannibal Lecter ar fi fost la Wayland, el ar fi fost adus pe banca de rezerve.

Prima repriză este un dezastru; mingea urcă și coboară pe teren cu puțină viteză și cu și mai puțin scop. Wayland încearcă să se cunoască între ei, în timp ce Methwold încă nu este sigur dacă îndrăznește să riște o intrare ocazională. Este 0-0 când se fluieră pentru pauză și, sincer, nimeni nu a meritat să înscrie.

A doua repriză este un contrast total, deoarece sunt conștient de celălalt avantaj pe care Wayland îl are: condiția fizică. Toată echipa noastră petrece cel puțin o oră în fiecare zi în sala de sport, mai degrabă decât la pub-ul local, iar acest lucru începe să se vadă. Primul gol este marcat cu capul de Carl (vătămare corporală gravă), după o centrare excelentă a „dublului nostru criminal". Al doilea este marcat de Dan (jaf armat), un alt atacant al nostru, iar al treilea este înscris de Hitch (incendiere). În cele din urmă câștigăm cu 3-0, ceea ce este de bun augur pentru restul sezonului. Poate că am putea câștiga chiar și Cupa Ligii anul acesta. Dar ne întoarcem la dezavantaje, pentru că trei dintre membrii echipei, inclusiv Jimmy, vor fi eliberați înainte de Crăciun, iar echipa pe care o vom alinia la sfârșitul sezonului nu va semăna deloc cu cea care s-a aliniat la meciul de deschidere.

În ciuda victoriei glorioase a echipei, unii dintre ofițeri sunt

iritați de faptul că au fost obligați să stea pe aici până când ne întoarcem pentru un prânz târziu. Cu excepția domnului Nutbourne, care se asigură că echipa este hrănită, aceștia abia așteaptă să ne încuie și să iasă din serviciu.

Relația dintre ofițeri și deținuți se desfășoară întotdeauna pe o coardă întinsă pe care ambele părți o parcurg în fiecare zi. Ofițerii aflați la datorie în acea dimineață de duminică ratează în mod nechibzuit o ocazie de a-și face viața mai ușoară. Câteva cuvinte de laudă și acordarea unui minut sau două în plus la duș ar fi adus beneficii uriașe pe termen lung. În schimb, învingătorii se întorc în celulele lor cu bucăți de carne zbârcite acoperite de sos rece, fără a putea face duș până când nu vom fi descuiați din nou peste două ore. Desigur, înțeleg că închisoarea nu este condusă pentru confortul deținuților, dar aici a fost o oportunitate pentru ofițeri de a-și face viața mai ușoară pe termen lung. Au dat-o în bară, cu excepția domnului Nutbourne, care va primi mult mai multă cooperare și respect din partea deținuților în viitor.

2:00 p.m.

Adunarea consiliului de administrație. Sergio a vorbit cu fratele său din Bogota. Cele patru smaralde pe care fratele său le-a selectat inițial au fost reduse la două și, împreună cu un membru al familiei care deține muntele, fratele lui Sergio va face mâine selecția finală. De asemenea, acesta l-a asigurat că, oricare ar fi cea aleasă, bijuteria se va vinde la un preț de trei ori mai mare în oricare din magazinele din Londra. În ceea ce privește tablourile, prietena de la școală a lui Sergio i-a spus că, prin intermediul mamei lui Sergio, a făcut o programare la mama lui Botero și că îi va prezenta un raport până la sfârșitul săptămânii. Inima îmi tresaltă la gândul că voi avea în sfârșit un Botero.

4:00 p.m.

În timp ce eu fac un circuit cu Jimmy, Shaun continuă să-l deseneze pe Darren, care, spre deosebire de Dale, se dovedește, în mod surprinzător, a fi un model liniștit și răbdător. Sunt încântat de schițele preliminare și, mai important, la fel și

Darren. În timp ce Shaun face schițe, îl întreb pe Darren despre iepuri. Iepurii, se pare, nu sunt proști. Ei știu când prizonierii sunt hrăniți și se ascund pe sub gard pentru a aduna mâncarea aruncată pe ferestre de către deținuți după ce sunt încuiați. Din când în când li se alătură și o familie de rațe. Dar, și întotdeauna există un „dar" în închisoare, există și o vulpe care pândește prin preajmă, care este și mai vicleană. Și ea intră pe sub gard după închidere și prinde iepurii în timp ce aceștia rontăie mâncarea scăpată de pe masa deținuților. Vulpea și-a dat seama și că nu există „Vânătoarea Wayland".

Îi spun lui Shaun că am vorbit cu Chris Beetles și că sper că va primi (selectez cuvintele cu grijă) hârtie de desen, cretă, acuarele și creioane de cea mai bună calitate, astfel încât dacă rezultatul final nu e pe măsura așteptărilor să nu poată da vina pe instrumente. Este încântat.

6:00 p.m.

Închiderea mai devreme din cauza lipsei de personal. Va trebui să rămân în celula mea de cinci pași pe trei pentru următoarele paisprezece ore.

Încep să citesc Jeeves. În ce lume diferită a trăit Bertie Wooster. Cum s-ar fi descurcat Bertie cu Wayland? Presupun că Jeeves s-ar fi oferit voluntar să-i ia locul{57}.

ZIUA 47 – LUNI, 3 SEPTEMBRIE 2001

5:43 a.m.

Mă trezesc în miros de vopsea proaspătă, așa că simt că trebuie să vă pun la curent cu programul meu de redecorare. Substanța albă a fost terminată ieri, iar în timp ce eu eram la olărit, Locke (vătămare corporală gravă, zugravul închisorii) a adăugat un strat de culoarea magnoliei pe pereți și de bej la ușă, la pervazul ferestrei și la plintă.

Întotdeauna mi-a plăcut un decor mai simplu, dar mi se pare că peretele alb complet este puțin lipsit de imaginație, așa că în timpul orei de olărit din această dimineață îi voi sugera lui Shaun să deseneze un model pentru pereți, iar apoi voi afla dacă Locke este dispus să adauge „decorator de interioare" la portofoliul său. S-ar putea să mă mai coste câteva lire sterline, dar aș putea înscrie celula mea la Premiul Turner.

9:00 a.m.

În timpul orei de olărit, Shaun începe să-mi spună câteva idei pentru un model pe pereții mei, și sunt foarte creative.

Apoi își scoate caietul de schițe și îmi arată ultimele sale idei pentru coperta cărții. Prima este o ușă de celulă cu ochi care se uită prin mica clapetă, în timp ce a doua este un card de deținut așa cum este afișat în fața fiecărei celule. Mă întreb dacă ar putea să le combine cumva pe cele două{58}.

12:00 amiază

După prânz iau notițe în vederea pregătirii pentru o vizită a lui William, James și David, șoferul meu de cincisprezece ani. După ce am făcut acest lucru, trebuie să învăț totul pe de rost, deoarece nu am voie să iau nimic în camera vizitatorilor. Număr câte subiecte trebuie acoperite – William opt, James nouă, David cinci. După aceea va trebui să mă bazez pe memoria mea.

1:30 p.m.

Fac un duș și mă bărbieresc înainte de a-mi pune o pereche

nouă de blugi și o cămașă cu dungi albastre, proaspăt călcată. Nu am fost niciodată vanitos, dar sunt mult prea mândru pentru a le permite băieților să mă vadă arătând neîngrijit – și întrebându-se dacă nu cumva închisoarea a pus stăpânire pe mine.

2:00 p.m.

În timp ce părăsesc celula pentru a mă alătura copiilor mei, Locke intră. Încă nu mi-am făcut curaj să-i spun despre ideea mea de a continua redecorarea și bănuiesc că voi sfârși prin a lăsa negocierile în seama directorului meu de lucrări, Darren.

Când ajung în zona vizitatorilor, sunt percheziționat pentru prima dată în mai bine de o săptămână, dar în comparație cu Belmarsh, acest lucru este destul de superficial. Nu știu dacă persoanele suspectate de dependență și traficanți de droguri au un tratament diferit. Mi se repartizează din nou masa 14, unde îmi ocup locul pe scaunul roșu, lăsând libere cele trei scaune albastre. Mă uit în jurul sălii care are aproximativ șaptezeci de mese, dar numai cinci sunt ocupate de deținuți. Acest lucru se datorează defectării computerului închisorii, care a provocat haos în programul de vizite.

James este primul care intră pe ușă, surpriză, surpriză, urmat de William, apoi de David. După ce am terminat îmbrățișările și salutările, îi explic că doresc să aloc cele două ore în mod judicios. Prima jumătate de oră o voi petrece cu William, a doua cu James și a treia cu David, înainte de a avea ultima jumătate de oră cu toți trei.

În timp ce ceilalți doi dispar, Will mă pune la curent cu raportul KPMG și cu relocarea mea la categoria D. Mary a luat legătura cu Gillian Shephard, în prezent deputatul meu local, care a promis că îl va contacta pe guvernatorul de la Wayland și îi va spune clar că, odată ce poliția a renunțat la anchetă, ar trebui să fiu mutat într-o închisoare deschisă cât mai repede posibil. De reținut că, în opinia Serviciului Penitenciar, cât mai repede posibil…

De asemenea, Will ne informează că speră să se întoarcă în America în aproximativ trei săptămâni, deoarece i s-au oferit

mai multe comenzi noi pentru documentare. Spre surprinderea sa, a fost abordat și pentru a lucra la Londra.

În timp ce eu încerc să-mi amintesc cele opt puncte, Will îmi povestește despre mama sa. Mary rezistă bine în aceste circumstanțe, dar el simte că ea a fost probabil cea mai afectată de întreaga experiență.

Îl întreb apoi pe Will dacă ar putea face trei lucruri pentru mine. În primul rând, să-i dea lui Chris Beetles 200 de lire pentru ca Shaun să primească materialele artistice de care are nevoie. În al doilea rând, să aleagă un bol și o farfurie din colecția Bridgewater și să le trimită lui Darren de la Wayland, un om a cărui bunătate nu voi putea niciodată să o răsplătesc cum se cuvine. În cele din urmă, îl întreb dacă va face cumva rost de stilourile mele speciale cu lichid Staedtler, pentru că… Will arată spre tava din fața mea, unde văd că a strecurat două în spatele unei cutii de Cola dietetică. Zâmbesc, dar mă întreb dacă pot duce comoara înapoi în celula mea fără ca aceasta să fie confiscată.

După ce îmi completez lista, mă pune la curent cu viața lui socială. Zece minute mai târziu, mă părăsește și James îi ia locul.

Petrec un timp considerabil informându-l pe James despre trecutul lui Sergio și îi explic cum trei săptămâni în închisoare, în circumstanțe atât de intense, sunt echivalentul a aproximativ trei luni afară. El dă din cap, fiindcă este conștient că acesta este doar un fundal înainte de a aborda adevăratul subiect. După ce i-am stabilit acreditările lui Sergio, despre care îi spun că nu am decât instinctul meu ca să mă bazez, discutăm apoi subiectul smaraldelor în detaliu. Îi explic că, pentru o investiție de 10.000 de dolari, sub rezerva evaluării, vom achiziționa un smarald care va ajunge la Londra în cursul acestei săptămâni Dacă Sergio se dovedește a fi fost sincer în legătură cu smaraldul, ar putea merita să-l conving să caute un Botero.

— Dacă nu reușește să găsească niciun tablou, adaug eu, atunci, în cel mai rău caz, Mary va primi un cadou de Crăciun destul de special.

Pentru că James a moștenit creierul mamei sale și instinctele mele de fermier, nu este nevoie să repet nimic. Am convenit să

vorbim din nou la telefon spre sfârșitul săptămânii. Îi zâmbesc lui David și el ni se alătură.

După câteva discuții despre soția lui, Sue, și dacă au avut o vacanță plăcută, îmi dau seama că este nervos, ceea ce întotdeauna a fost modul lui David de a-mi spune că ceva îl îngrijorează. Încerc să fac totul cât mai ușor posibil pentru amândoi.

— Te mai gândești să emigrezi în Australia? întreb.

— Nu, răspunde el, oricât de mult mi-ar plăcea, este aproape imposibil să intri în cota de emigrare, dacă nu ai un loc de muncă unde să mergi sau dacă nu ai rude care locuiesc deja acolo.

— Presupun că voi avea mai multe șanse acum că am fost la închisoare, sugerez eu, înainte de a adăuga: Și ce ai de gând să faci?

— Sue și cu mine ne gândim să ne stabilim în Turcia. Ne-am petrecut acolo ultimele vacanțe și ne plac oamenii, clima și mai ales costul vieții.

— Și când ați vrea să plecați?

— Peste câteva luni, dacă sunteți de acord, șefu'.

Zâmbesc și îi spun că e foarte bine. Ne strângem mâinile ca niște prieteni vechi, pentru că exact asta suntem.

Noi patru ne petrecem ultimele treizeci de minute împreună, schimbând povești ca și cum nu aș fi fost în închisoare. Cred că am mai făcut această observație, dar dacă prietenii tăi ar putea fi în închisoare cu tine, ar fi aproape suportabil.

Pun pixurile pe care Will le-a adus în mod clandestin în buzunarul cămășii și sper. Îmi pare rău că băieții pleacă, și doar absența lor îmi amintește cât de mult îi iubesc. Ofițerul care efectuează percheziția îmi verifică gura, sub limbă, mă obligă să mă descalț, apoi termină cu un control ca pe Heathrow. Am scăpat – ceea ce înseamnă că în următoarea săptămână voi putea să scriu cu un instrument pe care eu l-am ales.

5:00 p.m.

După cină, convoc o ședință a consiliului de administrație în celula lui Sergio.

— Mingea este acum în terenul tău, îi spun. Ai ales smaraldul, așa că suntem pe cale să descoperim dacă ești un jucător serios sau un șarlatan.

Mi-a cerut să folosesc în fiecare zi o expresie și un cuvânt pe care să nu le fi auzit până acum. El caută imediat „șarlatan” în dicționarul spaniol/englez.

Apoi se ridică și îmi strânge mâna în mod oficial.

— Mingea este acum în terenul meu, repetă el, și ești pe cale să afli că, în ciuda circumstanțelor în care ne-am întâlnit, nu sunt un șarlatan.

Vreau să-l cred.

ZIUA 48 – MARȚI, 4 SEPTEMBRIE 2001

6:11 a.m.

Unul dintre aspectele interesante ale scrierii acestui jurnal în timpul zilei și ale corectării manuscrisului volumului unu seara, este acela de a-mi reaminti cât de îngrozitoare a fost experiența de la Belmarsh.

9:00 a.m.

Olărit. Paul ne ține o prelegere cu diapozitive despre Rothko, Man Ray, Magritte și Andy Warhol. Câțiva dintre deținuți exprimă o opinie des auzită despre artiștii moderni, doar că ei o spun mai direct.

— E o porcărie, de ce ar plăti cineva bani buni pentru așa ceva? Fiica mea de șapte ani ar putea să-ți facă imediat una din astea.

Nici unul dintre tutorii noștri, nici Paul, nici Anne, nu comentează; amândoi sunt artiști profesioniști și știu prea bine că, dacă ar putea „să facă imediat una din astea", nu ar preda în închisoare.

După prelegere, Shaun îmi prezintă un model pentru peretele celulei mele – fără îndoială influențat de Magritte. Este amuzant, dar mă întreb dacă Locke este capabil să îl reproducă. Va trebui să discut problema cu șeful meu de șantier, Darren. Chiar voi avea voie să am un soare și o lună în camera mea?

2:00 p.m.

Educația din după-amiaza de marți este un fel de farsă. Trebuie să particip la o oră de educație pentru a completa numărul legal de lecții cerute unui lucrător cu jumătate de normă – 6,50 lire pe săptămână – așa că am ajuns să stau în spatele clasei și să lucrez la acest manuscris.

Am întrebat-o pe Wendy Sergeant (șefa Departamentului de Educație) dacă pot preda o lecție pe săptămână de scriere creativă, așa cum am făcut la Belmarsh. Ultimul ei comentariu pe această temă este că deținuții nu vor ca un alt deținut să le

predea lecții. Acest lucru mi se pare puțin probabil, deoarece cel puțin un deținut pe zi îmi cere să citesc și să comentez ceva ce a scris, așa că mă întreb care este în realitate adevărul. Nu o voi mai deranja pe Wendy, deoarece este evident că altcineva a luat decizia, iar ea nu face decât să execute instrucțiunile. Pe viitor, voi sta în spatele clasei și voi continua să lucrez pentru mine.

5:00 p.m.

Ședință a consiliului de administrație. Sergio raportează că a vorbit din nou cu fratele său și că toate aranjamentele sunt în desfășurare. Dar are o expresie de îngrijorare pe față.

— Care este problema? întreb.

— Sunt îngrijorat pentru fratele meu, explică el. Este funcționar public, un universitar, nu este obișnuit cu modul în care se desfășoară afacerile în Columbia. Cred că i-a trebuit mult curaj să călătorească până în munți, unde nimeni nu s-ar gândi să te omoare pentru o mie de dolari. Acum vrem ca el să ducă zece mii de dolari în numerar și apoi să transporte smaraldul la aeroport fără nicio protecție. Sergio face o pauză. Mă tem pentru viața lui.

Primul meu gând este că Sergio încearcă să scape acum că va părăsi aceste ținuturi peste câteva săptămâni.

— Ce vrei să sugerezi? mă hazardez.

— Poate că ar fi mai înțelept să așteptăm până mă întorc la Bogota, ca să mă pot ocupa personal de problemă. Mă tem pentru viața fratelui meu, repetă el.

Odată ce Sergio se va întoarce la Bogota, voi pierde orice contact cu el, ca să nu mai vorbim de cele 200 de lire. În ultimele trei săptămâni, a afirmat de mai multe ori că mai mulți deținuți s-au oferit să transfere bani în contul său din Bogota în schimbul unei aprovizionări regulate cu droguri, dar el i-a refuzat întotdeauna. A acceptat, de fapt, fiecare plată? Contul respectiv este acum excedentar, garantându-i astfel o viață ușoară odată ce se va întoarce în Columbia? Cu toate acestea, simt că nu am de ales decât să-i ofer calea cea mai corectă.

— Dacă ai îndoieli cu privire la siguranța fratelui tău, îi spun, hai să amânăm trimiterea smaraldului până când te întorci la

Bogota.

Sergio pare ușurat.

— Îl voi suna mâine, spune el, și apoi îți voi spune decizia noastră.

Închid ședința consiliului de administrație pentru că, având în vedere circumstanțele, nu mai sunt prea multe de discutat.

6:00 p.m.

Plimbare. Shaun a terminat schița preliminară a lui Darren și acum face o nouă încercare cu Dale.

În timp ce Jimmy și cu mine continuăm circuitul nostru obișnuit (nu prea avem de ales), trecem pe lângă un grup de trei ofițeri care sunt puși să ne supravegheze. Unul dintre ei este o femeie tânără, nu lipsită de atracție. Jimmy îmi spune că are o „mică atracție" pentru Malcolm (vătămare corporală din culpă, a lovit un publicist), de care îi va fi dor când va fi transferat luni la închisoarea de categoria D.

— Câte povești aș putea să îți spun despre Malcolm, spune Jimmy.

— Da, da, spun eu, cu urechile ciulite.

— Nu, nu, spune Jimmy. Nu spun un cuvânt despre omul acela până când nu sunt sigur că este în siguranță la Latchmere House. L-a făcut praf pe acel vameș cu un singur pumn. Se oprește. Dar mai întreabă-mă săptămâna viitoare.

9:00 p.m.

Îl urmăresc pe Ian Richardson pe BBC 1 interpretându-l pe Dr. Bell într-o dramă a lui Conan Doyle descrisă în *The Times* ca fiind precursorul lui Sherlock Holmes. Nu voi uita niciodată portretul său de șef al parlamentului în excelentul *House of Cards* al lui Michael Dobbs. Am cunoscut șapte șefi de comisie la vremea mea – Willie Whitelaw, Francis Pym, Humphrey Atkins, John Wakeham, Tim Renton, Peter Brooke și Richard Ryder – dar chiar și talentele lor combinate nu aveau abilitățile machiavelice ale lui Francis Urquhart, sub a cărui privire cu siguranță nu aș fi îndrăznit să ratez un vot.

11:00 p.m.

Stau treaz și mă gândesc la Sergio. Este un mincinos, doar un alt escroc de doi bani, sau este cu adevărat îngrijorat de siguranța fratelui său? Numai timpul ne va spune.

ZIUA 49 – MIERCURI, 5 SEPTEMBRIE 2001

5:51 a.m.

Locke a terminat de zugrăvit celula mea, dar are emoții în legătură cu încercarea de a picta modelul Magritte pe care Shaun l-a proiectat pentru perete. Darren, în calitate de șef de lucrări, este de acord că este mult prea elaborat și că ar trebui redus la aproximativ jumătate din original și chiar și așa nu este sigur că voi reuși să rămân cu el. Dar, după cum subliniază Darren, cel mai rău lucru pe care îl pot face este să ne oblige să readucem vopseaua la culoarea originală – costuri, o liră. Așa că s-a convenit că, în timp ce eu sunt plecat la olărit, va începe redecorarea, iar apoi va trebui să așteptăm să vedem cum reacționează ofițerul de serviciu.

9:00 a.m.

Olărit. Astăzi, clasa se așază pentru a face un desen cu natură moartă. Anne, îndrumătoarea noastră și fostă absolventă a cursurilor Slade, s-a străduit să adune obiecte de interes pentru a face desenul mai provocator. A așezat în centrul sălii o măsuță de cărți și a așezat peste ea o pânză cu un model cu romburi roșii și albe. Pe masă a așezat o sticlă de vin goală, o vază verde și un bol de fructe. În bol a aranjat cu grijă un ciorchine de struguri, un ananas, trei portocale, două mere și o piersică. Paul, unul dintre ceilalți tutori ai noștri, a pus la dispoziție un platou cu brânză și o bucată de Cheddar.

Ne așezăm cu toții în cerc în jurul mesei și încercăm să desenăm ceea ce vedem în fața noastră. Keith (răpitorul), care stă lângă mine, va prezenta piesa ca parte a lucrării sale de bacalaureat. El înțelege atât perspectiva, cât și umbrirea. Eu, pe de altă parte, nu înțeleg. Anne îmi atrage atenția – spre amuzamentul celorlalți – că piersica mea este mai mare decât ananasul meu.

După o oră, ni se acordă o pauză de zece minute, când majoritatea prizonierilor pleacă de acolo. Shaun și cu mine dispărem cu Anne în biroul ei pentru a discuta câteva idei

pentru un peisaj de închisoare pe care sper să îl includ în această carte. Îi răpesc cât mai mult timp posibil, pentru că nu pot face față unei alte ore de desenat naturi moarte. Cu toate acestea, ea pare nerăbdătoare să se întoarcă și să vadă cum progresează ceilalți.

Anne este o persoană foarte ușor de suportat și nu mi-o pot imagina pierzându-și cumpătul. Dar când se întoarce în camera principală și vede masa de natură moartă, își iese din fire. Tot ce a mai rămas din oferta inițială sunt două miezuri de măr, vârful unui ananas, trei coji de portocală, un sâmbure de piersică, o tulpină de strugure cu o singură boabă și un platou de brânză pe care au mai rămas doar câteva bucățele. Ca să fim corecți, ceea ce a rămas a fost aranjat artistic, iar elevii ei desenează cu atenție noua compoziție.

Izbucnesc în râs și nu trec decât câteva clipe până când Anne mi se alătură. Mă bucur să vă anunț că efortul final al lui Keith a fost prezentat ca parte a lucrării sale de bacalaureat și a obținut note mari pentru originalitate.

2:00 p.m.

Rugby. Peste cincizeci de deținuți participă la prima sesiune de antrenament a sezonului, care are loc pe terenul principal adiacent terenului de fotbal. Timp de o oră, antrenorul nostru, Andy Harley, ne testează abilitățile de pasare și de mișcare a mâinilor, iar în scurt timp devine clar că mai mulți deținuți nu au mai jucat niciodată acest sport. În ultimele treizeci de minute, antrenorul selectează două echipe pentru un meci de touch rugby, pe care mă roagă să îl arbitrez. Îmi spune că l-am arbitrat cu câțiva ani înainte, când Newmarket XV a vizitat Cambridge.

Pentru că mai mulți dintre deținuți nu cunoșteau regulile jocului, a trebuit să fiu destul de liberal dacă nu voiam să fiu nevoit să fluier la fiecare câteva secunde pentru vreo infracțiune minoră. Cu toate acestea, nu prea am avut de ales când un negru mare a aruncat mingea la douăzeci de metri în față, ca și cum ar fi jucat fotbal american. Am fluierat și am acordat un penalty echipei albastre. El s-a năpustit imediat asupra mea, strigând înjurături, în timp ce restul stăteau în jur și priveau. M-

am dus zece metri spre linia de poartă, explicându-i că în rugby nu poți înjura arbitrul. Limbajul său a devenit mai dur, așa că am înaintat încă zece metri, timp în care i s-au alăturat trei dintre colegii săi care nu erau cu mult mai mici. Doi dintre antrenori au fugit repede pe teren, iar domnul Harley a explicat:

— Jeffrey are dreptate. Dacă te cerți cu arbitrul la rugby, este automat penalizare și ar fi bine să te obișnuiești cu asta, pentru că atunci când vom avea primul nostru meci, săptămâna viitoare, un arbitru neutru va fi și mai strict.

Mulți dintre deținuții care priveau au rămas tăcuți, deoarece nimeni nu era sigur de ceea ce se va întâmpla în continuare.

— Îmi pare rău, Jeff, a spus negrul cel mare, și a adăugat: Doar că noi nu am jucat niciodată așa în Brixton.

Apoi s-a întors în echipa sa.

Când m-am întors în bloc, m-am dus direct la duș, iar câteva minute mai târziu mi s-a alăturat Jimmy.

— Am marcat două goluri, mă informează el, înainte de a adăuga: Tocmai am auzit despre tine și Big Nes.

— Big Nes?

— Da, Big Nes din blocul C. Am reușit să trec un an întreg fără să vorbesc cu el.

— De ce? am întrebat eu.

— A fost campion la categoria grea la Brixton și odată l-am văzut cum a pus la pământ un deținut dintr-o singură lovitură și nimeni nu știa sigur ce făcuse bietul nenorocit ca să-l enerveze.

— Oh, Doamne, am spus, tremurând sub duș, nu voi mai putea intra niciodată în curtea de plimbare.

— Nu, nu, a spus Jimmy, Big Nes le spune tuturor că ești noul lui prieten.

5:00 p.m.

Îmi iau cina de la bucătărie, dar Sergio evită orice contact vizual.

Cum este miercuri, trebuie să schimbi cearșafurile, păturile și prosoapele după cină, așa că eram prea preocupat ca să mă duc în căutarea lui. Darren a apărut în timp ce îmi făceam patul

pentru a fixa nouă oglinzi mici pe perete, folosind pasta de dinți de închisoare ca adeziv.

Regulamentul îți permite doar o oglindă de cinci pe cinci inci, așa că Dumnezeu știe cum a pus mâna Darren pe celelalte opt.

6:00 p.m.

Mă duc să-l caut pe Sergio și îl văd vorbind la telefon. Mă întorc în celulă gândindu-mă că probabil mă va vizita după ce își termină convorbirea, dar nu o face.

10:00 p.m.

Sunt epuizat și adorm îmbrăcat complet, cu televizorul încă deschis. Abia mai târziu aflu că este o infracțiune să adormi îmbrăcat complet, fapt pentru care poți fi dat în urmărire.

ZIUA 50 – JOI, 6 SEPTEMBRIE 2001

6:57 a.m.

Celula este în sfârșit terminată și nu mai miroase a vopsea. Locke a întârziat cu o zi și jumătate, ceea ce nu este mai mult decât s-ar aștepta de la orice zugrav și decorator care se respectă. Darren vine să-mi ridice rufele, oftează și declară că noul decor îi amintește de o casă socială din anii 1970. Pleacă cu nasul în aer și cu mai multe pachete de rufe pe umăr.

9:00 a.m.

Olăritul este anulat, deoarece o dată la două săptămâni ofițerii închisorii efectuează o sesiune de instruire internă, ceea ce înseamnă că suntem încuiați pentru tot restul dimineții. Încerc să rezolv cuvintele încrucișate din Times de ieri și reușesc să completez trei indicii – parale, Turgheniev și curtezan. Nu pot decât să mă mai perfecționez.

12:00 amiaza

Prânzul. Când mă duc să-mi iau mâncarea de la bucătărie, Sergio mă întâmpină cu un zâmbet larg, așa că presupun că, după atâtea telefoane, are vești. Totuși, nu voi avea ocazia să mă întâlnesc cu el decât după ce mă întorc de la sală.

2:00 p.m.

Program de sport. Este ziua de circuit. Încerc să țin pasul cu Minnie călătorul și reușesc să fac zece flotări la cele cincisprezece ale lui și să mențin același raport pentru abdomene, flotări, flotări la bancă, ghemuiri, tracțiuni și ridicări de spate, dar, să recunoaștem, are doar patruzeci și cinci de ani și se află în al șaselea an dintr-o pedeapsă de unsprezece ani. Speră să fie eliberat condiționat anul viitor{59}. La sfârșitul ședinței, Minnie dă din cap. Este un om care vorbește puțin, iar un semn din cap este considerat un gest remarcabil pentru cineva pe care îl cunoaște doar de o lună.

5:00 p.m.

Ședința Consiliului de administrație. Sergio începe prin a-și cere scuze că nu a raportat aseară, dar a trebuit să sune de șase ori la Bogota și, în acest proces, a folosit nouăsprezece cartele telefonice (38 de lire). Pentru a finanța acest lucru, a fost nevoit să își vândă radioul, un casetofon și un trening Adidas. Sper că am arătat în mod corespunzător vinovat.

Mi-a spus că actele pentru smarald sunt acum complete (asigurare, înregistrare, certificat de autentificare, licență de export și taxe) și că este gata să fie expediat. Fratele său, după cum vă amintiți, este un funcționar public de rang înalt și, prin urmare, face totul ca la carte. El i-a spus deja lui Sergio că nu are intenția de a-și pierde slujba din cauza unui smarald mic. Mă simt și mai vinovat în timp ce ascult restul raportului columbian al lui Sergio.

6:00 p.m.

Darren se grăbește să intre în celula mea.

— O problemă, anunță el.

Domnul Meanwell tocmai îl văzuse deschizând un colet recomandat la recepție. S-a dovedit a fi o farfurie și un bol trimise de fiul meu Will.

— Deținuților nu le este permis să trimită cadouri pentru alți deținuți, deoarece ar putea fi interpretat ca o mită, în schimbul drogurilor sau al protecției.

Darren m-a avertizat că domnul Meanwell mă va suna la un moment dat și că poate ar fi mai înțelept dacă m-aș pregăti pentru ce-i mai rău. Am clătinat din cap. Meanwell este o pasăre bătrână și înțeleaptă și își va da seama că o farfurie și un castron nu constituie o mită și, în orice caz, toată lumea știe foarte bine ce părere am despre droguri. Își va da seama, de asemenea, că nu am făcut nicio încercare de a ascunde cadoul. Numele lui Will era imprimat pe toată cutia, împreună cu un bilet de mulțumire de la asistentul meu personal, ceea ce i-ar fi permis domnului Meanwell să pună farfuria și bolul împreună cu restul bunurilor mele confiscate, dacă ar fi fost cât de cât suspicios. La fel ca Nelson, Meanwell știe când să închidă ochii.

6:15 p.m.

Plimbare. Este ultima ieșire de seară. Noaptea se apropie și nu vom mai ieși afară după ora șase. Mă plimb prin curte cu Steve (nu cu bibliotecarul Steve), care, pentru că este prizonier de categorie D, și-a petrecut ziua cu familia. Îl întreb dacă i-a plăcut experiența (de la 9 dimineața până la 3 după-amiaza).

— Foarte mult, răspunde el, dar numai datorită ajutorului poliției.

— Poliția? repet.

El îmi explică. Una dintre activitățile căreia Steve îi simte cel mai mult lipsa în timp ce se află în închisoare este o baie regulată, așa că, ori de câte ori are o zi de eliberare, el și familia pleacă la piscina locală. Cu această ocazie, și-au lăsat Fordul în parcarea municipală și au dus copiii la piscină. Când s-au întors, soția sa nu-și găsea cheile de la mașină, până când unul dintre copii le-a văzut pe bancheta din spate. Steve a alergat până la cea mai apropiată secție de poliție, explicându-și dilema, exacerbată de faptul că, dacă nu se întorcea la Wayland până la ora trei, își pierdea automat statutul de deținut de categoria D. Poliția a intrat bucuroasă în mașina lui și chiar a sunat la Wayland pentru a confirma cele întâmplate. Steve a ajuns înapoi la poarta din față cu zece minute înainte.

ZIUA 51 – VINERI, 7 SEPTEMBRIE 2001

5:39 a.m.

Sunt acum la Wayland de o lună, iar Sergio se va întoarce în Columbia peste câteva săptămâni. Așa că, cu puțin noroc, va fi deportat cam în același timp în care eu voi fi transferat la o închisoare de categoria D. Dar voi fi eu în posesia unui smarald?

9:00 a.m.

Program de sport. Vineri este grupa pentru nevoi speciale, iar cei patru noi prieteni ai mei, Alex, Robbie, Les și Paul, îmi strâng mâna când intră pe poartă. Din nou, toți patru își manifestă talente diferite în timpul sesiunii de antrenament. Les poate parcurge acum 1.650 de metri la mașina de vâslit în zece minute, dar nu poate parcurge decât o milă pe oră pe banda de alergare, în timp ce Paul poate parcurge opt kilometri pe oră la banda de alergat, dar nu poate prinde o minge. Robbie poate prinde orice, dar urăște toate mașinile, așa că face doar exerciții cu greutăți.

Instructorii ne spun, pe bună dreptate, să jucăm în funcție de punctele lor forte, ceea ce duce la multe aplauze și râsete, împreună cu un imens sentiment de realizare.

Jimmy se descurcă cu ei mai bine decât oricine. Își amintește toate numele lor (în această dimineață au venit peste douăzeci) și ei simt că este un prieten adevărat. Ar fi un excelent profesor de educație fizică, dar am sentimentul că, odată eliberat, atracția banilor ușori ar putea fi mai mare. El spune că nu va mai face niciodată trafic de droguri, dar nu sunt convins.

6:00 p.m.

Plimbarea. Anulată pentru că plouă.

7:00 p.m.

Sergio își sună fratele din Bogota, dar linia este ocupată.

7:05 p.m.

Sergio vine la mine în celulă și își continuă lecția despre istoria Columbiei. Sistemul politic nu este diferit de cel din Statele Unite, cu un președinte, un vicepreședinte, Senatul și Congresul. Cu toate acestea, există două mari diferențe: președintele și vicepreședintele trebuie să provină din partide diferite, unul conservator, altul liberal – ideea columbiană de democrație – în timp ce, în realitate, președintele deține toată puterea. Cealaltă mare diferență este că până și un senator are nevoie de patru gărzi de corp. Sergio îmi spune că un candidat la președinție a avut patruzeci de gărzi de corp când a ținut un discurs la Bogota și a fost totuși asasinat.

7:20 p.m.

Sergio încearcă din nou să-l sune pe fratele său. Încă este ocupat.

7:23 p.m.

Sergio își continuă prelegerea, explicând că violența din țara sa face ca orice candidat la președinție să fie nevoit să aibă o înțelegere cu gherilele, cu mafia, cu armata sau cu toate trei. Uneori uităm cât de norocoși suntem în Marea Britanie. Politicienii noștri trebuie să aibă de-a face doar cu sindicatele, cu CBI{60} – și cu domnii Paxman și Humphreys.

7:35 p.m.

Sergio încearcă din nou la fratele său. Încă este ocupat.

7:40 p.m.

După spusele lui Sergio, serviciul public rămâne singura profesie nepătată. Deși fratele său este consilier al mai multor miniștri, nu are nevoie de gardă de corp, deoarece se acceptă că nu va lua niciodată mită nici de la mafie, nici de la gherilă, nici de la armată. Mă asigură că peisajul rural este frumos, iar plajele care dau atât spre Pacific, cât și spre Atlantic, rivalizează cu oricare dintre cele din America sau Europa. Iar în ceea ce privește femeile…

ZIUA 52 – SÂMBĂTĂ, 8 SEPTEMBRIE 2001

6:01 a.m.

De la vârsta de douăzeci și șase de ani, am fost suficient de norocos să-mi organizez singur viața, așa că a fi nevoit să urmez aceeași rutină zi de zi, inclusiv în weekenduri, este suficient să mă facă să înnebunesc. Dacă nu aș fi scris acest jurnal și dacă Sergio nu ar fi existat, ar fi trebuit să mă pună de mult în cămașă de forță și să mă ducă la cel mai apropiat azil.

9:00 a.m.

Program de sport. Mă supun unui antrenament greu, iar ceea ce face ca acest lucru să fie și mai greu este că sunt înconjurat de deținuți cu o treime din vârsta mea. La sfârșitul ședinței, mă urc pe cântar și constat că am luat un kilogram în ultima săptămână. Va trebui să reduc consumul de ciocolată. Unul dintre numeroasele dezavantaje ale faptului de a fi închis într-o celulă ore în șir este că, uneori, mănânci pur și simplu pentru că nu ai altceva de făcut (acesta este unul dintre motivele pentru care deținuții experimentează cu droguri, iar dependenții au nevoie de o doză regulată). Pe viitor, trebuie să dau dovadă de mai multă stăpânire de sine. Dacă nu o cumpăr, nu o pot mânca.

Între fiecare exerciții, zece minute pe banda de alergare, pe vâsle și pe bicicletă, parcurg un circuit complet al sălii de sport pentru a-mi recăpăta respirația. Până acum îi cunosc pe majoritatea deținuților și antrenamentele pe care le fac și, de obicei, îi salut sau îi încurajez în timp ce mă plimb pe lângă ei. Când trec pe lângă Jimmy, el își flexează mușchii și se descrie ca o icoană gay; eu sunt văzut de ceilalți deținuți ca icoana geriatrică.

Astăzi, am văzut un indian de 1,80 metri și aproximativ 130 de kilograme care ridica singur greutăți uriașe, așa că mă opresc să îl privesc.

— La ce dracu' te holbezi? mă întreabă, după ce a lăsat greutățile jos.

— Doar mă uit, îi răspund.

— Atunci dispari. Știu că vorbești cu toți ceilalți, dar cu mine nu vorbești.

Nu mă pot opri din râs, ceea ce nu pare să-l mulțumească și îi face pe ofițeri să fie atenți.

— Vrei să-ți sparg capul ăla nenorocit? întreabă el.

— Nu prea cred, Ellis. Pare surprins că îi știu numele. Nu și dacă speri să ieși de aici în două săptămâni.

Pare și mai surprins că știu când va fi eliberat. Mârâie, se întoarce cu spatele la mine și ridică 210 kilograme. În închisoare, ceea ce știi este la fel de important ca și pe cine cunoști.

2:00 p.m.

În timp ce traversez coridorul pentru a mă alătura lui Darren în celula lui pentru o partidă de table, îl văd pe Sergio la telefon. Ține în mâna stângă un teanc de cartele telefonice de două lire; până acum trebuie să fi schimbat tot ce are. În ultima vreme, celula lui arată ca și cum executorii judecătorești ar fi venit în vizită.

După trei meciuri, mă întorc în celulă, în posesia unui alt baton Mars. Dacă vreau să slăbesc, va trebui să încep să pierd la table. Mă uit în stânga mea și îl văd pe Sergio făcându-mi semn cu furie.

— Am nevoie de o altă cartelă telefonică, spune el cu disperare.

O scot pe cea pe care o port mereu în buzunarul din spate al blugilor și i-o dau. Zâmbește. Mă întorc în celulă, mă așez la birou și aștept, simțind că o ședință a consiliului de administrație este iminentă.

2:34 p.m.

Sergio intră înăuntru, împinge ușa (dacă intră cineva în celulă, ofițer sau deținut, este împotriva regulamentului să te închizi înăuntru) și pornește televizorul – un semn că nu vrea să fie auzit. Își ocupă locul obișnuit la capătul patului, așa cum îi stă bine directorului general. Își deschide caietul A4.

— Piatra decolează, își verifică ceasul, în câteva ore.

Nu-și poate reține un zâmbet uriaș în timp ce mă face să

aștept. Eu dau din cap. Dacă aș vorbi, nu aș face decât să ascult inevitabila repetare a întregii conversații pe care el și fratele său tocmai au purtat-o. Și cine îl poate învinovăți? Cu toate acestea, voi sări peste următoarele patruzeci de minute și vă voi oferi o explicație a ceea ce a provocat un zâmbet atât de mare.

Fratele lui Sergio a completat, de fapt, toate actele și a rezervat pentru micul pachet un zbor Lufthansa care pleacă din Bogota spre Heathrow via Frankfurt peste două ore (10:30 dimineața la Bogota, 16:30 la Wayland). A trimis prin fax toate detaliile relevante la biroul meu din Londra, astfel încât să știe când și de unde să ridice bijuteria. Sergio face o pauză în acest moment și așteaptă câteva laude bine meritate. El continuă să confirme că smaraldul provine din districtul minier Muzo, renumit pentru calitatea pietrelor sale. Are 3,3 carate și a costat 9.000 de dolari (preț de munte). Acum tot ce putem face este să așteptăm până când voi afla ce valoare este dată smaraldului de către gemologul meu. Sergio își ridică privirea din notițele sale și adaugă că fratele său ar dori să i se confirme că faxul a ajuns în biroul meu.

— Chiar acum, îl întreb, sau când îți vei termina raportul? pentru că văd că este abia la jumătatea paginilor acoperite de mâna lui spaniolă îngrijită.

Se gândește la asta pentru o clipă, apoi spune:

— Nu, voi termina prima dată. A doua știre, continuă Sergio, întorcând o altă pagină, fără a-și putea reprima un zâmbet și mai larg, este că Liana – fosta lui prietenă din școală – a dat de urma a patru Botero în mâini private. În mâini private, repetă el cu mare emfază. Și ar putea fi de vânzare. Va trimite detaliile la biroul tău săptămâna viitoare. Își verifică agenda. Asta vă va da douăsprezece zile pentru a le evalua. Evalua, repetă el. Ăsta e cuvântul corect?

Dau din cap, impresionat.

— Până când vei decide asupra unui preț realist, eu mă voi întoarce în Columbia și voi putea prelua negocierile.

Închide caietul A4.

— Ar fi bine să-mi sun fiul, spun, conștient că mingea este din nou în terenul meu. Mai am unități pe cartela telefonică?

întreb, revenind în lumea reală.

3:17 p.m.

Îl sun pe James pe telefonul mobil și îl întreb unde este.

— În mașină, tată, dar mă întorc la apartament în aproximativ 15 minute.

Am pus telefonul jos. Trei unități au dispărut – telefoanele mobile înghit unități. Mă întorc în celula mea și îi spun lui Sergio că nu voi ști dacă James a primit faxul decât peste 15 minute. Acest lucru îi oferă lui Sergio suficient timp pentru a repeta momentele importante ale triumfului său anterior, la fel ca și reluările hattrick-ului lui Owen împotriva Germaniei.

3:35 p.m.

Îl sun pe Jamie la apartament și îl întreb dacă a primit faxul.

— Da, îmi răspunde el, a sosit acum patruzeci de minute.

— Și îți oferă toate detaliile de care ai nevoie?

— Da, răspunde el.

Am pus telefonul jos. Sergio mă părăsește pentru că trebuie să se prezinte la locul de muncă din spatele plitei. Deși și el trebuie să se întoarcă în lumea reală, zâmbetul acela nu-i părăsește fața.

4:30 p.m.

Plimbare. Lui Darren și mie ni se alătură Jason (conspirație pentru șantaj) în plimbarea noastră de după-amiază. Trecem pe lângă Shaun, care îl desenează pe Jules, cu care am împărțit celula în primele două săptămâni. Acum i-a terminat pe Darren și Dale și, după ce îl va termina pe Jules, nu-i va mai rămâne de făcut decât pe Jimmy, așa că ar trebui să aibă o schiță completă până la sfârșitul săptămânii.

— De ce am această senzație, întreabă Darren, că tu consideri că Serviciul Penitenciar are un singur scop, și anume acela de a-ți satisface toate nevoile?

— Asta nu este nici drept, nici corect, protestez eu. Am încercat să-mi organizez întreaga viață în funcție de programul pe care îl cere Serviciul Penitenciar. Îmi face de două ori mai

dificil să-mi desfășor rutina obișnuită, dar mi-a oferit o altă perspectivă asupra timpului neiertător.

— Mi-aș dori să pot lucra în sistem, spune Jason. M-au chemat pentru un test MDT (testul obligatoriu antidrog) în această după-amiază.

— Va fi pozitiv? întreb.

— Nici o șansă, sunt curat. Ce tupeu, adaugă el, sugerând că a fost „pe baza unei suspiciuni rezonabile".

— Cunoscându-ți trecutul, spune Darren – care știe foarte bine că Jason consumă ocazional heroină – cum poți fi atât de încrezător că ești curat?

— Simplu, răspunde Jason. În ultimele trei zile am băut mai multă apă decât Jeffrey, cred că m-am trezit să fac pipi de cel puțin șapte ori în fiecare noapte.

5:40 p.m.

Am fost încuiați timp de paisprezece ore. După ce am verificat manuscrisul zilei, mă întorc la scrisorile mele. Sunt deosebit de emoționat de o misivă de la Gillian Shephard. Ea se descrie ca fiind „parlamentarul dumneavoastră temporar". Își oferă sprijinul și continuă prin a sublinia că: „Nimeni nu poate sugera că urmăresc votul dumneavoastră. La urma urmei, membrii Camerei Lorzilor, deținuții condamnați și nebunii nu au dreptul la vot". Ea conchide: „A mai rămas doar o singură categorie pe care trebuie să o îndeplinești, Jeffrey."

10:00 p.m.

Mă urc în pat și încep să mă gândesc la un avion care se află deja la jumătatea drumului peste Atlantic, în drum spre Heathrow. În cala sa masivă se află un pachet micuț, nu mai mare decât un cub Oxo, iar înăuntru se află un smarald micuț care va fi fie pe drumul de întoarcere spre Bogota peste câteva zile, fie agățat în bradul de Crăciun al familiei mele în decembrie.

ZIUA 53 – DUMINICĂ, 9 SEPTEMBRIE 2001

5.39 am

Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat aseară și va trebui să-l urmăresc astăzi. Cu toate acestea, pentru ca voi să puteți înțelege semnificația lui, va trebui mai întâi să vă explic cum arată partea privilegiată din blocul A. Coridorul este în formă de L, cu paisprezece celule pe fiecare ramură. Dacă mă uit pe fereastra din stânga mea, pot vedea aproximativ cinci dintre ferestrele de pe ramura alăturată.

Ieri seară, în jurul orei opt, imediat după ce am terminat de scris pentru ziua respectivă, m-am ridicat de la birou pentru a trage perdelele, când am observat o femeie ofițer de aproximativ douăzeci și cinci de ani (mai bine nu o descriu în detaliu) care discuta cu un deținut prin fereastra acestuia. Nu i-aș fi dat importanță, dacă nu ar mai fi fost acolo și o oră mai târziu. În acest moment nu pot să vă spun mai multe, pentru că am fost încuiat la cinci și patruzeci aseară și nu voi fi lăsat să ies până la opt și cincisprezece în această dimineață. Voi apela apoi la oracolul tuturor cunoștințelor, Darren, și vă voi raporta mâine. Am sentimentul că el îi cunoaște atât pe ofițer, cât și pe prizonier și, mai ales, va putea să facă lumină în ceea ce privește relația lor.

9:00 a.m.

Jimmy, Carl, Jules, Jules, Shane și cu mine mergem la vestiare pentru meciul de fotbal împotriva lui Lakenheath. După victoria de duminica trecută și după două antrenamente bune din timpul săptămânii, echipa este plină de energie și pregătită pentru această întâlnire.

În rolul meu de reporter al meciului, mă uit în jurul băncilor de rezerve și mă asigur că știu numele fiecărui membru al echipei. Jucătorii devin destul de nervoși și încep să sară în sus și în jos pe loc, în timp ce așteaptă sosirea antrenorului nostru pentru a-și ține discursul de încurajare. Kevin Lloyd apare câteva momente mai târziu, cu o privire deznădăjduită.

— Îmi pare rău, băieți, spune el, dar meciul s-a anulat. Un geamăt voinic se aude în vestiar. Doi dintre adversari, continuă Kevin, nu au adus niciun act de identitate cu ei, așa că nu i-am putut lăsa să intre pe poartă. Aș fi acceptat cărți de credit, dar nu au putut să le furnizeze nici măcar pe acelea. Îmi pare rău, repetă Kevin, și nu există nicio îndoială că este la fel de dezamăgit ca și noi.

În timp ce ceilalți pleacă pentru o nouă sesiune de antrenament, eu trebuie să mă întorc în celula mea.

11:00 a.m.

O sun pe Mary, care mă pune la curent cu restabilirea categoriei D pentru mine.

— Raportul KPMG avansează încet, îmi spune ea, iar poliția nici măcar nu s-a decis dacă vrea să te intervieveze.

Deși totul durează mai mult decât anticipase, Mary spune că nu există niciun motiv pentru a crede că vor găsi acuzațiile doamnei Nicholson altfel decât false.

Îi sugerez să continue cu petrecerile de Crăciun pe care le organizăm întotdeauna în decembrie și să-i lase pe Will și James să fie co-prezentatori. Îi spun să-i invite pe toți cei care au rămas lângă noi și să-i ignore pe prietenii de vreme bună (care s-au dovedit a fi foarte puțini). Adaug că, dacă până la Crăciun o să mă aflu într-o închisoare deschisă de categoria D, voi suna în mijlocul petrecerii și voi transmite un mesaj festiv prin interfon.

4:30 p.m.

Tocmai mă pregăteam să plec la plimbare când ofițerul de la de serviciu mă anunță că sunt chemat de urgență în biroul ofițerului superior. Cuvântul „urgent" mă surprinde, pentru că nu l-am mai auzit folosit în ultimele șapte săptămâni.

Mă întâlnesc cu domnul King în biroul său și mi se prezintă o femeie ofițer pe care nu o mai văzusem până atunci. Oare în sfârșit îl voi întâlni pe guvernator? Nu. Ofițerul se numește Sue Maiden și îmi spune că face parte din echipa de securitate a închisorii. Apoi îmi spune că i s-a raportat că Ellis, care e închis în blocul B, a fost agresiv cu mine în sala de sport ieri. Am

repetat exact ce s-a întâmplat. Apoi mă întreabă dacă doresc protecție specială.

— Sigur că nu, i-am răspuns. E ultimul lucru de care am nevoie.

Pare ușurată.

— A trebuit să întreb, îmi explică ea.

— Asta-mi mai lipsește, spun Nu trebuie decât să citești articolul din *Sunday Mirror* din această dimineață despre cartelele telefonice pentru a vedea ce ar face presa din asta.

— Am înțeles, dar tot va trebui să vorbim cu Ellis.

— Bine, dar nu la cererea mea, precizez eu.

Ea pare să accepte această condiție, iar eu plec și constat că poarta cu gratii care duce în curte a fost deja încuiată, lăsându-mă închis înăuntru și neputând să-mi fac plimbarea zilnică.

5:00 p.m.

Petrec cele patruzeci de minute cu Sergio în celula sa. El îmi spune că există un singur transportator recunoscut care este dispus să zboare în și din Bogota, și numai joia, sâmbăta și duminica. Sergio menționează că nu este ușor să atragi turiști într-o țară în care numai în capitală sunt patruzeci de crime pe zi. Își folosește restul timpului de plimbare pentru a-mi da o lecție de geografie. În atlasul *Times* al lui Darren (el joacă table acum) mi se arată unde sunt situați munții de smarald, precum și câmpurile petroliere extinse din văile din est. De asemenea, descopăr că atât Anzii, cât și Amazonul intră și ies din Columbia.

6:00 p.m.

Intru în celula lui Darren pentru a bea un suc de coacăze negre și îl privesc cum joacă o partidă de table cu Jimmy. Îmi spune că întâlnirea mea cu ofițerul de securitate a fost programată astfel încât să nu pot ieși în curte, deoarece au considerat că ar fi bine să mă răcoresc puțin. Darren pare să știe tot ce se întâmplă, iar eu profit de ocazie pentru a-i povesti despre vedeniile mele nocturne.

Darren râde.

— Ești un voyeur, spune el. Ăsta trebuie să fie Malcolm. Macho Malcolm.

— E chiar mai irezistibil decât mine, adaugă Jimmy.

— Să mă aștept la o poveste bună pentru jurnal? întreb eu, timid.

— Jumătate de duzină, spune Darren, dar nu în seara asta, pentru că o să fim încuiați imediat.

Nu-și poate ascunde plăcerea la gândul de a mă face să aștept încă niște ore.

8:00 p.m.

După ce suntem încuiați încep să iau notițe amănunțite pentru apelul telefonic pe care îl voi da lui Alison, care se întoarce mâine din Noua Zeelandă. Apoi mă întorc la *Hamlet*. Sunt hotărât să citesc, sau să recitesc, întreaga operă a lui Shakespeare – treizeci și șapte de piese – până când mă vor transfera într-o închisoare deschisă. Dacă voi reuși, voi trece la Sonete.

După câteva acte, deschid televizorul pentru a-l urmări pe neuitatul John Le Mesurier în *Dad's Army*. Ce carieră distinsă a avut, făcându-și o virtute din a-i lăsa pe ceilalți să ocupe scena principală. Nu este un lucru la care m-am priceput vreodată.

ZIUA 54 – LUNI, 10 SEPTEMBRIE 2001

5:51 a.m.

Mâine și mâine și mâine și mâine…[{61}]

Mâine va trebui să programez o convorbire telefonică la ora șapte seara cu fiul meu James, pentru a afla dacă a sosit smaraldul. Nu pot să-l contactez astăzi, pentru că luni suntem încuiați la cinci și jumătate, iar el va fi încă la serviciu în City.

Mâine… Macho Malcolm pleacă la închisoarea lui de categorie D, și nici Darren, nici Jimmy nu vor să scoată o vorbă despre viața lui sexuală până când nu va ieși din incintă. Cu toate acestea, pot raporta că femeia ofițer care a fost văzută în fața ferestrei lui Malcolm a fost văzută astăzi mergând pe coridor cu el spre celula sa. Dar astea sunt zvonuri; mâine vă voi putea prezenta faptele, așa cum le vor relata Darren și Jimmy. Cu toate acestea, Darren a lăsat să se înțeleagă că au fost implicate trei femei. Știe prea bine că un astfel de indiciu mă va ține în suspans încă o noapte.

Mâine…

În ceea ce privește ziua de astăzi, mă trezesc cu câteva minute înainte de ora șase și scriu timp de două ore.

9:00 a.m.

Olărit. Duc un grapefruit la ora de artă și un borcan gol de marmeladă pentru Keith (răpire), ca parte a unei alte naturi moarte pe care o desenează pentru cursul său de nivel A. Keith nici măcar nu s-a apucat de pictură până când a fost trimis la închisoare. Când va fi eliberat condiționat, peste șase luni, va pleca, la vârsta de 46 de ani, cu nivelul A. Mare parte din merite revin lui Anne și Paul, care sunt la fel de mândri de această realizare ca și Keith însuși.

Keith îmi spune cât de rău i-a părut să citească despre moartea mamei mele și continuă spunând că el era în închisoare când soția lui a murit de cancer la sân la vârsta de treizeci și nouă de ani. Apoi adaugă un comentariu emoționant:

— Nu voi plânge moartea ei decât după ce voi fi eliberat.

Shaun (falsificator, artist) confirmă că a terminat portretul lui Dale și că se va concentra acum asupra lui Jules, Steve și Jimmy. Discutăm despre cum va face față la sosirea miercuri a proviziilor sale de hârtie specială pentru desen, uleiuri, cretă și creioane, fără ca ceilalți deținuți să afle ce am de gând să fac. Nu vrem să-l băgăm pe contrabandistul nostru în probleme și cu siguranță nu vrem ca alți deținuți să se simtă invidioși.

Invidia este chiar mai răspândită în închisori decât în lumea exterioară, pe de o parte pentru că toate emoțiile sunt amplificate într-o atmosferă atât de încinsă și, pe de altă parte, pentru că orice privilegiu acordat cuiva, oricât de mic ar fi, pare atât de nedrept față de ceilalți care nu sunt tratați în același mod.

Îmi petrec restul orei citind o carte despre viețile celor două mari femei impresioniste, Marie Laurencin și Berthe Morisot.

2:00 p.m.

Programul de sport. Din nou, îmi termin programul în ora alocată. Ca să vă fac o actualizare a progreselor mele, când am sosit la Wayland, acum patru săptămâni, am reușit să parcurg 1.800 de metri la mașina de vâslit, iar astăzi am trecut pentru prima dată de 2.200 de metri. Când, și dacă voi ajunge vreodată într-o instituție de categoria D, nu pot decât să sper că au o sală de sport bine echipată.

3:42 p.m.

Domnul Chapman îmi descuie ușa celulei pentru a mă anunța că domnul Carlton-Boyce vrea să mă vadă.

Domnul Carlton-Boyce, care pare a fi guvernatorul în cazul meu, îmi spune că nu poate face nimic în legătură cu repunerea în drepturi a categoriei D pentru mine până când poliția nu confirmă că nu va continua ancheta privind apelul în cazul campaniei *Purul Adevăr*.

— Totuși, adaugă el, odată ce această confirmare va veni, vă vom transfera într-o închisoare deschisă cât mai repede posibil. Încă primesc zilnic o grămadă de scrisori din partea publicului, adaugă el, dar ei nu înțeleg că am mâinile legate.

Accept acest lucru, dar subliniez că au trecut șase săptămâni, iar poliția nici măcar nu m-a interogat. El dă din cap, apoi mă întreabă dacă mai am și alte probleme. Îi spun că nu, deși am impresia că se referă la Ellis și la incidentul de la sala de sport.

5:30 p.m.

O sun pe Alison. Îmi fac o programare pentru a vorbi cu Jonathan Lloyd, agentul meu, mâine la ora cinci și cu fiul meu James la șapte. Trebuie să fac o programare pentru că, după cum vă amintiți, nimeni nu mă poate suna.

5:45 p.m.

Încuiat pentru următoarele paisprezece ore, așa că, după ce am revăzut manuscrisul, mă apuc de scrisori, dintre care una este de la un jurnalist.

Cât de măgulitoare poate fi presa atunci când vrea ceva.

9:00 p.m.

Îl urmăresc pe David Starkey prezentând prima parte a unei serii captivante de patru episoade despre cele șase soții ale lui Henric al VIII-lea. Habar nu aveam că Ecaterina de Aragon a fost numită regentă și a condus un război împotriva scoțienilor (Flodden 1513) în timp ce Henric era plecat să lupte în propriile bătălii în Franța, sau că au fost căsătoriți timp de peste treizeci de ani și, bineînțeles, ar fi rămas împreună până la moarte dacă ar fi avut un fiu. Mai multe, vă rog, Dr. Starkey. Abia aștept să aflu săptămâna viitoare despre Anne Boleyn; chiar și eu știu că a fost mama Elisabetei I, dar nu prea multe altele.

10:00 p.m.

Știrea principală de la actualități este că pumnul dat de John Prescott în timpul campaniei electorale va fi cercetat de procuratură. În ultimele săptămâni, mai mulți deținuți au atras atenția asupra faptului că execută pedepse cuprinse între șase luni și trei ani pentru că au lovit pe cineva după ce au fost atacați, așa că așteaptă cu nerăbdare ca vicepremierul să ni se alăture.

— Am o presimțire că procuratura va ascunde întregul incident sub preș, spun când abordez subiectul cu Darren.

— Nu au făcut-o și în cazul tău, remarcă el.

Adevărat, dar nu va trece neobservat de către public faptul că ne putem aștepta la două niveluri de justiție în Marea Britanie atâta timp cât Noii Laburiști se află la putere. Pur și simplu nu-l văd pe domnul Prescott sosind la Belmarsh în trening. Poate că nedreptățesc procuratura. Mâine și mâine și mâine…

ZIUA 55 – MARȚI, 11 SEPTEMBRIE 2001

5:39 a.m.

Bănuiesc că ziua de marți, 11 septembrie 2001, va rămâne întipărită în memoria tuturor celor din lumea liberă ca fiind una dintre cele mai negre zile din istorie. Dar o voi relata în continuare așa cum s-a desfășurat pentru mine, pe măsura trecerii orelor, deși sunt conștient că, privind în urmă, totul poate părea frivol.

9:40 a.m.

Ora de olărit este anulată pentru că mașina lui Anne s-a stricat, așa că toți deținuții de la cursul de artă trebuie să se întoarcă în celule (prima ironie). Înapoi în blocul A, toți cei de pe culoarul meu dau mâna cu Malcolm, care este pe cale să fie transferat la o închisoare de categoria D. El vine la celula mea pentru a-și lua rămas bun și speră că mă voi alătura lui în curând, deoarece știe că Spring Hill este și prima mea alegere.

— Când te ia duba de transport? întreb.

— Nu vin, îmi răspunde el. Acum că sunt într-o închisoare de categoria D și am trecut de FLED[62], pot să conduc singur până la Aylesbury și, atâta timp cât mă voi înregistra până la ora trei după-amiaza, nimeni nu va da doi bani pe mine.

De îndată ce Malcolm a părăsit aripa, Jimmy se strecoară în celula mea.

— Sunt gata să vorbesc acum, spune el.

Jimmy și Malcolm sunt amândoi încadrați la categoria D (Jimmy rămâne la Wayland pentru că locuința lui este în apropiere) și sunt singurii doi deținuți de la Wayland cărora li se permite să lucreze în afara zidurilor închisorii în fiecare zi. Amândoi au o slujbă de întreținere a terenului de dincolo de gard în timpul săptămânii, iar sâmbăta dimineața lucrează la un adăpost pentru animale. Adăpostul este un proiect de voluntariat, care se concentrează pe ajutorarea animalelor aflate în dificultate. Munca variază de la a ajuta animalele șchioape să meargă sau păsările să zboare, până la a le îngropa atunci când

mor.

În fiecare sâmbătă dimineața, Jimmy și Malcolm se alătură la adăpost mai multor voluntari din satul local. Printre aceștia se numără o doamnă care nu a lăsat niciun dubiu în privința sentimentelor pe care le are pentru Malcolm – Malcolm are aspectul robust al unui idol de matineu și posedă o cantitate extraordinară de farmec.

Una dintre sarcinile pe care niciunul dintre voluntari nu o savurează este aceea de a îngropa animale moarte, iar Percy, ariciul, nu face excepție. Toată lumea a fost surprinsă când doamna în cauză a făcut un pas în față și s-a oferit voluntar să-l îngroape pe Percy. Malcolm, galant ca întotdeauna, a acceptat rapid să o însoțească în pădurea care mărginea adăpostul.

Înarmați cu lopeți, au dispărut în desiș. Patruzeci și cinci de minute mai târziu au reapărut, dar, a observat Jimmy, fără lopeți.

— Unde ți-e lopata, amice? a întrebat Jimmy.

— Știam eu că mai aveam ceva de făcut, a spus Malcolm.

Amândoi s-au repezit înapoi în pădure, iar Malcolm s-a întors la timp pentru a fi escortat înapoi la închisoare.

Jimmy continuă să-mi spună că Malcolm a plecat din Wayland exact la timp, pentru că una dintre doamnele care era de serviciu în spatele ghișeului la vizitele familiilor tocmai se înscrisese și ea pentru a se alătura grupului de sâmbătă la adăpostul de animale. Ca să nu mai vorbim de femeia ofițer pe care am văzut-o stând în fața ferestrei celulei sale timp de o oră acum două nopți, care acum se gândește să ceară transferul.

— Dumnezeu știe, spune Jimmy, ce va face Malcolm într-o închisoare de categoria D, unde regimul este mult mai relaxat.

— Este căsătorit? întreb.

— Oh, da, răspunde Jimmy. Fericit.

1:17 p.m.

Stăteam la capătul patului meu și citeam *The Times* când Darren dă buzna fără să bată la ușă – ceea ce nu-i stă în fire.

— Pornește televizorul, spune el fără să explice, se difuzează pe toate canalele.

Urmărim împreună desfășurarea ororilor din New York. Presupun că primul avion trebuie să fi fost implicat într-un accident tragic, până când amândoi suntem martorii unui al doilea avion care zboară în celălalt turn al World Trade Center. Pentru început, consider comparația comentatorului cu Pearl Harbor oarecum exagerată. Dar mai târziu, când realizez întreaga amploare a devastării și a pierderilor de vieți omenești, sunt mai puțin sigur. Reporterii au trecut deja la întrebarea:

— Cine este responsabil?

Deși sunt hipnotizat de această bucată de istorie josnică în timp ce continuă să se desfășoare, calendarul închisorilor nu poate fi modificat, indiferent ce se întâmplă în restul lumii. Dacă nu mă prezint la sală până la ora trei și cincisprezece, vor veni să mă caute.

3:15 p.m.

În sala de sport se vorbește în mare parte despre carnagiul din New York și consecințele acestuia, deși mai mulți deținuți continuă să facă exerciții de ridicat greutăți, fără să țină cont de ceea ce se întâmplă în lumea exterioară. Imediat ce se termină ora, mă grăbesc să mă întorc în celula mea pentru a afla că Pentagonul a fost lovit de un al treilea avion de linie, iar un al patrulea avion comercial despre care se credea că se îndrepta spre Casa Albă s-a prăbușit chiar lângă Pennsylvania.

4:30 p.m.

Timp de câteva ore, stau lipit de televizor. Printre fragmentele de știri oferite între reluările continue ale celor două avioane care se prăbușesc în turnurile gemene, se află o declarație a lui William Hague; acesta a amânat anunțul despre cine va fi următorul lider al Partidului Conservator, în semn de respect față de poporul american.

Primul ministru își anulează discursul pe care trebuia să-l țină la Congresul Sindicatelor din Brighton și se grăbește să se întoarcă pe Downing Street, unde face o declarație în care îl susține pe deplin pe președintele Bush și descrie terorismul ca fiind noul rău mondial.

7:00 p.m.

Priveliștea oamenilor nevinovați sărind din acele turnuri și vocile pasagerilor blocați într-un zbor intern care vorbeau cu rudele lor apropiate la telefoanele mobile vor fi, pentru mine, amintirea care va dăinui din această zi nefastă. Convorbirea cu agentul meu și cu fiul meu James ar fi trebuit să fie punctul culminant al zilei mele. Acum pare oarecum irelevant.

ZIUA 56 – MIERCURI, 12 SEPTEMBRIE 2001

5:44 a.m.

Ziua de ieri a fost dominată de știrile din America și de ce represalii ar putea lua George W. Bush.

Tony Blair a preluat inițiativa, convocând o conferință de presă la nr. 10 pentru ora 14:00, care urma să fie văzută de cetățenii din New York chiar în momentul în care se trezeau. Nu vreau să par cinic, dar, la sfârșitul conferinței de presă, când primul ministru a acceptat să răspundă la întrebări, ați observat pe cine a ales dintr-o sală plină de jurnaliști? BBC (Andrew Marr), ITV (John Sergeant), CNN (Robin Oakley), Channel 4 (Eleanor Goodman), The Times (Philip Webster) și The Sun (Trevor Kavanagh). Simt că abilitățile lui Alastair Campbell sunt foarte evidente: doar marile companii de televiziune și două ziare din trustul Murdoch. Totuși, ca să fim corecți, prin rechemarea Parlamentului, Blair pare a fi principalul om de stat din Europa, și asta în ziua în care Partidul Conservator intenționează să-și anunțe noul lider.

9:00 a.m.

Viața continuă la Wayland, așa că mă prezint în sala de artă pentru ora de olărit. Complicele nostru clandestin a reușit să introducă pe ascuns materialele speciale de care Shaun are nevoie pentru a-și finaliza lucrarea de artă pentru acest volum.

11:15 a.m.

O sun pe Alison la birou pentru a afla noutăți. Ea îmi spune că presiunea s-a mutat asupra KPMG pentru a prezenta un raport interimar, pentru a nu mă face să aștept până când vor finaliza investigația completă, care se pare că acum include niște acuzații pe care doamna Nicholson le-a făcut împotriva Crucii Roșii și care nu au nicio legătură cu mine. Nu mai pot să mă lipsesc de mai multe unități, pentru că trebuie să vorbesc cu James în seara asta, așa că îmi iau rămas bun.

2:00 p.m.

Fotbal. Meciul dintre Wayland și RAF Marham este, spre surprinderea mea, încă în desfășurare. Nu că m-aș fi așteptat să fie mulți piloți de vânătoare în echipa vizitatorilor. Am pierdut cu 4-3, în ciuda faptului că Jimmy a marcat două goluri. Trei din echipa noastră primesc cartonașe roșii, astfel că Wayland a ajuns să aibă doar opt jucători pe teren, după ce a condus cu 3-2 la pauză. De altfel, toți cei trei jucători meritau să fie eliminați. De îndată ce mă întorc în celulă, deschid televizorul.

4:00 p.m.

Cea mai mare parte a lumii musulmane jură credință Americii, pentru că trebuie să se teamă de represalii. Yasser Arafat chiar donează sânge pentru a-și dovedi solidaritatea cu cetățenii din New York. Primul ministru continuă să sublinieze sprijinul său pentru Statele Unite, deoarece consideră că atrocitățile din New York sunt un atac la adresa lumii democratice. Bănuiesc că el consideră acest lucru ca fiind Insulele Falkland. Să sperăm că nu este Vietnamul lui.

6:00 p.m.

După cină, Sergio convoacă o ședință a consiliului de administrație. La punctul nr. 1, confirmă că valiza și conținutul acesteia au fost livrate prietenului său din nordul Londrei. Punctul nr. 2. Emisarul a ajuns la Londra, cu toate actele necesare completate. Punctul nr. 3. Un coleg al fratelui său va zbura sâmbătă spre Londra, aducând cu el colierul de aur, un catalog al lui Botero și patru fotografii cu uleiuri de Botero care sunt de vânzare. Se oprește și așteaptă reacția mea. Eu zâmbesc. Totul sună prea bine ca să fie adevărat.

7:00 p.m.

Îl sun pe James. Îmi spune că este obosit; tocmai și-a început noua slujbă în City. Din cauza tulburărilor din piața americană, se așteaptă ca el să fie la birou până la ora 7 dimineața, iar el nu pleacă de la birou decât după ora 7 seara. Cu toate acestea, îmi confirmă la telefon că smaraldul a sosit, așa că, din curiozitate, îl

întreb cum arată.

— Arată magnific, tată, este răspunsul său simplu. Dar nu știu dacă valorează zece mii de dolari.

— Când speri să-l vezi pe expert?

— Cândva în acest weekend.

Nu mai pun alte întrebări, pentru că vreau să păstrez unitățile rămase pentru Mary.

Se pare că se vor întâmpla multe în acest weekend. Mary va vizita Wayland vineri. Vom avea vești despre picturile lui Botero sâmbătă. Prietenul lui Sergio zboară la Londra duminică, iar până atunci James ar trebui să aibă o evaluare realistă a smaraldului. Mi-aș dori să pot citi acum jurnalul de luni.

Nici să nu te gândești la asta.

8:00 p.m.

Toate programele de știri redau imagini din toate unghiurile cu avioanele americane de pasageri care au intrat în turnurile gemene ale World Trade Center din New York. Niciun comentator nu are vreo îndoială că SUA vor căuta o formă de răzbunare, odată ce vor putea identifica vinovatul. Cine îi poate învinovăți? Va fi nevoie de un om foarte mare pentru a supraveghea întreaga operațiune. Președintele Kennedy s-a dovedit a fi un astfel de om atunci când s-a confruntat cu criza cubaneză. Sper doar ca George W. Bush să aibă aceeași tărie.

ZIUA 57 – JOI, 13 SEPTEMBRIE 2001

6:03 a.m.

Era o noapte limpede și rece și pentru prima dată două pături subțiri nu au fost suficiente pentru a-mi ține de cald. Trebuia să stau nemișcat dacă nu voiam să îngheț. Mi-am amintit despre întoarcerile la internat. Deoarece două pături sunt prevăzute în regulament, va trebui să vorbesc cu Darren despre această problemă. Sunt destul de sigur că va avea un stoc de rezervă.

8:15 a.m.

Mă uit la televizor la micul dejun în timp ce-mi mănânc fulgii de porumb. Veștile care vin de la Washington sunt că Departamentul de Stat pare convins că Osama bin Laden a fost, așa cum s-a raportat deja pe larg, cel care a orchestrat atacurile teroriste. Acum trebuie să așteptăm să vedem cum plănuiește George W. Bush să riposteze. Descrierea teroriștilor de către președinte ca fiind „oameni de rând" nu i-a umplut de încredere pe comentatori. Rudy Giuliani, primarul New York-ului, pe de altă parte, arată pe zi ce trece mai mult ca un om de stat mondial. Când reportajul trece de la Washington la New York, sunt surprins să observ că o pală de fum planează încă asupra orașului. Abia atunci când camerele de filmat se îndreaptă spre dărâmături, cineva devine pe deplin conștient de cât de mult timp va trece până când cicatricile fizice ale acelui oraș vor putea fi vindecate.

9:00 a.m.

Suntem blocați timp de o oră din cauza antrenamentului ofițerilor.

10:00 a.m.

Olărit. Mă îndrept rapid spre clasa de artă, pentru că trebuie să-l văd pe Shaun și să aflu dacă are acum toate materialele de artă de care are nevoie. Sunt dezamăgit să constat că nu este prin preajmă, așa că am ajuns să citesc o carte despre viața lui

Picasso, studiind în special *Guernica*, pe care a pictat-o în sprijinul compatrioților săi în timpul Războiului Civil Spaniol. Știu că este o capodoperă, dar am nevoie cu disperare de cineva ca Brian Sewell care să-mi explice de ce.

2:00 p.m.

Program de sport. Mi-am finalizat programul complet și mă simt mai în formă decât m-am simțit de ani de zile.

6:21 p.m.

La finalul știrilor a fost adăugat un anunț potrivit căruia Iain Duncan Smith a fost ales noul lider al Partidului Conservator. El a câștigat cu o diferență convingătoare de 155.935 (61%) față de 100.864 (39%) pentru Kenneth Clarke. O prezență la vot mult mai bună decât mă așteptam. După ce am petrecut ani de zile încercând să-mi conving partidul că ar trebui să avem încredere în membrii noștri pentru a selecta liderul, prezența la vot de 79% îmi dă o oarecare satisfacție. Cu toate acestea, trebuie să fiu de acord cu Michael Brown, un fost deputat conservator care acum este jurnalist la *The Independent*: „acum un an, ai fi avut șanse de o sută la unu împotriva unui om care nu a servit nici în guvernul lui Margaret Thatcher, nici în cel al lui John Major – la niciun nivel – și care a ajuns lider al Partidului Conservator în 2001".

10:00 p.m.

Urmăresc o ediție specială a emisiunii *Question Time*, prezidată de David Dimbleby. Sper doar că publicul nu reprezenta un eșantion tipic al opiniei britanice, pentru că am fost îngrozit de cât de mulți oameni erau fericiți să-i condamne pe americani și păreau să nu aibă nicio simpatie pentru oamenii nevinovați care și-au pierdut viața în mâinile teroriștilor.

Am fost alături de Philip Lader, fostul ambasador american, care s-a văzut nevoit să apere politica externă a țării sale.

Am adormit, supărat.

ZIUA 58 – VINERI, 14 SEPTEMBRIE 2001

6:17 a.m.

Astăzi este una dintre acele zile în care îmi doresc în mod deosebit să nu fiu în închisoare. Mi-ar plăcea să mă aflu în galeria Camerei Comunelor după dezbaterea de urgență privind atrocitățile din America și să particip la slujba de comemorare de la Catedrala St Paul's.

12:00 amiaza

Uitându-mă la televizor în această după-amiază, mă trezesc că sunt de acord cu aproape tot ceea ce spune premierul în discursul său în fața Camerei. Iain Duncan Smith răspunde într-un mod demn, lăsându-l pe prim-ministru să nu aibă nicio îndoială că opoziția este, ca să-l citez pe IDS, „umăr la umăr" în această problemă. George Galloway și Tam Dalyell au fost lăsați să exprime opinii contrare, pe care le susțin cu sinceritate. Bănuiesc că ar fi nevoie ca o armă nucleară să aterizeze în circumscripțiile lor – cu semnătura lui Osama bin Laden mâzgălită pe ea – înainte ca aceștia să fie dispuși să se răzgândească.

Slujba de la St Paul's îi vede pe britanici în cea mai bună formă a lor și, la fel ca și funeraliile Dianei, Prințesa de Wales, atinge exact nota potrivită, nu în ultimul rând prin faptul că slujba se deschide cu imnul național american și se încheie cu imnul nostru.

Mă bucur să îl văd pe Phil Lader stând printre credincioși. Dar George Carey, Arhiepiscopul de Canterbury, este cel care se ridică la înălțimea evenimentului. El rostește un discurs care nu lasă nimănui nicio îndoială cu privire la ceea ce simte în legătură cu teroriștii, dar care exprimă, de asemenea, opinia că acesta este un moment în care capetele reci trebuie să judece cu înțelepciune, mai degrabă decât remarcile macho care cer represalii imediate.

2:00 p.m.

Vizită. Mary este printre primii care intră pe ușă în camera vizitatorilor.

Veștile nu sunt bune și nu încearcă să pretindă contrariul. Cei de la KPMG merg într-un ritm de melc, lăsând să se înțeleagă că nu sunt interesați de situația mea și că vor prezenta raportul lor când vor fi gata. Ei speră să mă intervieveze luni, săptămâna viitoare, așa că se pare că voi fi blocat la Wayland cel puțin încă o lună. Sunt sigur că nu asta a vrut Sir Nicholas Young, directorul general al Crucii Roșii, atunci când a inițiat o anchetă internă, chiar dacă asta o va încânta pe Emma Nicholson. Este evident că Mary a făcut tot ce a putut pentru a grăbi lucrurile, dar, așa cum spune ea, este de datoria unui contabil să nu lase nicio hârtie neîntoarsă.

Discutăm despre apelul nostru. Mary îl descrie ca fiind apelul nostru, în parte, cred, pentru că s-a simțit atât de ofensată de faptul că domnul judecător Potts a ajutat-o și a instigat-o pe doamna Peppiatt atunci când aceasta se afla în boxa martorilor, în timp ce, în opinia mea, nu i-a acordat aceeași curtoazie lui Mary atunci când a fost supusă la o încercare similară.

Vorbim despre băieți, despre cât de admirabil se descurcă în aceste circumstanțe și despre faptul că Will este disperat să mă vadă înainte de a se întoarce la New York. Slavă Domnului că nu a fost în Manhattan săptămâna asta. Mary îmi raportează că sora mea adoptivă, Elizabeth, este vie și sănătoasă. Elizabeth se afla la serviciu în oraș când a auzit explozia și s-a uitat pe fereastră să vadă flăcările care izbucneau din World Trade Center.

La interfon se face un anunț reținut prin care se cere tuturor vizitatorilor să plece. Unde a dispărut timpul? Mă simt vinovat pentru Mary. Nu am putut să-mi ascund dezamăgirea în legătură cu lipsa de rapiditate a KPMG. Ea nu ar fi putut fi mai solidară în această perioadă teribilă din viața mea și Dumnezeu știe în ce stare aș fi fost fără dragostea și prietenia ei.

ZIUA 59 – SÂMBĂTĂ, 15 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Îl sun pe David și îl rog să meargă luni la Sale, în Cheshire, pentru a ridica un pachet care va fi adus din Columbia în acea dimineață.

10:00 a.m.

Sâmbătă nu există program de sport, așa că mă asigur că mă aflu lângă poartă când suntem chemați la plimbare. Spre surprinderea mea, Dale este așezat într-un colț al curții și își termină portretul. Când trec pe lângă el, mormăie ceva despre cât de multe probleme ar fi avut dacă nu ar fi venit două weekenduri la rând. Când mă întorc în celulă, după patruzeci și cinci de minute de mers pe jos intens, Darren îmi spune că probabil am parcurs vreo cinci kilometri. Împing ușa grea pentru a constata că celula mea este impecabilă. Camera a fost măturată, curățată și podeaua lustruită de ultimul recrut al lui Darren, totul pentru o liră. Nu sunt probleme cu salariul minim pe economie la Wayland, mai ales când nu poți plăti decât cu batoane Mars, tutun sau, dacă e o afacere mai mare, cu o cartelă telefonică.

4:00 p.m.

Domnul Meanwell mă cheamă în biroul său pentru a mă anunța că un plic care conținea regulile la jocul de table a fost deschis și trimis la recepție. Nu mi-l va returna până când nu voi părăsi Wayland, deoarece obiectul se află pe lista de interdicții.

— Cum se poate ca regulile jocului de table să fie pe lista de interdicții? întreb.

— Regulile au venit sub formă de carte, explică el și ridică din umeri.

— Dacă ar fi fost sub formă de revistă, le-aș fi putut primi? întreb eu.

El dă din cap aprobator.

6:00 p.m.

Suntem încuiați devreme. Sar de la un canal la altul ca să pot urmări în continuare ultimele știri din Manhattan. Mă emoționează priveliștea newyorkezilor de pe străzi care își aplaudă pompierii în timp ce se duc și se întorc la World Trade Center. Americanii au un simț extraordinar al patriotismului și sunt foarte conștienți de țara din care fac parte. Trebuie să fi fost la fel și în Marea Britanie în timpul ultimului război.

ZIUA 60 – DUMINICĂ, 16 SEPTEMBRIE 2001

12:00 amiaza

Nu sunt prea multe de raportat, cu excepția faptului că Sergio este nervos în legătură cu plecarea. Va fi deportat peste 12 zile și nu am primit încă o evaluare pentru smarald. De asemenea, așteaptă să primească vești despre cel de-al doilea pachet care conține colierul de aur și abia așteaptă să vadă fotografiile cu picturile lui Botero, precum și catalogul.

Petrec mult timp citind ziarele și consider că acoperirea a tot ceea ce s-a întâmplat în America în această săptămână a stârnit cele mai înalte standarde de jurnalism din partea presei britanice, ceea ce nu se întâmplă întotdeauna duminica.

ZIUA 61 – LUNI, 17 SEPTEMBRIE 2001

6:19 a.m.

Știrile sunt în continuare despre New York, unde primarul Giuliani pare să-l imite pe eroul său, primarul La Guardia. Totul a mers prost pentru Rudy Giuliani în acest an. S-a retras din cursa pentru Senat împotriva lui Hillary Clinton când a fost diagnosticat cu cancer, iar apoi și-a mutat amanta la Gracie Mansion pentru a înfrunta mânia soției sale și a presei din Big Apple; de fapt, ca să citez din *New York Times*, „pare să fi pierdut controlul". Și apoi, fără avertisment, orașul pe care îl iubește este atacat de teroriști și toate talentele pe care le ascunde plictiseala revin brusc.

Când am candidat la funcția de primar al Londrei, am petrecut o săptămână în New York urmărindu-l pe Giuliani în timp ce își desfășura activitatea zilnică și am descoperit rapid că are o putere reală și un buget real pentru a o susține. Adevărul este că Giuliani conduce New York-ul într-un mod în care Ken Livingstone nu poate spera să guverneze Londra. Visul lui Tony Blair de a-i imita pe americani, cu primari în toate marile noastre orașe, ar fi fost admirabil, dacă ar fi permis ca primarul să fie sprijinit de finanțe și de putere executivă. Livingstone poate sufla și pufăi, dar în cele din urmă doar Blair poate dărâma casa.

9:00 a.m.

Olărit. Din plictiseală încep, spre surprinderea lui Anne, să lucrez la un ghiveci de flori. Sau cel puțin așa le-am spus colegilor mei de celulă că va fi. Mai întâi se ia lutul, se trece un cerc de oțel prin el pentru a tăia o bucată mai mică și apoi se rulează pentru a obține o formă lungă și subțire ca un vierme. Apoi răsucești viermele lung și subțire într-un cerc și mai apoi mai mulți viermi lungi, toți puși unul peste altul și ai o oală, sau cel puțin așa spune teoria. O oră mai târziu am o bază și cinci viermi lungi. Clopoțelul binecuvântat de eliberare răsună.

11:30 a.m.

O sun pe Alison și aflu că lănțișorul de aur, cartea despre Botero, fotografiile cu uleiuri de Botero și o sculptură au ajuns în Cheshire via Bogota.

3:00 p.m.

Program de sport. Reușesc din nou să parcurg 2.200 de metri la vâsle.

5:15 p.m.

Ședință a consiliului de administrație. Sergio a vorbit la telefon cu Bogota în ultimele 40 de minute. Înarmat cu o duzină de carduri (24 de lire) și cu utilizarea judicioasă a unui număr PIN ilegal, își poate permite acum să petreacă o oră la telefon în Columbia. Fratele său așteaptă să afle dacă am vreun interes pentru Botero. Îl asigur că, imediat ce voi vedea fotografiile, voi lua o decizie.

6:00 p.m.

Scriu la birou când aud strigăte și țipete pe coridor. Ies din celula mea pentru a investiga și văd o jumătate de duzină de deținuți în picioare în fața ușii unei celule din capătul celălalt al coridorului. Darren îmi spune că ocupantul, Danny (hoț) va fi eliberat dimineață, iar unii dintre prietenii săi au dorit să-i ofere un cadou de adio. Jumătate de duzină de deținuți au umplut o pungă neagră de gunoi cu apă și au adăugat pungi de ceai, zahăr, pâine veche, unt și fasole. Acum toți fac pipi în ea. Apoi golesc conținutul pe patul nefericitului deținut, chiar înainte de a fi încuiați. Astfel se asigură că va trebui să își petreacă ultima noapte făcând curățenie în celulă dacă speră să fie eliberat dimineața.

9:00 p.m.

Dr. Starkey își continuă seria excelentă despre cele șase soții ale lui Henric al VIII-lea. În această seară este vorba despre Anne Boleyn. Deși Starkey își petrece întreaga oră fiind destul de critic la adresa reginei, nu putem să nu admirăm ultimul

sentiment al doamnei înainte de a fi decapitată. Scurtul ei discurs a fost plin de grație, fără a arunca nicio acuză asupra lui Henric al VIII-lea. Nu poate să fi fost atât de rea.

ZIUA 62 – MARȚI, 18 SEPTEMBRIE 2001

6:00 a.m.

A trecut o săptămână de când teroriștii au lovit New York-ul și Washington-ul. Acum pare puțin probabil ca alte cadavre să mai fie salvate de sub dărâmături, deși primarul Giuliani este departe de a da ordin să se oprească căutările cât timp există cea mai mică speranță că cineva ar mai putea fi în viață. A pierdut atât de mulți pompieri, polițiști și lucrători ai orașului și a fost aproape ucis el însuși, încât nu-l văd să oprească căutările cel puțin încă o săptămână; asta în ciuda faptului că nimeni, în afară de rudele cele mai apropiate, nu crede că ar mai fi putut supraviețui cineva.

8:30 a.m.

Danny, prizonierul a cărui celulă a fost închisă aseară, își ia acum rămas bun de la toți cei din pavilion, pentru că urmează să fie eliberat într-o oră. Nu pare să poarte ranchiună și îl privesc cum dă mâna cu Jimmy, care îmi spune mai târziu că Danny a fost probabil recunoscător că darul său de plecare nu a fost fizic, așa cum a fost în cazul lui Mel noaptea trecută. Jimmy nu intră în detalii, dar recunoaște că Mel a trebuit să-și petreacă ultimele ore în aripa spitalului.

9:00 a.m.

Olărit. Continui să produc viermi lungi pentru oala mea, spre amuzamentul celorlalți prizonieri, toți mult mai promițători decât mine. Craig (vătămare corporală gravă) face un cal pentru mama sa, Lloyd (droguri), o cutie de bijuterii în formă de inimă pentru prietena sa, Peter (jaf), un alt castron pentru mătușa sa și Paul (crimă), încă un Hristos pe cruce.

11:45 a.m.

O sun pe Alison. David a luat pachetul de la Sale și ea a trimis detaliile despre Botero și fotografiile la Sotheby's pentru o evaluare realistă, cu copii pentru mine. De asemenea, a trimis

catalogul Botero ca un cadou pentru bibliotecă. Cel puțin în acest fel voi putea vedea lucrările marelui artist, în loc să mi se confiște cartea și să nu mi se mai returneze până când nu voi fi în sfârșit eliberat. Alison i-a predat colierul lui James, care așteaptă instrucțiunile mele. Încă nu am evaluat smaraldul.

6:00 p.m.

Nimic altceva care să merite să fie raportat astăzi, cu excepția lui Jimmy (căpitanul) care tocmai s-a întors din concediul din oraș și arată de parcă ar fi făcut sex. Sexul este permis atunci când ești în concediu. Cum ar putea să-l oprească? Jimmy a fost plecat atât de mult în ultima vreme încât aproape că tratează Wayland ca pe un motel cu mic dejun. Totuși, ca să fim corecți, va mai sta cu noi doar trei săptămâni. Va pleca din Wayland înaintea mea?

ZIUA 63 – MIERCURI, 19 SEPTEMBRIE 2001

6:04 a.m.

Problemele americane continuă să domine știrile, așa cum sunt convins că vor continua să o facă pentru o perioadă de timp. Tony Blair a preluat inițiativa și a zburat la Berlin și Paris pentru discuții cu cancelarul și președintele. În *The Times* din această dimineață, Peter Riddell îl descrie ca având „un război bun", dar adevărul este că toată lumea așteaptă să afle care va fi răspunsul lui George W. Bush la provocarea talibanilor.

9:00 a.m.

Olărit. Îmi termin capodopera. Îndrumătoarea mea, Anne, le cere celor din clasă să se adune și să o ajute să decidă despre ce este vorba. Patru optează pentru un ghiveci de flori, trei pentru o pălărie răsturnată, iar un deținut consideră că ar fi trebuit să continui și să produc un suport de umbrelă.

11:00 a.m.

Un alt val de scrisori binevenite astăzi, inclusiv una de la John Major și alta de la George Carey (vezi mai jos). Ambele sunt scrise de mână și sunt pline de înțelegere și bunătate.

Palatul Lambeth Londra Se1 7JU

Privat 5 septembrie 2001

Dragă Jeffrey

Îți trimit un mesaj personal, prin Mary, pentru a-ți spune că eu și Eileen te avem pe tine și familia ta în gândurile și rugăciunile noastre.

Prin ce momente ați trecut – și câtă durere a trebuit să îndurați tu și familia! Toate meritele vă revin vouă pentru demnitatea pe care ați arătat-o!

Jeffrey, cu siguranță ești mândru de Mary. Ea a dat un interviu strălucit în cadrul emisiunii Today, *care a fost difuzat la 10:00 p.m. la BBC TV. Calmul ei și apărarea articulată au fost*

magnifice.

Cunoscându-te, îți folosești timpul foarte bine. „A fi în închisoare" este o descriere relativă. Libertatea este în primul rând o realitate personală – iar o persoană care are o minte și o inimă frumoase poate transcende limitele timpului și spațiului poate găsi harul lui Dumnezeu acolo unde se află.

Al tău, cu drag

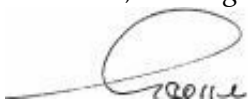

Mary îmi spune în scrisoarea ei că a luat legătura cu KPMG, care face o treabă foarte minuțioasă și refuză să se grăbească. David Smith, unul dintre partenerii lor principali, intenționează să vină să mă vadă lunea viitoare, împreună cu avocatul meu. Ea consideră că, întrucât nu am nimic de ascuns, ar trebui să fiu de acord cu întâlnirea. Niciodată nu plănuisem să fac altfel.

12:00 amiază

Prânz. În fiecare zi trebuie să alegi un număr de pe lista de prânz (vezi mai jos). Eu aleg întotdeauna opțiunea vegetariană din motivele pe care le-am explicat deja. Când trec pe lângă domnul Shepperson, acesta strigă „doi", care se dovedește a fi un burger de vită. Îi spun politicos că trebuie să fie o greșeală. El verifică imediat lista principală și descoperă că greșeala este a mea. Am încercuit doi, nu cinci. Care este rezultatul? Fără prânz astăzi. Nu încearcă să-mi ofere o alternativă, deoarece toate felurile de mâncare sunt preselectate, îmi explică el. În orice caz, asta ar crea un precedent.

Carl (vătămare corporală gravă, golgheterul), care servește budincile la capătul rândului, îmi oferă o a doua portocală și, întorcându-se spre Shepperson, spune:

— Domnia sa nu a mai fost niciodată la fel de când i-am făcut cunoștință cu canabisul.

Acest lucru este întâmpinat cu urale de la coada de așteptare. Chiar și Shepperson reușește să zâmbească.

Meniu

WEEK COMMENCING								
DAY	NO	MENU CHOICE DINNER		QTY	NO	MENU CHOICE TEA		QTY
MON	1	BEEF & ONION PIE	H	0	1	CHICKEN & MUSHROOM PIE		0
	2	CHICKEN SPRING ROLL		0	2	PASTA BOLOGNAISE	H	0
	3	MINESTRONE SOUP & BROWN BREAD	V/VG/LF	0	3	JAMAICAN RICE & PEAS	VG	0
	4	VEGETABLE SAUSAGE ROLL	V	0	4	VEGETABLE CHEESE GRILL	V	0
	5	CHICKEN ROLL SANDWICHES		0	5	HAM BAP - CRISPS - CHOCOLATE BAR		0
	6	CORNED BEEF SANDWICHES		0	6	CHEESE BAP - CRISPS - CHOCOLATE BAR	V	0
TUE	1	HAM & PINEAPPLE PIZZA		0	1	POACHED FISH - TOMATO & GARLIC SCE	LF	0
	2	BEEF & TOMATO SOUP - BREAD ROLL	H	0	2	STEAK & KIDNEY PIE	H	0
	3	VEGETABLE STEW & DUMPLING	V/LF	0	3	VEGETABLE PASTA & SAUCE	V/LF	0
	4	CHEESE & ONION FRITTER & BAP	V	0	4	CHEESE & ONION PIE	V	0
	5	CHEESE & PICKLE SANDWICHES	V	0	5	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0
	6	HAM SANDWICHES (BROWN BREAD)		0	6	CORNED BEEF SANDWICHES		0
WED	1	CORNISH PASTY		0	1	ROAST CHICKEN	H / LF	0
	2	BEEF BURGER & BAP	H	0	2	ROAST CHICKEN (non halal)	LF	0
	3	VEGETABLE SAMOSA & CURRY SAUCE	V	0	3	VEGETABLE HOT POT	V/LF	0
	4	TVP PASTA BOLAGNAISE	VG	0	4	VEGETABLE BURGER & BAP	V	0
	5	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0	5	TUNA SANDWICHES		0
	6	PORK LUNCHEON MEAT SANDWICHES		0	6	CHEESE SANDWICHES	V	0
		TVP - TEXTURED VEGETABLE PROTEIN						
THU	1	CHICKEN TIKKA PIE		0	1	SAVOURY MINCE BEEF & DUMPLING		0
	2	CHEESE & TOMATO PIZZA	V	0	2	RED PEA SOUP WITH SPINNERS (MBEEF)	H	0
	3	VEGTABLE AND PASTA IN SAUCE	V/LF	0	3	VEGETABLE CHILLI	V/LF	0
	4	LENTIL SOUP & BREAD ROLL	V	0	4	VEGETARIAN SAUSAGE X2	VG	0
	5	CORNED BEEF & PICKLE SANDWICHES		0	5	CHICKEN ROLL SANDWICHES		0
	6	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0	6	CHEESE SANDWICHES	V	0
FRI	1	CHEESE BAP		0	1	FISH PORTION		0
	2	HAM BAP		0	2	JUMBO PORK SAUSAGE		0
	3	TURKEY BAP	LF	0	3	CHEESE & ONION SOUFFLE	V	0
	4	VEGAN FILLING BAP	VG	0	4	SAVOURY VEGETABLES	V/LF	0
	5	VEGETABLE SOUP & BREAD ROLL LF	V / VG	0	5	CHEESE & PICKLE SANDWICHES		0
		SERVED WITH CRISPS,YOGHUET, FRUIT & CHOCOLATE BAR			6	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0
						NO. 6 BROWN BREAD		
SAT	1	CHILLI CON CARNE	H	0	1	SOUTHERN FRIED CHICKEN BURGER & BAP		0
	2	LIVER CASSEROLE		0	2	FISH FINGERS X4		0
	3	VEGETABLE PASTY		0	3	BBQ RICE & PEAS	V/LF	0
	4	VEGETABLE CURRY	V/LF	0	4	PORK LUNCHEON MEAT SANDWICHES		0
	5	CHEESE & TOMATO SANDWICHES	V	0	5	EGG MAYONNAISE SANDWICHES	V	0
SUN	1	ROAST BEEF &YORKSHIRE PUDD	LF	0	1	CHIP SHOP X2 - RICE KRISPIE		0
	2	STEAK & KIDNEY PUDDING		0	2	CORNED BEEF X 2		0
	3	PORK CHOP		0	3	MEAT & POTATO PIE		0
	4	VEGETABLE STEW	V/LF	0	4	CHEESE & ONION PASTY	V	0
	5	CREAMY VEGETABLE PIE	V	0	5	CHINESE VEGETABLES & SAUCE	VG	0

H HALAL MEAT CHOICE — V VEGETARIAN CHOICE

LF LOW FAT / HEALTHY CHOICE — VG VEGAN CHOICE

MON TEA CHOICE 3 AND THUR TEA CHOICE 2 WILL ALL BE HOT OR VERY HOT DISHES

SATURDAY, SUNDAY & MONDAY SWEET NOW CLASSED AS A SUPPER ISSUE, ALTHOUGH 2 SWEETS MAY BE ISSUE

ITEMS ON THIS MENU MARKED WITH AN * MAY CONTAIN INGREDIENTS PRODUCED FROM GENETICALLY MODIFIED MAIZE OR SOYA

THE KITCHEN WILL TRY TO KEEP ALL MEALS AS THEY ARE ON THE MENU, BUT IF FOR ANY REASON THE MEAL INDICATED CANNOT BE ISSUED A REPLACEMENT MEAL WILL BE ISSUED.

IF YOU DO NOT FILL IN YOUR SHEET YOU WILL BE GIVEN CHOICE NO 1

6:00 p.m.

Cină. De data aceasta, am încercuit numărul corect, legume înăbușite, și, pentru că domnul Chapman este de serviciu, mă aleg cu două porții.

ZIUA 64 – JOI, 20 SEPTEMBRIE 2001

5:59 am

Pe parcursul săptămânii trecute, George Bush a fost criticat – mai ales de către jurnaliști – pentru că nu este capabil să lege o propoziție. Dar astăzi și-a zăpăcit criticii (inclusiv pe mine), ținând un discurs elegant și emoționant în fața Congresului. Acesta nu numai că a fost bine scris (am citit textul integral așa cum a fost reprodus în *The Times*), dar autorul discursului i-a prins vocea, deoarece a rostit textul cu atâta siguranță.

Între timp, sincronizarea prim-ministrului continuă să fie impecabilă. A zburat la New York după discuțiile cu Chirac la Paris și apoi a fost condus direct la Ground Zero. Primarul Giuliani i-a arătat locul în flăcări, înainte de a participa la o slujbă de comemorare la St Patrick.

Patru ore mai târziu, am deschis televizorul pentru a asculta discursul președintelui în Congres și l-am văzut pe domnul Blair stând acum în loja președintelui, cu doamna Bush de o parte și primarul Giuliani de cealaltă parte. Într-o săptămână, a făcut mai mult pentru a consolida relația specială decât oricine de pe vremea lui Roosevelt și Churchill până acum.

8:00 a.m.

Domnul Clegg ajunge în fața ușii mele și se uită fix în celula mea. Mă informează că decorul, așa cum a fost conceput de Shaun, nu a primit aprobarea guvernatorului. Pereții trebuie să fie readuși la culoarea lor inițială până la sfârșitul săptămânii. Dar cum guvernatorul nu a mai fost văzut în blocul A, cu atât mai puțin la mine, din câte își amintește cineva, acest lucru pare puțin probabil. Cu toate acestea, mă duc în căutarea lui Locke…

11:30 a.m.

În poșta mea, printre altele, se află un catalog de la Sotheby's New York, pentru vânzarea lor din America Latină din luna mai a anului trecut. Trec pe la celula lui Sergio și e rândul meu să îi ofer o lecție. Îi explic cum funcționează o licitație și ce înseamnă

estimări mari și mici. În partea dreaptă a fiecărei pagini se află o reproducere a unui tablou sau a unei sculpturi. În stânga, numele artistului și orice proveniență cunoscută a lucrării.

Verificăm imediat cele două uleiuri, două sculpturi și cinci desene de Botero. O sculptură a unei femei culcate a fost estimată la 175.000 de dolari și s-a vândut cu 190.000 de dolari. O sculptură imensă a unei femei goale a avut o estimare mică de 400.000 de dolari, dar a reușit să obțină doar 325.000 de dolari, în timp ce o pictură în ulei a unui bol de flori, care a avut o estimare mică de 225.000 de dolari, s-a vândut cu 425.000 de dolari. Cele cinci desene, cu prețuri cuprinse între 15.000 și 25.000 de dolari, nu au reușit să atingă prețul de adjudecare și au fost retrase, probabil pentru că subiectul (luptele cu tauri) nu ar fi fost pe placul multor americani.

Apoi verificăm cu atenție fotografiile lui Botero care au sosit prin poșta de dimineață și încercăm să ne dăm seama care ar putea fi estimarea lor minimă și să vedem dacă putem descoperi o afacere. Există o machetă a unei femei goale pentru care sunt dispus să ofer 10.000 de dolari, două uleiuri mici, 25.000 și 35.000 de dolari, o pisică mare zâmbitoare, 200.000 de dolari, și un portret magnific intitulat *Jucătorii de cărți*, pe care îl stabilim la 400.000 de dolari, deși vânzătorul vrea un milion. Toate ofertele mele sunt mici și, deși Sergio le va oferi vânzătorilor bani lichizi, mă îndoiesc că vom reuși să luăm vreunul dintre ele, deoarece Botero este, până la urmă, un nume internațional consacrat. Cu toate acestea, după cum subliniază Sergio, deși Christie's și Sotheby's au birouri în Brazilia, Mexic și Argentina, nu au nicio prezență în Columbia, ceea ce ne poate oferi un mic avantaj pe o piață supraaglomerată. El adaugă, de asemenea, că 11 septembrie ar fi putut provoca o scădere bruscă a prețurilor. Va trebui să așteptăm să vedem dacă are dreptate.

Când se strigă „Închiderea", mă întorc în celula mea.

10:30 p.m.

Adorm visând la *Jucătorii de cărți*. Știu chiar și pe ce perete l-aș agăța în Londra.

ZIUA 65 – VINERI, 21 SEPTEMBRIE 2001

6:11 a.m.

George W. Bush și Tony Blair îl desemnează oficial pe Osama bin Laden drept autorul atacului terorist asupra turnurilor gemene din New York. Deși sunt reperate nave și avioane care se îndreaptă spre Golf, nimeni nu pare să știe când va avea loc vreo ripostă.

Bush i-a avertizat pe talibani: predați-l pe bin Laden sau atacăm. Răspunsul talibanilor este că ar fi o insultă la adresa lui Allah, dar nu menționează faptul că liderul talibanilor este socrul lui bin Laden. Când Bush a aflat răspunsul lor, a apărut la televizor oferind 30 de milioane de dolari pentru bin Laden, viu sau mort. În momentul în care am auzit asta, m-am temut pentru viața președintelui.

9:00 a.m.

Program de sport. Alex (grupul de persoane cu nevoi speciale) face pentru prima dată trei serii de zece abdomene și, pentru că nu poate vorbi, îmi face semn cu degetul mare în sus, în timp ce Robbie și Les îl aplaudă. Deocamdată nu sunt conștienți de faptul că săptămâna viitoare îi voi aștepta și pe ei să înceapă să facă abdomene. Una dintre puținele experiențe care îmi vor lipsi când voi pleca din Wayland (dacă voi scăpa vreodată) vor fi aceste ședințe săptămânale.

10:45 a.m.

Când mă întorc de la sală, ziarele sunt pe patul meu. Sunt atât de pline de știri de pe ambele maluri ale Atlanticului, încât nu descopăr decât la pagina 11 din *The Times* că procuratura nu va continua cu nicio acuzație de agresiune împotriva lui John Prescott. Unul sau doi dintre deținuți murmură despre o regulă pentru Noii Laburiști și alta pentru noi ceilalți. Un ofițer senior este și mai îngrozit de remarca frivolă a premierului: „Ei bine, ăsta e John, nu-i așa?”. S-a terminat cu „Ne vom ocupa de criminalitate și de cauzele acesteia”.

3:00 p.m.

O sun pe Mary, care îmi spune că guvernatorul a trimis toate documentele Serviciului Penitenciarelor care arată motivele declarate pentru schimbarea categoriei mele din categoria D în categoria C{63}. Dorește să se știe că nu Serviciul Penitenciarelor este cel care mă împiedică să fiu repus la categoria D. Mai are și alte vești, dar nu la telefon.

ZIUA 66 – SÂMBĂTĂ, 22 SEPTEMBRIE 2001

11:00 a.m.

Program de sport. 2.116 metri la vâsle în zece minute; trei mile pe mașina de alergat în douăzeci și cinci de minute și cincizeci și două de secunde; și șase mile pe bicicletă în zece minute, ceea ce mă face să mă simt ca la patruzeci și cinci de ani, până când văd că un indian mă înlocuiește pe mașina de alergat și face douăsprezece mile pe oră timp de douăzeci de minute. Totuși, el are doar douăzeci și trei de ani.

1:15 p.m.

Îl sun pe Chris la galerie. Este nemulțumit de Botero, pentru că nu are decât reproduceri alb-negru. Sunt de acord să nu fac nimic până când Sotheby's nu le autentifică și nu vine cu o estimare mică.

7:00 p.m.

Îl sun pe James. S-a întors la Londra și îmi spune că expertul nostru a confirmat că smaraldul a fost o achiziție bună pentru 10.000 de dolari, deși nu este dispus să îi dea o valoare. Sunt ușurat să descopăr că Sergio nu este un escroc și, în plus, Mary se va alege cu un cadou special de Crăciun. Mă întreb unde voi fi de Crăciunul acesta?

ZIUA 67 – DUMINICĂ, 23 SEPTEMBRIE 2001

12:07 p.m.

Ziua de astăzi este dominată de un singur incident care merită să fie consemnat în detaliu și totul a început în timp ce eram în celulă și citeam *The Times*.

Am explicat deja că, în timpul Asocierii, un grup de indieni joacă domino în camera principală. Nivelul de zgomot care se aude la fiecare mutare ar face să se creadă că are loc un concurs de box la categoria grea, motiv pentru care apare o problemă atunci când are loc un incident real, pentru că zarva cu greu poate atinge un nivel mai înalt. Totuși, de data aceasta, zgomotul a fost însoțit de sunetul clopotelor și de ofițeri care alergau din toate direcțiile spre sala de ședințe a Asocierii. Parcă ne aflam din nou la Belmarsh. Când mi-am făcut intrarea, incidentul era deja sub control. Cu toate acestea, câțiva dintre frați au dorit totuși să-mi dea versiunea lor asupra evenimentelor.

Se pare că unul dintre frați fusese mutat recent din blocul D în blocul A, aparent pentru că fusese agresat. Se pare că, atunci când a fost într-o vizită în Norwich în urmă cu câteva săptămâni, colegii săi au strâns o sumă mare de bani pentru ca el să poată lua o comandă de droguri. A apărut o problemă atunci când s-a întors în acea noapte și nu mai avea la el niciunul dintre produsele respective. Scuza lui a fost că nu credea că va reuși să treacă de gardieni. Cu toate acestea, nu a putut veni cu o explicație convingătoare pentru că nu a putut să le returneze banii. Când a fost găsit încolăcit în celulă, cu o tăietură sub ochi și cu nasul spart, ofițerul unității l-a mutat rapid în blocul nostru și, sperau ei, în afara oricărui pericol. Cu toate acestea, în timpul plimbării de ieri, frații din blocul D i-au informat pe frații din blocul A despre cum i-a tras pe sfoară și le-au pasat responsabilitatea de a se răzbuna.

Înapoi la jocul de domino de duminică după-amiază, unde a izbucnit o ceartă cu vinovatul. Unul dintre jucători a părăsit grupul, a mers până la masa de snooker, a luat o minge, s-a

întors și a aruncat-o spre el. În mod uimitor, l-a lovit în ceafă pe cel care trebuia să fie la treizeci de pași (în acel moment erau unsprezece deținuți așezați în jurul mesei). Mingea trebuie să fi fost propulsată cu aproximativ șaptezeci de mile pe oră, pentru că i-a spart capul omului în două. Aruncătorul a ajuns la izolare, în timp ce victima este în drum spre spitalul local. Ambii vor apărea în fața guvernatorului la sfârșitul acestei săptămâni.

Pedeapsa obișnuită ar fi adăugarea a douăzeci și opt de zile la pedepsele ambilor bărbați, pe care guvernatorul le poate aplica fără a recurge la tribunale și, într-un caz ca acesta, un transfer imediat în diferite unități de categorie A sau B.

Intru în detalii pentru a descrie acest incident doar pentru că cei care citesc întâmplător acest jurnal ar putea rămâne cu impresia că viața la Wayland este aproape suportabilă. Nu este așa. Nu poți fi niciodată sigur la un moment dat dacă viața ta este în pericol. Numai în acest bloc există o duzină de criminali, nenumărați huligani și dependenți de droguri cu care trebuie să coexist în fiecare zi.

Abia aștept să văd ușa mea închisă în seara asta.

ZIUA 68 – LUNI, 24 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Vizită legală. Guvernatorul din Wayland a renunțat cu generozitate la regula strictă și a permis ca doi parteneri de la KPMG, David Smith și Alex Plavsic, să se alăture avocaților mei, pentru ca eu să pot răspunde la întrebările legate de campania *Purul Adevăr* și de acuzațiile aduse împotriva mea de către baroneasa Nicholson. Noi cinci ne așezăm în jurul unei mese în sala de vizitatori și, cum ceilalți patru sunt îmbrăcați în costume, mă simt puțin nelalocul meu în blugi și tricou cu dungi roșii și albastre.

David Smith este foarte formal și politicos, adresându-mi-se cu numele de Lord Archer – ceva ce nu am mai experimentat în ultimele șapte săptămâni. Când partenerul junior începe să mă interogheze, devine rapid clar că au fost foarte sârguincioși și minuțioși în cercetările lor. Recunosc că nu au găsit nicio dovadă care să sugereze că aș fi avut vreo legătură cu primirea de donații din partea publicului sau cu distribuirea de sume de bani către kurzi. Cu toate acestea, m-au interogat o vreme cu privire la cele 57 de milioane de lire sterline.

Ministerul Afacerilor Externe a confirmat că a donat 10 milioane de lire sterline pentru campanie, dintre care cinci au mers direct la Crucea Roșie, iar celelalte cinci la Națiunile Unite. ODA (Departamentul pentru dezvoltare Externă) a prezentat, de asemenea, documente care arată că poate justifica alte 38.100.000 de lire sterline.

În întreaga lume, Crucea Roșie a strâns o sumă de peste 10 milioane de lire sterline în momentul campaniei *Purul Adevăr*. Mai multe societăți din străinătate au fost implicate direct sau indirect, în concertul care a avut loc la Wembley, organizat de Sir Paul Fox, Alan Yentob, Harvey Goldsmith și de mine. La acest eveniment au participat Prințesa Diana și John Major, care era prim-ministru la acea vreme. Mike Whitlam, directorul general de la acea vreme, și John Gray, directorul de evenimente, se ocupau de strângerea de fonduri în numele

Crucii Roșii. În acea perioadă, cu toții păream să lucrăm șaisprezece ore pe zi la campania de cinci săptămâni și, în ciuda afirmațiilor sale privind grija față de kurzi, nu-mi amintesc prezența baronesei Nicholson la nicio activitate în acea perioadă.

Până când veți citi aceste rânduri, raportul complet al KPMG va fi fost publicat. Raportul va cuprinde, de asemenea, acuzațiile pe care doamna Nicholson le-a adus acelei organizații excelente – Crucea Roșie – ai cărei oameni i-am văzut în această dimineață la televizor, lucrând la Ground Zero din New York, căutând cadavre și consiliindu-i pe cei aflați în dificultate. În timp ce, în cealaltă parte a lumii, ei se află și la granițele Afganistanului, ajutând un milion de refugiați care fug în Pakistan.

Înainte ca domnul Smith și domnul Plavsic să plece, m-au asigurat că vor lua legătura cu inspectorul-șef Perry de la Scotland Yard în această după-amiază pentru a-l informa cu privire la descoperirile lor. Ei mai au încă de făcut cercetări în ceea ce privește celelalte acuzații ale doamnei Nicholson la adresa Crucii Roșii, dar în ceea ce privește implicarea mea, investigațiile lor sunt complete.

După ce cei doi contabili pleacă, Tony Morton-Hooper spune că îl va suna pe inspectorul-șef Perry și va cere ca imediat să fiu încadrat la categoria D.

Îl informez pe domnul Tinkler (ofițerul principal) despre rezultatul întâlnirii mele cu KPMG și despre faptul că este posibil ca un anunț să fie făcut în următoarele două zile. Acesta confirmă că sunt pregătiți să mă mute de ceva timp și că așteaptă doar un telefon de la poliție.

Mă întorc în celula mea, conștient că atunci când KPMG își va anunța în sfârșit concluziile și când poliția va confirma că a renunțat la anchetă, presa va avea o acoperire de aproximativ o sutime din cea creată de doamna Nicholson a doua zi după ce a apărut la *Newsnight*.

ZIUA 69 – MARȚI, 25 SEPTEMBRIE 2001

9:00 am

— Hoții.

Acesta este strigătul care se ridică din partea colegilor de celulă atunci când ofițerii apar în pavilion pentru a începe o percheziție în celule.

Ieri nu am ajuns la olărit din cauza vizitei mele legale și se pare că o voi rata și astăzi. Tocmai ni s-a spus să rămânem în celule, deoarece urmează să se efectueze o percheziție în urma incidentului de la sala de biliard de duminică. Nu înțeleg cum de un deținut care aruncă o minge de biliard către un alt deținut ar trebui să ducă la percheziționarea întregului bloc A două zile mai târziu. Cu toate acestea, Shane (vătămare corporală gravă, îngrijitor la sala de sport) este cel care îmi spune că atunci când au scotocit în celula agresorului, au găsit o lamă de 20 de centimetri ascunsă sub saltea, iar guvernatorul a ordonat o percheziție completă a întregului bloc.

Percheziționarea a 112 celule le ia ofițerilor de serviciu puțin peste două ore. Domnul Shepperson și un coleg petrec zece minute în celula mea doar pentru a descoperi că am cu două prosoape în plus față de cele la care am dreptul și un tricou pe care Sergio mi l-a dat pentru că pleacă joi. Ei nu comentează aceste indiscreții, deoarece, în mod evident, caută obiecte mai importante.

În timp ce mă învârt în celulă, constat cu amuzament că iarba de afară este plină de diferite obiecte care au fost aruncate pe ferestre de când s-a strigat „Hoții". Se pare că este vorba în principal de droguri și de alte substanțe interzise, dar, în ciuda unei căutări suplimentare printre gunoaie, nu sunt descoperite alte cuțite sau lame.

După ce scotoceala se termină, mi se spune că lui Nigel (vătămare corporală gravă, reprezentant al relațiilor rasiale, cunoscut sub numele de Predicatorul), i s-a luat un covor din celulă, iar lui Darren, două vase de vopsea verde. Un ofițer confirmă că nu au fost găsite alte cuțite în pavilionul nostru,

ceea ce îl surprinde pe Darren, deși nu vrea să-mi spună de ce.

Cel mai frecvent obiect scos din celule se dovedește a fi o telecomandă de televizor. Dintr-un motiv inexplicabil, telecomenzile sunt permise doar în blocul D (blocul fără droguri). Care este rezultatul? Cei din blocul D își schimbă telecomenzile pe droguri. Logica închisorii.

12:00 amiaza

Plimbare. După o jumătate de oră de mers pe jos în aer liber, eu și Darren ne întoarcem la bloc. În timp trecem înapoi prin poartă, ochii i se aprind când vede două vase de vopsea verde care stau în hol. Mi-e teamă că nu-i pot rezista. Le iau pe amândouă și le depun înapoi în celula lui. Le ascunde imediat în camera cu coșuri de gunoi de la capătul coridorului, explicându-mi că, dacă vreun ofițer ar descoperi că lipsesc, prima celulă pe care ar căuta-o ar fi a lui, iar el ar putea ajunge să fie raportat. Dacă nu aude nimic timp de douăzeci și patru de ore, va considera că este sigur să le recupereze. În închisoare se întâmplă atât de multe lucruri în fiecare zi, încât nu se deosebește de un ziar național. Marea știre de ieri este rapid înlocuită de un nou incident care cere atenția imediată a personalului. Darren este de acord că este prima dată când am reușit să fac ceva pentru el.

6:00 p.m.

Îl sun pe Will pentru a-mi confirma că are de gând să mă viziteze vineri. Îmi spune că inspectorul-șef Perry este bolnav și că adjunctul său nu dorește să ia o decizie cât timp este plecat. Cam atât despre justiție. Încep să mă gândesc că voi rămâne în Wayland pentru tot restul vieții mele.

ZIUA 70 – MIERCURI, 26 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Olărit. Este ziua de naștere a lui Anne. Este amuzată de ghiveciul meu de flori (acum am căzut de acord cu toții că trebuie considerat un ghiveci de flori) și spune că trebuie lăsat să se usuce timp de două săptămâni înainte de a putea fi pus în cuptor.

Un alt îndrumător a adus o cutie de creioane colorate pentru Shaun. Când părăsesc sala de artă o oră mai târziu, pun creioanele într-o pungă de plastic în care, spre surprinderea mea, ofițerii nu se obosesc să se uite. Apoi ies în curtea de plimbare și, în fața altor câtorva ofițeri, mă plimb până la fereastra celulei lui Shaun din blocul C și trec creioanele prin gratii, lăsându-le pe patul lui. Nu mai devreme de ieri am fost percheziționați cu toții în căutarea unui cuțit. Astăzi… logica închisorii. Recunosc că fac doar contrabandă cu creioane colorate, dar ai crede că cineva ar fi putut verifica.

2:00 p.m.

Fără program de sport pentru că e antrenament de rugby. Domnul Harley a selectat o echipă de posibili/ probabili jucători pentru primul meci de săptămâna viitoare, pe care mă roagă să îl arbitrez.

Standardul se dovedește a fi mult mai ridicat decât mă așteptam. Un deținut afro-caraibean preia o minge care îi este pasată în vârful picioarelor în plină viteză și își croiește drum printr-o gașcă de huligani și criminali pentru a înscrie un eseu strălucit sub stâlpi. Este de bun augur pentru săptămâna viitoare.

Când ne întoarcem în vestiar, tânărul îmi spune că nu a mai jucat niciodată acest joc. Câte talente există în această țară despre care nu aflăm, darămite să le cultivăm?

Un alt prizonier care stătea lângă mine la duș are 1,90 metri și era unul dintre atacanții din linia a doua (surpriză, surpriză). Este mai interesat să vorbească despre procesul meu, pe care îl

descrie ca fiind o libertate diabolică. Cum nu discut niciodată despre cazul meu cu ceilalți colegi de celulă, mă limitez să ascult.

— Am primit și eu patru ani, spune el, pentru tâlhărie – cu cinci sute două, da, cinci sute două, repetă el, alte infracțiuni care trebuie luate în considerare.

ZIUA 71 – JOI, 27 SEPTEMBRIE 2001

8:00 am

Sergio va pleca spre Heathrow în decurs de o oră. Ne-am înțeles că îl voi suna marțea viitoare la ora 19:00 GMT, ora 14:00 la Bogota. Îmi spune că mai are cel puțin 7 lire pe cardul său telefonic BT, ceea ce ar trebui să fie suficient pentru a mă anunța că a ajuns cu bine și pentru a-mi face oferta pentru Botero. Chiar aș putea obține *Jucătorii de cărți* pentru 400.000 de dolari?

9:00 am

Olărit. Shaun petrece două ore, cu două pauze de zece minute, desenând corpul lui Jules – în poziție ghemuită și îmbrăcat în treningul său gri de pușcăriaș. Acesta este cel mai bun desen al său de până acum. Săptămâna viitoare va adăuga capul. Acum îi mai are de desenat doar pe Steve (conspirație la crimă, îngrijitor la bibliotecă) și pe Jimmy (Ecstasy și căpitanul a toate). Cu toate acestea, deoarece Steve părăsește rar biblioteca, Jimmy lucrează toată ziua la fermă, iar Shaun urmează să fie eliberat peste patru săptămâni, s-ar putea să fie o luptă strânsă. Nu voi vedea montajul final până când Shaun nu-și va prezenta portofoliul agentului meu literar, Jonathan Lloyd.

3:30 p.m.

Plimbare. În timp ce ocolim curtea, Darren îmi povestește despre un deținut care a fost transferat la Littlehey în această dimineață devreme; guvernatorul a considerat că viața lui ar putea fi în pericol dacă ar rămâne la Wayland. El fusese deja expediat din închisoarea Blunderstone la începutul acestei luni, când s-a descoperit că era bătut în mod regulat.

— Când a ajuns aici, continuă Darren, a susținut că a fost închis pentru că a lovit un taximetrist, ceea ce puțini dintre noi au crezut. Pur și simplu nu se potrivea, a adăugat el fără alte explicații.

Până acum am parcurs două circuite și eu nu știu despre ce este vorba. Dar lui Darren îi face plăcere să mă țină în suspans.

Deținutul fără nume a rezistat în blocul C doar câteva zile, înainte de a i se incendia celula și de a i se da foc la toate bunurile, așa că a fost mutat rapid în blocul A. Dar a rezistat doar o singură noapte înainte ca o delegație de deținuți să îi facă o vizită ofițerului principal (domnul Tinkler), spunându-i că, dacă bărbatul se afla încă în bloc după weekend, nu puteau fi responsabili pentru siguranța lui.

— Pentru ce este închis? am întrebat, fără să-mi pot stăpâni curiozitatea.

— Ah, văd că încă îți mai atrag atenția, comentează Darren, chiar dacă încă nu te-am învățat să-ți stăpânești nerăbdarea. Face o pauză dramatică. A comis o crimă pentru care colegii săi de închisoare nu ar arăta nici o milă. Darren mai parcurge câțiva metri înainte de a adăuga: A răpit și a violat o fată de treisprezece ani. Așa că, în sfârșit, l-au mutat într-o închisoare unde va fi în siguranță, pentru că va fi închis doar cu alți neisprăviți[64].

6:00 p.m.

Primul act de război al lui George W. Bush este să semneze un ordin de înghețare a tuturor conturilor la care are acces Osama bin Laden. La știrile de seară se spune că Bill Clinton a încercat să facă același lucru când era președinte, dar nu a reușit să obțină sprijinul Congresului.

Nimic care să merite să fie urmărit la televizor, așa că mă întorc la operele lui Shakespeare. În seara asta, *Regele Lear*. Dacă Bardul ar fi trăit câteva luni de închisoare...

ZIUA 72 – VINERI, 28 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Program de sport. Este ședința mea săptămânală cu grupul de persoane cu nevoi speciale. Acum am propria mea clasă – Alex, Robbie, Les și Paul. Începem cu aparatul de canotaj înainte de a trece la aparatul de alergat, iar săptămâna aceasta îi rog pe toți să încerce să facă abdomene. O nouă provocare. Alex și Robbie reușesc să facă zece, în timp ce lui Les și Paul le este greu să facă mai mult de cinci. Dar cel puțin acum au un obiectiv săptămânal.

12:00 amiaza

Prânzul arată dezgustător, așa că nu mă deranjez. Am o vizită astăzi, așa că pot să-mi completez dieta de la cantină.

2:00 p.m.

Vizita bisăptămânală. Vinerea aceasta, cei trei vizitatori sunt fiul meu Will și doi dintre cei mai dragi prieteni ai mei, Chris Beetles și Godfrey Barker. Am decis să îi aloc prima jumătate de oră lui Will, urmată de douăzeci de minute cu Chris, apoi alte douăzeci cu Godfrey și apoi o ultimă sesiune cu toți trei.

Will începe prin a-mi povesti despre un telefon primit în timpul călătoriei spre Wayland, în care i s-a spus că auditorii de la KPMG tocmai ieșiseră de la o întâlnire cu poliția și că nu le lăsaseră nicio îndoială că aș fi fost vreodată implicat în colectarea sau distribuirea banilor din campania *Purul Adevăr* donați Crucii Roșii. Will a continuat spunând că nu-i vine să creadă că voi mai fi la Wayland săptămâna viitoare pe vremea asta.

Următoarea veste a lui Will este că are o nouă prietenă, dar cum se întoarce în America joi, nu poate fi sigur că va ajunge undeva. Sunt dezamăgit. Abia aștept să fiu bunic. Restul veștilor lui Will sunt de ordin casnic și, după treizeci de minute, îi face loc lui Chris.

Chris apare cu un sandviș cu brânză prăjită și roșii – chiar cea

mai bună delicatesă pe care am mâncat-o în ultimele șaptezeci de zile. Încă nu sunt foarte sigur cum a reușit să facă asta.

Încep prin a-l informa pe Chris despre Shaun (falsificator) și schițele la care lucrează pentru acest jurnal. Cum Shaun va fi eliberat peste trei săptămâni, l-am rugat să îl viziteze pe Chris la galerie și să îi prezinte portofoliul. Chris îmi explică faptul că există o taxă recunoscută pentru reproducerea lucrărilor unui artist, dar dacă vreau să cumpăr originalele, va negocia cu plăcere un preț corect.

În continuare, discutăm despre Botero. Chris consideră că, având în vedere că artistul are un număr atât de mare de admiratori la nivel mondial, șansa de a achiziționa un original ieftin, chiar dacă Sergio o cunoaște pe mama lui Botero, pare puțin probabilă. Îi accept părerea, dar cred că este posibil ca Sergio să ne surprindă. Chris ridică din umeri. Când schimbă subiectul la Tottenham Hotspur, îl înlocuiesc rapid cu Godfrey.

Godfrey îmi aduce un al doilea sandviș cu brânză și roșii, de data asta neprăjit.

Godfrey este un distins critic de artă, academician și un prieten de douăzeci de ani. Discutăm o chestiune importantă referitoare la domnul judecător Potts și la o cină la care Godfrey și soția sa Ann au participat cu câțiva ani în urmă, când judecătorul a făcut comentarii despre mine care, dacă erau adevărate, cred că ar fi trebuit să-l descalifice pentru a prezida cazul meu. Godfrey trebuie să își verifice jurnalele înainte de a putea confirma seara exactă în care a avut loc cina și motivele pentru care Sir Humphrey a făcut remarcile pe care le-a făcut. Godfrey promite să o țină pe Mary la curent. Ann Barker face parte din Comisia de eliberare condiționată, iar un alt membru al Comisiei de eliberare condiționată a fost, de asemenea, prezent la cină. Slavă Domnului pentru prietenii care cred în justiție.

Ultima parte, petrecută cu toți trei este foarte amuzantă, nu în ultimul rând pentru că Will îmi aduce un alt sandviș cu brânză și roșii. Nu am luat prânzul, iar acum nu trebuie să mă mai obosesc cu cina. Godfrey îmi spune că el crede că IDS poate câștiga următoarele alegeri. Chris disprețuiește această idee și

este fericit să parieze un baton Mars pe Blair, care, în opinia lui, nu a greșit deloc de la 11 septembrie.

— Să vedem cum va arăta peste un an, replică Godfrey.

Nu pot decât să mă întreb unde voi fi eu peste un an.

Solicitarea ca vizitatorii să plece vine mult prea repede și îmi amintesc cu durere cât de mult îmi place compania vechilor prieteni.

Când ies pentru a mă întoarce în celulă, sunt oprit și obligat să sufăr umilința unei percheziții corporale. Doi ofițeri juniori cred, evident, că va fi amuzant să le spună prietenilor lor de la bar în seara asta că l-au obligat pe Lord Archer să se dezbrace. Doamne ajută, descoperă că am un penis la fel ca ceilalți deținuți. Asta strică ceea ce fusese o zi mai bună. Cu toate acestea, meschinăria lor nu este tipică pentru majoritatea ofițerilor de la Wayland.

6:00 p.m.

Jimmy s-a întors după patru zile de concediu la domiciliu – acest lucru este permis pentru deținuții care nu beneficiază de eliberare condiționată și care au executat o treime din pedeapsă. Sentința lui Jimmy a fost de trei ani și jumătate, a mea de patru ani. Domnul judecător Potts a înțeles prea bine diferența[65]. Jimmy spune că abia așteaptă să aibă parte de un somn bun. A făcut sex cu două femei în ultimele patruzeci și opt de ore; una proastă, dar sexy, cealaltă o studentă căreia îi place să le spună prietenilor ei că se culcă cu un condamnat. Nu se poate decide cu care dintre ele să se mai întâlnească peste trei săptămâni, când va fi eliberat. Darren îi oferă un sfat înțelept:

— Dacă nu poți alege între ele, niciuna nu poate fi bună.

10:00 p.m.

Pentru prima dată de la 11 septembrie, știrea principală din cadrul emisiunii *Ten O'Clock News* nu vine de pe cealaltă parte a Atlanticului. Este vorba tot de teroriști, dar de data aceasta reportajul vine din Irlanda de Nord. Mă întreb cât timp problemele lui Osama bin Laden vor rămâne în prim plan, deoarece nu putem să nu ne amintim că Saddam Hussein este

încă în libertate.

Opresc știrile și îmi continui maratonul shakespearian cu *Richard al II-lea*.

ZIUA 73 – SÂMBĂTĂ, 29 SEPTEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Jimmy abia așteaptă să scape. Trebuie să fie eliberat peste trei săptămâni, dar cele patru zile petrecute afară i-au dat gustul libertății. Nu are nici o intenție de a se întoarce la închisoare. A fost prima infracțiune a lui Jimmy și jură că va fi și ultima[66]. Am ajuns să admir modul în care Serviciul penitenciar, ofițerii de probațiune și comisia de eliberare condiționată sunt capabili să evalueze care deținuți sunt susceptibili să recidiveze și care nu. Probabil că fac greșeli, ceea ce le va garanta apariția unor titluri de ziar deloc măgulitoare, dorindu-și să fi ales o profesie mai ușoară. Dar măcar să fim recunoscători că cineva este dispus să facă această treabă.

11:30 a.m.

În timpul plimbării, Darren îmi povestește despre un deținut care a fost mutat în această dimineață fără să fie anunțat înainte. Se pare că devenise rapid dealerul de droguri nr. 1 al închisorii și era bucuros să-și schimbe marfa – canabis, cocaină și heroină – pe carduri telefonice sau tutun. Cu toate acestea, a apărut o problemă, deoarece baronul drogurilor din blocul C era dispus să își distribuie marfa doar în schimbul unor sume de bani, plătite într-un cont bancar privat din exterior. Permiteți-mi să vă reamintesc cum funcționează acest lucru. Deținuții vor instrui un prieten sau o rudă în timpul vizitelor (consideră că telefonul sau scrisorile sunt prea riscante) să plaseze bani într-un cont al unui asociat al traficantului de droguri din închisoare, care apoi furnizează marfa.

Când baronul drogurilor din blocul C a constatat că toți clienții săi își mutau afacerile către noul băiat din blocul B, deoarece acesta nu avea nevoie de bani lichizi, a trebuit să se facă ceva drastic. Ieri, în timp ce rivalul său se afla în sala de sport, a plătit alți doi deținuți (curățători) din blocul B pentru a-i incendia celula. Rezultatul: deținutul a cărui celulă a fost incendiată a fost transferat imediat în altă închisoare. Acest

lucru înseamnă că baronul drogurilor din blocul C își poate continua afacerea malefică și va fi eliberat peste câteva săptămâni, susținut de un sold bancar sănătos[67].

8:00 p.m.

Rareori există ceva care să merite să fie urmărit la televizor într-o sâmbătă seara, așa că termin cu *Richard al II-lea* – sau, mai exact, un asasin îl termină pe bietul om. Ultima dată am văzut piesa jucată la Barbican, cu Sam West în rolul principal. Așteptam cu nerăbdare să văd *Hamlet*-ul său la Stratford, dar nu a fost să fie.

ZIUA 74 – DUMINICĂ, 30 SEPTEMBRIE 2001

8:00 a.m.

O sun pe Mary și mi se spune că poliția a renunțat la anchetă și că nici măcar nu s-a deranjat să mă interogheze{68}. Mary se gândește să-i scrie baronesei Nicholson și să-i solicite să-și ceară scuze. Îi spun că este o pierdere de timp, deoarece Nicholson nu are nici eleganța, nici decența de a recunoaște că a făcut o acuzație falsă. Doamna Nicholson este o femeie bogată. Ar fi un gest nobil din partea ei dacă ar acoperi costurile KPMG, în loc să lase Crucea Roșie să plătească factura.

Mary continuă să vorbească despre o conversație pe care a avut-o cu Godfrey. Acesta a asigurat-o că este conștient de importanța oricărei declarații pe care ar putea să o semneze și de efectul pe care l-ar avea asupra apelului meu. De asemenea, ea confirmă că joi va zbura la Washington și speră că, până la întoarcerea ei, marțea următoare, voi fi fost mutat într-o închisoare deschisă.

10:30 a.m.

Capela. Închisoarea a numit un nou capelan. Numele lui este Nick Tivey și, după accent, pot doar să presupun că provine de undeva din nordul acestor insule. Pare să aibă în jur de 30 de ani și îmi spune că a lucrat ca preot în două parohii înainte de a deveni capelanul închisorii.

Predica sau discuția pe care o ține cu deținuții este foarte informală și mai eficientă din acest motiv. Tema lui este cum Isus i-a disprețuit pe faraoni (marii mahări) și a preferat să se amestece cu păcătoșii (noi). Aplauzele izbucnesc printre cei șaptesprezece membri ai congregației sale (nouă negri, opt albi), care s-au dublat de când am participat ultima dată la capelă. Trebuie să facă ceva bine dacă este abia a doua săptămână.

8:00 p.m.

Încep să citesc *Furtuna* și îmi amintesc de prestația desăvârșită a lui John Wood în rolul lui Prospero la Stratford.

Suntem niște lucruri
Din care sunt făcute visele, iar mica noastră viață
Este înconjurată de somn

Dar nu și în seara asta, pentru că Shane (vătămare corporală gravă, îngrijitor la sală) are televizorul deschis la maximum în timp ce urmărește boxul de duminică seara. Îi place să participe, dându-și cu părerea despre fiecare meci, uneori despre fiecare lovitură, cu voce tare. „Ticălos" și „labagiu" sunt cele mai frecvente înjurături ale sale. Meciul de box se termină la ora 12:35, așa că probabil că am adormit după aceea.

ZIUA 75 – LUNI, 1 OCTOMBRIE 2001

8:15 a.m.

Îi menționez lui Shane că trebuie să fi ținut treaz pe majoritatea celor din pavilion până după ora unu, la care el îmi răspunde:

— Să recunoaștem, Jeff, sunt un golan nenorocit, iar tu va trebui să înveți să trăiești cu asta.

9:00 a.m.

Olărit. Un deținut lovește trompa elefantului unui alt deținut și totul se dezlănțuie. Sunt rostite o mulțime de înjurături în timp ce cei doi se înfruntă, în timp ce deținuții pe viață îi îndeamnă să se bată. Anne dispare în camera alăturată și trece ceva timp până când se restabilește liniștea. Am aflat mai târziu că ambii deținuți implicați urmează să fie eliberați peste câteva săptămâni și niciunul dintre ei nu și-ar fi dorit prelungirea pedepsei. Deținuții pe viață se strâmbă, dezamăgiți de lipsa de acțiune.

Când atmosfera revine aproape de normal, le sugerez celor doi băieți că poate că amândoi îi datorează scuze lui Anne (profesoara noastră). Doi deținuți mai în vârstă, amândoi condamnați pe viață, se uită să vadă cum vor reacționa tinerii. Ei dispar imediat în camera alăturată și îi cer scuze lui Anne. Aceasta pare surprinsă. Deținuții pe viață dau din cap în direcția mea. Nu găsesc nicio scuză pentru comportamentul acestor doi bădărani, dar câți dintre noi își dau seama cât de norocoși suntem că nu am fost supuși unei educații în care violența, limbajul urât și crima sunt normale?

3:00 p.m.

Trei membri ai Consiliului vizitatorilor vin să mă vadă. Au auzit că voi pleca în viitorul apropiat și am vrut să am ocazia să discut cu ei. Toți membrii consiliului sunt voluntari neplătiți care își oferă serviciile fără prea multe mulțumiri, deoarece ambele părți ale ușii de fier sunt sceptice în ceea ce privește

utilitatea lor. Aproape toți deținuții îi descriu ca fiind o risipă totală de spațiu, cu adjectivul obișnuit atașat. De fapt, acest lucru nu este corect; deoarece acești voluntari au adus multe îmbunătățiri vieții din închisoare de-a lungul anilor și doar anul trecut l-au convins pe Jack Straw (ministrul de interne la acea vreme) să se răzgândească în privința unei decizii majore care a afectat Wayland.

Le sugerez că poate ar trebui să apară mai des în curtea de plimbare. Odată ce deținuții se vor obișnui să-i vadă plimbându-se pe acolo, s-ar putea să vină și să stea de vorbă, iar acest lucru le-ar putea da deținuților mai multă încredere în ei. Discutăm apoi mai multe probleme controversate, în special nemulțumirea de a fi încuiați mai devreme în zilele de sâmbătă, duminică și luni, când suntem încarcerați timp de paisprezece ore la rând.

Ei subliniază problema lipsei de personal. Nimănui nu-i place să recunoască faptul că în weekend sunt doar patru ofițeri în aripa noastră. Ofițerilor de la Wayland li se datorează în prezent 4.000 de ore suplimentare, și mă îndoiesc că situația este cu mult diferită în orice altă închisoare.

ZIUA 76 – MARȚI, 2 OCTOMBRIE 2001

9:00 a.m.

Noul ofițer de probațiune cere să mă vadă. După ce mă instalez în biroul său, îmi explică faptul că face doar niște formalități, deoarece dacă mă mut la un penitenciar de categoria D în viitorul apropiat, nu îl voi mai vedea. Când află că fac apel atât împotriva condamnării, cât și a sentinței, întâlnirea se întrerupe brusc și sunt trimis înapoi în celulă.

12:00 amiaza

O sun pe Alison și aflu că Tony Morton-Hooper i-a trimis prin fax domnului Carlton-Boyce (guvernatorul responsabil cu mutarea) preferințele mele pentru un închisorile de categoria D[{69}]:

Latchmere House, Richmond.
Spring Hill, Buckinghamshire
Ford, Sussex
Stamford Hill, Kent

Toate sună ca niște școli publice minore.

Știu că este puțin probabil să îmi permită să mă transfer la Latchmere House, deoarece nu îndeplinesc criteriile lor[{70}], iar Ford m-a refuzat deja pe motiv că nu ar putea face față interesului presei. Deținuții care au fost la Stamford Hill mi-au spus că este plin de tineri drogați care mă vor conduce la o moarte timpurie. Prin urmare, mă aștept să ajung la Spring Hill, pe care domnul Meanwell l-a recomandat de la început.

3:00 p.m.

Ofițerul superior de serviciu mă cheamă pentru o discuție privată. Se pare că doi deținuți din blocul C s-au plâns guvernatorului că am fost văzut purtând o bluză de trening în timpul exercițiilor, un privilegiu de care se bucură doar deținuții de rang superior. Prin urmare, va trebui să caute în

celula mea articolul incriminat, dar este destul de ocupat în acest moment, așa că nu va putea face acest lucru decât peste treizeci de minute.

Articolul incriminat este o bluză Adidas, pe care mi-a lăsat-o Sergio în ziua în care a fost deportat. Mă întorc în celulă și îi înmânez bluza lui Darren. După ce i-am spus despre discuție, îl cheamă pe Jimmy și, împreună, îmi verifică celula. De asemenea, scot o lampă de noptieră, un desfăcător de conserve și o pătură cu carouri galbene, toate acestea fiind achiziționate în ultima lună și la care nu am dreptul decât dacă nu sunt privilegiat.

Ofițerul superior sosește treizeci de minute mai târziu, însoțit de un alt ofițer și împreună îmi percheziționează celula. Aceștia reapar cincisprezece minute mai târziu, declarând că celula mea este curată.

Mai târziu aflu că cei doi deținuți din blocul C care au depus plângerea sunt condamnați pe viață – ambii pentru crimă. Invidia în închisori este la fel de răspândită ca și afară.

7:00 p.m.

Îl sun pe Sergio în Bogota și profit de cele șapte lire rămase pe cartela sa de telefon. Veștile nu sunt bune. Niciuna dintre ofertele mele pentru Botero nu a fost acceptată. Chris Beetles s-a dovedit a avea dreptate – cunoașterea mamei artistului nu are nicio importanță atunci când ai de-a face cu un pictor de reputație internațională.

— Ofer 500.000 de dolari pentru *Jucătorii de cărți*, este răspunsul meu imediat.

A urmat o tăcere lungă înainte ca Sergio să recunoască:

— A fost deja vândut cu 900.000 de dolari. Beep… beep… beep… secundele trec. Îmi pare rău, Jeffrey, voi încerca în continuare să-ți găsesc un…

Nu am mai auzit nimic de Sergio de atunci.

ZIUA 77 – MIERCURI, 3 OCTOMBRIE 2001

8:15 a.m.

În timp ce așteptăm să fim chemați la micul dejun, deținuții de pe coridor vorbesc despre Shane (vătămare corporală gravă, supraveghetor la sală). S-au săturat (nu sunt cuvintele lor propriu-zise) de zgomotul neîncetat pe care îl face noaptea târziu și la prima oră a dimineții. Am auzit că doi sau trei dintre ei plănuiesc să-l bată în sala de dușuri după ce se întoarce de la meciul de rugby din această după-amiază. Îl întreb pe Darren dacă ar trebui să raportez acest lucru domnului Tinkler.

— Nu, spune el categoric. Vezi-ți de treaba ta și lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta. Dar când te întâlnești data viitoare cu Tinkler sau Meanwell, ai putea să le spui ce pacoste nenorocită a devenit Shane. Cei mai mulți dintre noi ar vrea să-l vadă mutat înapoi la etaj.

E prima dată când Darren înjură în fața mea.

9:00 am

Olărit. Oră anulată pentru că trebuie să particip la o întâlnire cu Reg Walton, ofițerul de gestionare a pedepselor. Pare un tip de treabă, chiar dacă e puțin cam copleșit de toate astea. Îmi explică faptul că trebuie să completeze încă un formular dacă vreau să fiu mutat la o închisoare de categoria D.

— Să fiu repus în drepturi, îi explic cu fermitate, explicându-i pe scurt cum am ajuns la Wayland.

El dă din cap și începe să completeze căsuțele. Iar începem.

Droguri – fără antecedente
Violență – fără antecedente
Evadare (risc) – scăzut
Recidivă (risc) – scăzut
Infracțiuni în închisoare – niciunul
Comportament – stabil
Vătămări autoprovocate (risc) – scăzut
Infracțiuni în închisoare - niciuna

După ce a completat toate căsuțele, se ridică în picioare, îmi strânge mâna și îmi urează noroc.

— Soția mea adoră cărțile dumneavoastră. Face o pauză. Deși mărturisesc că nu am citit niciuna.

2:00 p.m.

Arbitrez un meci de rugby între Wayland și o tabără locală a RAF. Este primul nostru meci împotriva unei echipe vizitatoare și asta se vede. Las legea avantajului cât pot de bine pentru a ajuta Wayland, dar RAF tot câștigă cu 39-12.

4:10 p.m.

Domnul Tinkler spune că trebuie să mă vadă în urma interviului cu domnul Walton. Steve îmi spune că niciodată nu a știut că cele două întâlniri o să aibă loc în aceeași zi, ceea ce el consideră că este un semn că mă vor muta în curând. Am ajuns să învăț ce înseamnă „în curând" în închisoare, așa că nu comentez.

6:00 p.m.

Shane se plimbă pe coridor în echipamentul său murdar de rugby, evitând sala de duș și fiind amabil cu toată lumea. Trece chiar și prin celula mea pentru a mă felicita pentru cât de bine am arbitrat meciul (sincer, nu chiar atât de bine). Darren îmi spune mai târziu că Monster (șoferul de taxi, care transporta canabis) l-a avertizat de soarta sa iminentă dacă nu se reformează. Mult mai eficient decât o cicăleală din partea unui ofițer.

8:00 p.m.

Termin *Furtuna* în liniște. Shane a înțeles mesajul, dar pentru cât timp?

ZIUA 78 – JOI, 4 OCTOMBRIE 2001

8:20 a.m.

Întâlnire cu ofițerul de probațiune, domnul Tinkler. Acesta îmi spune că mi-a semnat formularele pentru categoria D, dar că mai trebuie să fie contrasemnate de către ofițerul meu de la închisoare, domnul Clegg. Domnul Tinkler nu-mi lasă nicio îndoială cu privire la modul în care consideră că sistemul m-a tratat. Accept că el și personalul în uniformă au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a face ca încarcerarea mea în Wayland să fie suportabilă, amintindu-mi că, în primul rând, nu trebuia să vin aici.

8:50 a.m.

Carl (vătămare corporală gravă, gol marcat în fiecare meci) coboară la pavilionul nostru pentru a-și lua rămas bun. Este întotdeauna interesant să vezi cum reacționează diferiții deținuți la cineva care este eliberat. Sunt cei care vor pleca ei înșiși în câteva săptămâni, chiar luni, care îl îmbrățișează și îi strâng mâna, în timp ce cei care sunt încarcerați pe termen lung îl privesc încruntați, cu invidie în ochi.

Amintirea mea despre Carl va fi ziua în care mi-am pus o pereche elegantă de mocasini maro când Mary a venit să mă viziteze, iar el a spus:

— Am o pereche exact ca aceștia, Jeff. I-ai luat de la Harrods?

— Da, i-am răspuns eu.

— Și eu, a spus Carl. Dar pun pariu că tu ai plătit pentru ai tăi.

În timp ce Carl pleacă, domnul Clarke vine la el și îi urează noroc.

— Sunt sigur că ne vom revedea, a adăugat el.

9:00 a.m.

Olărit. Oala mea, sau orice o fi, se usucă, așa că îl privesc pe Shaun cum adaugă capul lui Jules la umerii de săptămâna trecută. Jules este mulțumit de rezultat și vrea originalul pentru

a-l dărui mamei sale, ceea ce este întotdeauna un semn excelent. În mod normal, Shaun ar cere 5 lire sau echivalentul în tutun, dar îi explică lui Jules că editorii mei trebuie să vadă mai întâi toate schițele. Îi promit că, după ce le vor vedea, Jules va primi originalul.

Jules a fost deja trecut în categoria privilegiați, ceea ce îi oferă mai multe avantaje, inclusiv purtarea propriilor haine. De curând a venit la noi pentru a prelua celula lui Danny. Mi-a spus că a fost înscris ca Ascultător, ceea ce, așa cum am explicat deja, este o mare responsabilitate. Programul său educațional (nivel A de engleză) merge bine, iar când spune: „Nu mă voi mai întoarce după ce voi fi eliberat", în cazul lui, îl cred.

3:15 p.m.

Program de sport. Program complet într-o oră, îmbunătățire constantă sau ușoară aproape în fiecare zi.

6:30 p.m.

Domnul Clegg îmi prezintă formularul pentru categoria D și, în calitate de ofițer de închisoare, semnează pentru mine ca fiind un deținut model. Prin asta se referă la lipsa drogurilor, lipsa violenței, lipsa altor acuzații de la intrarea în închisoare. Documentul va fi acum transmis domnului King, care la rândul său îl va trimite domnului Carlton-Boyce, care la rândul său…

Domnul Clegg îmi spune că un deținut l-a reclamat pentru rasism. Acum, indiferent de defectele pe care le-ar putea avea domnul Clegg, faptul că este rasist nu este unul dintre ele. Așa că, atunci când mă întorc în pavilion, îl informez pe Nigel (vătămare corporală gravă), cunoscut sub numele de Preacher, care este reprezentantul pentru relații rasiale al blocului. El îmi spune că va vorbi cu domnul King și va încerca să îndrepte lucrurile.

8:00 a.m.

Mary a zburat la Washington pentru aniversarea a 50 de ani a unui prieten comun, așa că nu o pot suna.

Încep *Henric al IV-lea*, partea I.

ZIUA 79 – VINERI, 5 OCTOMBRIE 2001

9:00 a.m.

Micul meu grup cu nevoi speciale bate recorduri în fiecare săptămână. Alex se alătură chiar și la catchball, care încheie fiecare sesiune. Darren a promis să se ocupe de ei după plecarea mea, ceea ce este o ușurare, pentru că el este aproape la fel de disciplinat ca și mine.

11:00 a.m.

Domnul King îmi spune că formularele mele pentru categoria D au fost predate domnului Carlton-Boyce. De asemenea, adaugă că Nigel a fost la el în legătură cu domnul Clegg și a precizat că niciun alt deținut nu l-a descris vreodată ca fiind rasist. Domnul King îmi mulțumește pentru intervenția mea, explicând că acest tip de insulte sunt greu de înlăturat odată ce au fost trecute în raportul unui ofițer.

— Spuneți-i asta doamnei Nicholson, spun eu într-un moment de furie.

12:00 amiaza

Prânz. Mănânc o porție mică de fasole și cartofi prăjiți, pentru că este ziua cantinei. Cum pot spera să slăbesc cu o dietă de fasole și cartofi prăjiți, completată de Cadbury's Fruit and Nut plus chipsuri? Va trebui să folosesc mai mult sala de sport în următoarea mea închisoare.

9:00 p.m.

Primul ministru dă de înțeles că bombardamentele din Afganistan sunt pe cale să înceapă. El adaugă că războiul terestru care va urma ar putea continua și după vara viitoare. Nu pot decât să mă întreb unde voi fi vara viitoare.

Termin actul IV din *Henric al IV-lea*, partea I, înainte de a adormi.

„Dacă nu mi-e rușine de soldații mei, sunt un *gurnet* îmbuibat", declară Falstaff. Trebuie să caut cuvântul „gurnet".

ZIUA 80 – SÂMBĂTĂ, 6 OCTOMBRIE 2001

11:00 a.m.

Guvernatorul Carlton-Boyce mă cheamă pentru a-mi confirma că cererea mea pentru transferul la categoria D trece prin sistem. Mă întreabă dacă am vreo preferință cu privire la închisoarea în care aș dori să fiu mutat. Devine clar că nu a citit scrisoarea lui Tony Morton-Hooper. Îi explic că, având în vedere că reședința mea principală este în Londra, orice închisoare de categoria D din acea zonă ar fi binevenită, pentru că astfel familia mă va putea vizita mai ușor. Discutăm despre Latchmere House, Spring Hill și Stamford Hill. Mi-a spus că va verifica disponibilitatea și mă va anunța.

2:30 p.m.

În *Nature Notes* de pe spatele ziarului *Times* de astăzi a apărut un desen uimitor al lui Brookes cu Osama bin Laden sub forma unei ciuperci otrăvitoare. Îl sun pe Chris Beetles, care îl reprezintă pe caricaturist și îl întreb dacă ar trebui să o adăugăm la colecție.

În ultimii cincisprezece ani, am adunat o colecție de caricaturi – cu ajutorul lui Chris – pe care intenționam să o las la Palatul Westminster (Parlamentul). Chiar mă răzgândesc în legătură cu acest lucru. Colecția cuprinde aproximativ trei sute de desene și include lucrări de Beerbohm, Vicky, Gould, Kal, Searle, Furniss, Steadman și Scarfe, printre mulți alții. Colecția include, de asemenea, șaisprezece Brookes, dar numai nouă sunt expuse în apartament. Chris consideră că ar trebui să-l scoatem pe Hague de pe perete (o caracatiță înconjurată de fraieri) și să-l înlocuim cu bin Laden. Caricaturistul păstrează desenul pentru colecția sa privată, așa că s-ar putea să nu îl pot achiziționa. În caz că vă întrebați, alb-negru costă 850 de lire, color, 1.450 de lire. Chris atrage atenția că nu a văzut încă desenul care rezumă întreaga groază a zilei de 11 septembrie.

5:00 p.m.

Steve (conspirație la crimă, bibliotecar) tocmai s-a întors de la sala de vizite, unde s-a ocupat de magazin. Mi-a spus că a trebuit să nu mai vândă chipsuri Walkers pentru că unul dintre deținuți a deschis un pachet și a scos o bancnotă de 20 de lire (ultima schemă promoțională a companiei). Banii au fost imediat confiscați de un ofițer de supraveghere și au fost trecuți în contul de la cantină al deținutului (niciun deținut nu are voie să fie în posesia banilor din motive evidente). Toate cutiile de Walkers au fost înlocuite cu Golden Wonder până la încheierea acestei campanii.

ZIUA 81 – DUMINICĂ, 7 OCTOMBRIE 2001

8:00 a.m.

După ce am scris timp de două ore, deschid televizorul și descopăr că bombardamentele asupra Afganistanului au început cu adevărat. Patruzeci de avioane de atac și cincizeci de rachete de croazieră (1.750.000 de dolari fiecare) au fost desfășurate. David Frost îi intervievează pe toți, de la Kissinger la Clinton, dar până la ora 9:30 nu știm nimic despre cum decurge campania.

11:00 a.m.

Plimbare. În timp ce Darren, Jimmy și cu mine ne plimbăm prin curte, trecem pe lângă un ofițer pe care nu l-am mai văzut până acum, pentru că este atașat la un alt bloc. Numele lui este Zac Carr, cunoscut sub numele de „mașinile Z". Jimmy îmi spune că a fost suspendat temporar pentru că a permis unui deținut să îl tatueze. Este o infracțiune ca un deținut să tatueze un alt deținut, darămite un ofițer. Jimmy descrie apoi modul în care deținutul (cel mai bun artist tatuator din Wayland) își face meseria.

Mai târziu, l-am întrebat pe domnul Nutbourne dacă povestea este adevărată. Acesta dă din cap și spune:

— Aș putea să vă spun multe alte povești despre mașinile Z, face o pauză, zâmbește și adaugă: dar nu o voi face.

11:45 a.m.

Nigel (vătămare corporală gravă, reprezentant al relațiilor rasiale) intră în celula mea pentru a se plânge că persoanele de culoare nu sunt suficient de bine reprezentate la televizor. Îl compătimesc și îl întreb ce crede că ar trebui făcut în această privință.

— Ar trebui să difuzeze *Crimewatch* șapte nopți pe săptămână, adaugă el cu un zâmbet, pentru că asta ar echilibra situația.

După ce a reușit să mă scoată din sărite, pleacă. Eu continui

să scriu.

8:00 p.m.

Patricia Routledge oferă un spectacol emoționant în *Coșmarul tuturor,* povestea adevărată a unei femei care a fost condamnată pe nedrept pentru uciderea mamei sale și a petrecut patru ani în închisoare înainte ca sentința să-i fie anulată. Odată ce ai fost condamnat, poate dura o veșnicie pentru a-ți dovedi nevinovăția.

ZIUA 82 – LUNI, 8 OCTOMBRIE 2001

11:00 a.m.

Toate ziarele au articole care relatează că sunt pe cale să fiu transferat la o închisoare de categoria D. *Daily Mail* menționează cinci posibile închisori, pentru ca în cele din urmă să le poată spune cititorilor că au nimerit-o bine. Nu au făcut-o. Nici unul dintre ziare nu se obosește să spună că poliția a renunțat la cercetări. Presupun că asta ar însemna să am pretenții prea mari.

12:00 amiaza

Aliații au bombardat Kabulul pentru a doua noapte, dar încă nu se știe cât de eficient a fost atacul.

6:00 p.m.

Scriu timp de două ore, dar nu pot să mă concentrez, deoarece știu că Mary este în avionul de întoarcere de la New York. Nu voi putea vorbi cu ea până mâine dimineață, deoarece sunt deja încuiat.

8:00 p.m.

Domnul Nutbourne vine la mine în celulă pentru a-mi spune că va pleca în vacanță în Cuba. Presupune că voi fi transferat până când se întoarce și îmi spune că îi pare rău că m-a întâlnit în aceste circumstanțe și îmi urează succes în viitor.

ZIUA 83 – MARȚI, 9 OCTOMBRIE 2001

8:45 a.m.

Domnul King îmi spune, în timp ce îmi iau micul dejun, că nu voi merge la Latchmere House, așa că vor încerca acum la Spring Hill. Cum domnul Carlton-Boyce nu m-a informat personal, ci a lăsat asta în seama ofițerului de serviciu, mă tem că nu este de bun augur.

11:00 a.m.

Plimbare. Darren și cu mine suntem însoțiți de un deținut din Singapore, care dorește să rămână anonim. Ne spune că este în închisoare pentru că a vândut heroină falsificată unei tinere, care a murit ulterior la spital. A fost găsit vinovat de omor prin imprudență și condamnat la patru ani de închisoare. S-a gândit că ar trebui să știu.

5:00 p.m.

Jimmy tocmai s-a întors de la serviciu și îmi spune că a văzut cum a fost eliberat în această dimineață un condamnat pe viață care a executat peste douăzeci de ani. Era însoțit de nouă saci de plastic și de un pat dublu pe care îl făcuse în atelier. Dar a apărut o problemă. Nu a venit nimeni să-l ia, așa că au fost nevoiți să-l pună înapoi în celulă peste noapte. Dumnezeu știe ce au făcut cu patul dublu.

ZIUA 84 – MIERCURI, 10 OCTOMBRIE 2001

9:00 a.m.

Olărit. Îmi iau rămas bun de la Anne, pentru că sunt destul de sigur că nu voi mai fi la Wayland săptămâna viitoare pe vremea asta. Promite să-mi pună oala în cuptor și apoi să i-o livreze lui Chris Beetles, ca să i-o pot dărui lui Mary de Crăciun[71].

2:00 p.m.

Rugby. Arbitrez un meci împotriva unei echipe de militari din Bassingbourne, care se transformă în ceva urât în ultimele minute de joc. Shane (vătămare corporală gravă și îngrijitor de sală) aleargă pe jumătate de teren și îl lovește pe unul dintre jucătorii oaspeți. Îmi dau seama că nu am de ales decât să-l elimin. Am fluierat și am alergat după el, dar doi ofițeri intră pe teren și îl târăsc înainte să ajung la el. I se interzice imediat să participe la orice sport timp de două săptămâni. Echipa armatei ne-a învins cu 25-10, ceea ce nu a fost prea rău, ținând cont de faptul că am jucat a doua repriză cu doar paisprezece jucători pe teren. Dar eu am fost arbitru.

6:00 p.m.

Încep să citesc *A douăsprezecea noapte*. Aș schimba cu plăcere locuința mea actuală cu o cabană din salcie.

ZIUA 85 – JOI, 11 OCTOMBRIE 2001

8:45 a.m.

Guvernatorul Carlton-Boyce îmi spune că nu mai este loc pentru mine la Spring Hill, așa că acum se gândesc la North Sea Camp, lângă Boston, în Lincolnshire. Le atrag atenția că ar însemna o călătorie dus-întors de 240 de mile de la Londra și că nu mi-aș putea vedea niciodată familia. Carlton-Boyce nu pare atât de interesat și spune pur și simplu:

— Îmi fac doar treaba pentru care sunt plătit.

9:15 a.m.

Doamna Wendy Sergeant (șefa de la educație) a auzit că voi pleca în curând și îmi cere un interviu pentru teza sa de doctorat despre „reforma închisorii prin educație". Având în vedere că sunt în rezidență doar de nouă săptămâni, iar ea lucrează în cadrul Serviciului Penitenciar de unsprezece ani, nu sunt sigur că am prea multe de oferit, în afară de a-i confirma cele mai mari temeri.

I-am spus că eu cred că fiecare deținut ar trebui să plece din închisoare știind să citească și să scrie și că salariul săptămânal pentru educație ar trebui să fie la același nivel cu cel al oricărui loc de muncă din închisoare. De fapt, aș merge mai departe și aș sugera că ar fi mai benefic pentru societate dacă deținuții ar primi un venit mai mare pentru că au acceptat să participe la educație, în loc să curețe pavilioanele sau să servească chipsuri.

Wendy mi-a spus că ea consideră că mulți oameni nu sunt potriviți pentru închisoare și că nu ar trebui să se amestece cu infractorii înrăiți. Ea va sugera în teza sa utilizarea caselor de reabilitare, mai ales că închisorile sunt echipate pentru a gestiona doar 62.500 de deținuți, în condițiile în care în prezent sunt peste 67.000 de condamnați{72}.

2:00 p.m.

O sun pe Mary pentru a o avertiza că probabil voi fi transferat la o închisoare aflată la peste o sută de mile de

Londra. Ea îmi spune că Ramona, avocata mea, a încercat să sune la Wayland, dar guvernatorul refuză să răspundă la apelurile ei, ceea ce pare să fie în concordanță cu politica ei aparentă de a rămâne anonimă.

ZIUA 86 – VINERI, 12 OCTOMBRIE 2001

9:00 a.m.

Mă prezint la sala de sport și aștept să sosească micul meu grup cu nevoi speciale. Va fi ultima dată când voi lucra cu ei. Fără să mă avertizeze, doi ofițeri antidrog apar lângă aparatul de alergare și îmi spun că numele meu a apărut pe calculator pentru un MDT (Testare obligatorie antidrog). În fiecare zi apar cinci nume, așa că nu mă pot plânge dacă, după nouă săptămâni, îmi vine rândul. Sunt dus la centrul medical pentru a mă alătura altor patru deținuți într-o sală de așteptare. Doi dintre ei au un aer clar de nesiguranță, în timp ce ceilalți doi par destul de relaxați. Când ofițerul apare în cadrul ușii, întreabă dacă este cineva pregătit. Precum un ogar în săritură, trec prin acea deschizătură înainte ca oricine altcineva să poată răspunde.

Domnul Kelvin Cross se prezintă și apoi îmi citește drepturile înainte de a-mi cere să semnez un formular verde (vezi mai jos). Îl întreb – în scopul cercetării – ce s-ar întâmpla dacă aș refuza să dau o probă de urină sau să semnez formularul.

— Douăzeci și opt de zile s-ar adăuga automat la pedeapsa dumneavoastră.

Semnez formularul.

FORMULAR DE AUTORIZARE A TESTULUI OBLIGATORIU ANTIDROG

Numele deținutului: ARCHER Număr: FF 8282

Numărul de referință al testului:
288/01
Pentru alocare în momentul prelevării probei

1. Guvernatorul a autorizat ca, în conformitate cu secțiunea 16A din Legea penitenciarelor din 1952, oricărui deținut să îi poată fi

solicitat de către un ofițer de penitenciar să furnizeze o probă de urină în scopul testării pentru depistarea prezenței unui drog controlat.

2. Vi se cere acum, în conformitate cu prevederile secțiunii 16A, să furnizați o probă proaspătă și nealterată de urină pentru a fi testată în vederea depistării prezenței drogurilor.

3. Autoritatea pentru această cerință a fost dată de către: GUVERNATOR

4. Motivul cerinței: (se bifează doar o singură căsuță)

[√] **Test aleatoriu**: Ați fost selectat pentru acest test pe o bază strict aleatorie.

[ ] **Suspiciune rezonabilă**: Ați fost selectat pentru acest test deoarece personalul are motive să creadă că ați făcut abuz de droguri. Acest test a fost aprobat de un manager superior.

[ ] **Evaluarea riscurilor**: Ați fost selectat pentru acest test deoarece sunteți luat în considerare pentru un privilegiu sau un loc de muncă în care vi se acordă un grad ridicat de încredere.

[ ] **Program de testare frecventă**: Ați fost selectat pentru un test mai frecvent din cauza antecedentelor dvs. anterioare de abuz de droguri.

[ ] **La sosire**: Ați fost selectat pentru a fi testat la sosire în mod aleatoriu.

5. Procedurile utilizate în timpul recoltării și testării probei au fost concepute pentru a vă proteja și pentru a se asigura că nu există greșeli în manipularea probei dvs. La sfârșitul procedurii de recoltare vi se va cere să semnați o declarație prin care confirmați că urina sigilată în flacoanele de probă pentru testare este proaspătă și vă aparține.

6. Proba dvs. va fi împărțită la punctul de recoltare în recipiente separate care vor fi sigilate în prezența dvs. În cazul în care contestați orice rezultat pozitiv al testului, unul dintre aceste containere va fi disponibil, pentru o perioadă de până la 12 luni, pentru ca dumneavoastră să puteți aranja, dacă doriți, efectuarea unei analize independente pe cheltuiala dumneavoastră.

7. Veți fi pasibil de a vi se face raport dacă:

(a) furnizați un eșantion pozitiv;

(b) refuzați să furnizați o probă; sau,
(c) nu furnizați o probă după 4 ore de la ordinul de a face acest lucru (sau după 5 ore dacă polițistul consideră că întâmpinați dificultăți reale în furnizarea unei probe).

Consimțământul pentru divulgarea informațiilor medicale

*(i) În ultimele 30 de zile am utilizat medicamente care mi-au fost eliberate de către Health Care

Semnătura deținutului: ARCHER Data: 12.10.01

*(ii) În ultimele 30 de zile am utilizat medicamente care mi-au fost eliberate de către Health Care. Înțeleg că unele medicamente eliberate de Health Care pot afecta rezultatul testului. Îmi dau consimțământul pentru ca Medicul să furnizeze detalii despre acest tratament autorităților penitenciare.

Semnătura deținutului: Data:
(* Ștergeți ce nu este necesar)

PROCEDURA PRIVIND LANȚUL DE CUSTODIE A SERVICIULUI PENITENCIAR

Numele deținutului: ARCHER Număr: FF 8282

PROGRAM DE TESTARE ALEATORIE

Acest formular trebuie utilizat numai pentru testele efectuate în cadrul programului aleatoriu MDT (adică atunci când deținuții au fost selectați de computerul LIDS).

Numărul de referință al testului: 288/01

Lista de verificare pentru colectarea de probe – bifați căsuțele pe măsură ce desfășurați acțiunea. Consultați notele orientative în caz de

îndoială.

1 [√] Este prezentă doar o trusă de colectare a probelor.
2 [√] Verificați identitatea deținutului. Completați detaliile de mai sus și în registrul de colectare a probelor.
3 [√] Efectuați procedurile de percheziție și de spălare a mâinilor. (Fără săpun).
4 [√] Arătați-i deținutului că paharul și sticlele de colectare sunt goale.
5 [√] Cereți deținutului să furnizeze suficientă urină pentru a fi împărțită în mod egal între cele două sticle de prelevare.
6 [√] Luați temperatura cu ajutorul benzii de temperatură. Dacă temperatura este în afara intervalului (32-38C) (90-100F), notați în secțiunea de comentarii și faceți trimitere la notele de orientare.
7 [√] Sub supravegherea deținutului, se transferă urina în mod egal între cele două flacoane. Umpleți fiecare peste linia de 15 ml și sub 30 ml. Apăsați bine capacele.
8 [√] Cereți deținutului să parafeze și să dateze ambele sigilii ale sticlelor.
9 [√] Sub supravegherea deținutului, puneți un sigiliu pe capacul fiecărei sticle.
10 [√] Aruncați surplusul de urină și paharul.
11 [√] Împachetați două sticle în containerul de corespondență și apoi în punga pentru lanțul de custodie – Nu sigilați punga.
12 [√] Supravegheat de deținut, fixați etichetele cu cod de bare și introduceți numărul de referință al testului pe toate exemplarele acestui formular.
13 [√] Cereți deținutului să semneze și să dateze Declarația deținutului de mai jos.
14 [√] Completați Raportul privind lanțul de custodie, rupeți-l și puneți-l în punga pentru lanțul de custodie, cu fața spre exterior.
15 [√] Sigilați punga, rugați deținutul să pună inițialele pe pungă în locul indicat.
16 [√] Așezați punga sigilată într-un frigider securizat până când este gata de expediere la laborator.
17 [√] Permiteți deținutului să plece.

Declarația deținutului

Confirm că (i) înțeleg de ce mi s-a cerut să furnizez proba și ce se poate întâmpla dacă nu respect această cerință.

(ii) proba de urină pe care am dat-o este a mea și a fost furnizată recent;

(iii) proba a fost împărțită în două flacoane și sigilată în prezența mea cu sigiliile parafate și datate de mine;

(iv) sigiliile folosite pe aceste flacoane poartă un cod de bare identic cu codul de bare atașat la prezentul formular.

Semnătura deținutului Jeffrey Archer Data 12.10.01

Dispar în toaletă în timp ce unul dintre ofițeri mă privește printr-un geam. După ce am predat proba, am remarcat că nu există săpun în lighean. Domnul Cross îmi explică faptul că săpunul adăugat în proba de urină ar tulbura-o și, cum un nou test nu este permis decât peste douăzeci și opt de zile, orice drog ar fi putut fi eliminat prin acest sistem. Nici asta nu poate fi contestat. Până când au terminat cu mine, era aproape ora 11:00. Mă întorc în celulă și îmi notez experiența MDT, dezamăgit doar de faptul că nu am putut să-mi iau rămas bun de la Alex, Robbie, Les și Paul.

1:00 p.m.

Știrile sunt pline de revolte în Pakistan, de antrax în New York și de pachete cu alimente aruncate în sate greșite din Afganistan. Îmi verific lista de la cantină înainte de a-mi petrece după-amiaza scriind.

ZIUA 87 – SÂMBĂTĂ, 13 OCTOMBRIE 2001

2:00 p.m.

Vizită. Fiul meu James și prietenii noștri comuni kurzi Broosk și Nadhim au venit de la Londra pentru a mă vizita. Discuția este în mare parte politică, iar ei descriu cum este să trăiești în Londra în timpul crizei actuale. Nadhim adaugă că a participat la conferința Partidului Conservator de la Blackpool (este consilier pentru Wandsworth) și nu s-a putut abține să nu compare adunarea cu prima sa conferință din Brighton de acum douăzeci de ani, când Margaret Thatcher era prim-ministru.

— Aceiași oameni, îmi spune el, doar că sunt cu douăzeci de ani mai în vârstă.

— Inclusiv tu, îi reamintesc.

Nadhim este un mare fan al lui IDS, dar recunoaște că discursul său de la conferință nu a fost inspirat.

James încă se bucură de noul său loc de muncă în City și îmi prezintă o zi obișnuită. Apoi discutăm despre apelul meu, care acum nu pare să fie programat înainte de anul nou. Legea macină încet…

Brooks este plin de noutăți, deoarece tocmai a obținut două contracte importante pentru decorarea unor case mari din Londra și Nisa. I-am întâlnit pentru prima dată pe acești doi tineri kurzi în urmă cu doisprezece ani – „Bean Kurd" și „Lemon Kurd" – când m-au ajutat să organizez campania *Purul Adevăr*, și de atunci am rămas prieteni.

8:00 p.m.

După câteva partide de table cu Darren și Jimmy, mă întorc în celulă pentru a fi închis pentru încă paisprezece ore. Am devenit dependent de *Vrei să fii milionar?*. Nu aș fi reușit să câștig mai mult de 2.000 de lire sterline săptămâna aceasta pentru că nu știam numele actorului care joacă rolul barmanului din *EastEnders*. Cu toate acestea, am reușit să răspund la întrebarea de 4.000 de lire sterline: „Cine este actualul lider al Partidului Conservator? a) Michael Howard, b) David Davis, c)

Iain Duncan Smith, d) Kenneth Clarke". Concurenții tată și fiu l-au ales pe David Davis. Hmm, mă întreb dacă acesta este un semn sau o profeție?

ZIUA 88 – DUMINICĂ, 14 OCTOMBRIE 2001

11.00 a.m.

Sunt chemat în aripa spitalului pentru a completa niște formulare care să confirme că sunt apt să călătoresc. Când mă întorc la pavilion, Darren îmi spune că voi fi transferat mâine. Mi-e greu să cred asta; cu siguranță domnul Carlton-Boyce m-ar fi avertizat. Am întrebat mai mulți ofițeri, dar cum nimeni nu i-a informat nici pe ei, am presupus că Darren se înșală.

2:30 p.m.

Plimbare. Îl vizitez pe Shaun la fereastra celulei sale și discutăm despre lucrările necesare pentru acest jurnal, în cazul în care mâine voi fi transferat: o acuarelă a închisorii, un pastel al unei celule, plus desenele lui Dale, Jimmy, Darren, Jules, Steve și Nigel. Dacă voi dispărea brusc, Shaun promite că le va preda agentului meu de îndată ce va fi eliberat.

ZIUA 89 – LUNI, 15 OCTOMBRIE 2001

8:15 a.m.

Domnul Newson sosește la ușa celulei mele pentru a-mi spune că duba de transport a sosit și mă așteaptă în curte, gata să mă transfere la North Sea Camp. Părea surprins că nu am fost avertizat. Mă grăbesc la etaj pentru a-l vedea pe domnul Tinkler în biroul său, care confirmă vestea și adaugă că trebuie să încep imediat să împachetez.

— Și dacă nu o fac?

— Vei fi trecut în raport și s-ar putea să trebuiască să rămâi aici pe termen nelimitat, și nu neapărat în aripa privilegiaților.

Cam atât despre așa-zisul meu „tratament special", așa cum se relatează în mod regulat în presă.

Încerc să-mi iau rămas bun de la cât mai mulți deținuți posibil – Darren, Jimmy, Dale, Nigel, Jason, Jules, Monster și Steve. Darren mă ajută să-mi împachetez geanta mare de plastic și apoi mi-o cară până la recepție. La recepție mă așteaptă alți trei saci de plastic. Sunt plini de cadouri din partea publicului – de la Biblii la prosoape de ceai.

Îi mulțumesc lui Darren pentru bunătatea și ajutorul său din ultimele nouă săptămâni. El zâmbește și îmi oferă un ultim sfat.

— După ce te-ai instalat în North Sea Camp, ia legătura cu Doug{73}. El este îngrijitorul spitalului și poate rezolva orice.

Încerc să îi mulțumesc lui Darren – dar e insuficient.

Paznicul din grupul de transport care mă va însoți în Lincolnshire se prezintă ca Andrew și, cu amabilitate, duce două dintre pungile de plastic la dubă, astfel încât să nu trebuiască să fac mai multe drumuri. Spre surprinderea mea, urmează să călătoresc spre închisoarea de categoria D într-o cutie, ca și cum aș fi un violator sau un criminal. Andrew îmi explică faptul că trebuie să lase un alt deținut pe drum, care va fi transferat la o închisoare de categoria C lângă Stamford.

— De ce duci pe cineva de la o închisoare de categoria C la alta? întreb eu.

— Trebuie să mutăm acest deținut la fiecare câteva zile,

explică Andrew. Continuă să spună tuturor că este un susținător al lui Osama bin Laden și se pare că nu toți ceilalți deținuți sunt în favoarea libertății de exprimare. Cu toate acestea, rămâne în continuare responsabilitatea noastră de a-l ține în viață.

În timpul călătoriei spre Stamford, susținătorul lui bin Laden cere ca radioul să fie dat mai tare. Andrew îi spune că este deja destul de tare, lucru pentru care îi sunt recunoscător, deoarece este o călătorie lungă și lentă prin Norfolk și pe câmpiile din Lincolnshire.

Mă bucur să văd copaci înalți și hectare de peisaj rural englezesc verde, chiar dacă este prin geamul întunecat. Ajungem la închisoarea „bin Laden", de unde pleacă coabitantul meu. Este încătușat și dus de acolo. Îl pot doar întrevedea prin mica mea fereastră. O pălărie rotundă, colorată, îi acoperă capul, iar barba neagră îi ascunde cea mai mare parte a feței.

Plecăm din nou, dar mai trece o oră până când văd un indicator: North Sea Camp, o milă. Încep să mă gândesc că o iau de la capăt. Sunt oarecum temător. Belmarsh a fost un iad, Wayland un purgatoriu. Oare am ajuns în sfârșit în rai?

Când furgoneta se oprește în fața închisorii, primul lucru pe care îl observ este că nu există ziduri perimetrale, nici sârmă ghimpată, nici porți cu gratii, nici reflectoare, nici câini, nici măcar vreun semn de vreun ofițer din penitenciar. Dar când ies din dubă, simt încă teroarea care m-a cuprins în prima zi la Belmarsh și apoi din nou la sosirea mea la Wayland.

Intru la recepție și sunt întâmpinat de sergentul major Daff, Marina Regală (în retragere).

— Te așteptăm de luni de zile, Archer. De ce naiba ți-a luat atât de mult?

Pentru Mary
A o mia femeie

{1} Închisoarea Majestății Sale. (N.t.)

{2} Așa cum am explicat în primul volum al acestor jurnale, există patru categorii de prizonieri: A, B, C, D. Cei din categoria A sunt deținuți violenți și periculoși, cu posibile resurse (adică bani) pentru a evada; cei din categoria B sunt violenți și periculoși, dar nu întotdeauna criminali: pot fi închiși pentru vătămare corporală gravă, vătămare corporală din culpă, omor prin imprudență sau viol, sau pot fi deja deținuți de cinci ani într-o celulă de categoria A; în categoria C, marea majoritate sunt recidiviști sau condamnați pentru o infracțiune gravă, fără violență (de exemplu, trafic de droguri); cele de categoria D sunt, de obicei, pentru infractorii aflați la prima abatere, fără antecedente de violență, care probabil se conformează sistemului, deoarece doresc să se întoarcă în societate cât mai ușor posibil. (N.a.)

{3} Fiecare deținut își începe viața în închisoare la categoria standard și apoi, în funcție de comportamentul său, avansează sau retrogradează. Există trei niveluri de statut: de bază, standard și privilegiat – iar în unele închisori, super-privilegiat. Deținuții de nivel privilegiat beneficiază de avantaje suplimentare. Li se permite să poarte propriile haine, au perioade mai lungi de timp în afara celulei, au două vizite suplimentare pe lună și încă 5 lire sterline pe săptămână adăugate la contul lor săptămânal de la cantină. Așadar, merită să devii deținut „privilegiat" cât mai repede cu putință. (N.a.)

{4} Baroneasa Nicholson a scris Scotland Yard-ului cerându-le să facă o anchetă completă cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu cele 57 de milioane de lire sterline strânse pentru kurzi prin campania *Purul Adevăr*, pe care am condus-o în 1991. Acest lucru a dus la mutarea mea într-o închisoare închisă de tip C din Belmarsh, în loc de o închisoare deschisă de tip D, așa cum era prevăzut inițial. Ea a insinuat că nu toți banii au ajuns la kurzi, lăsând să se înțeleagă că o parte din ei ar fi putut ajunge în buzunarul meu. Statutul meu de categorie D va fi restabilit odată ce ancheta va fi finalizată. Acesta trebuie să fie primul exemplu, în istoria juridică britanică, în care cineva este prezumat vinovat și condamnat chiar înainte de a fi interogat de poliție. (N.a.)

{5} Există patru blocuri principale la Wayland - A, B, C, D. Aripa de adaptare face parte din blocul A. Există, de asemenea, un bloc separat, E. Oricum, acesta este destinat doar infractorilor sexuali și se află la capătul îndepărtat al închisorii, de cealaltă parte a unui gard înalt de sârmă (N.a.)

{6} Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals – Societatea Regală de prevenire a cruzimii asupra animalelor. (N.t.)

{7} În cazul în care deținuții au solicitat să nu le fie incluse numele reale am respectat dorința acestora. (N.a.)

{8} A se vedea volumul unu – *Belmarsh: Iadul*. (N.a.)

{9} Dealerii din interiorul unei închisori vor desemna pe cineva „de afară" căruia îi poți trimite un cec dacă dorești o aprovizionare regulată,

presupunând că: a) ai banii, b) cineva din exterior este dispus să se alăture acestui subterfugiu. 90 la sută din aceste tranzacții sunt pentru droguri. Dar mai multe despre asta mai târziu. (N.a.)

{10} Din motive de igienă, în prezent este interzis prin legislația europeană să ai o toaletă în celulă, mai ales dacă este și locul unde mănânci. Britanicii ignoră această regulă, preferând să plătească o amendă consistentă în fiecare an. Există mai multe astfel de reguli pe care serviciul penitenciar le ignoră cu impunitate. (N.a.)

{11} În fiecare săptămână poți cumpăra două cartele telefonice de 2 lire sterline, care cuprind douăzeci de unități fiecare. Fiecare cartelă durează aproximativ douăzeci de minute, așa că trebuie să îmi raționalizez convorbirile. Mary, James, William, Alison (asistenta mea personală), avocatul meu și, dacă mai sunt unități, prietenii. Repede înveți să nu mai trăncănești. (N.a.)

{12} Cunoscut și sub numele de Big Mac. (N.a.)

{13} Taxă dublă înseamnă că anumite datorii trebuie să fie rambursate de două ori. Aceasta este o regulă înțeleasă între deținuți. (N.a.)

{14} Luminile sunt aprinse toată noaptea pentru a te asigura că nici măcar nu te gândești să evadezi. (N.a.)

{15} Brooke i-a scris mamei sale rugând-o să cumpere casa în timp ce se antrena la Betteshanger, în primele zile ale războiului. Ea a făcut acest lucru, dar nu a făcut-o decât după ce el a murit pe un vas de trupe în largul coastelor grecești în 1915. El este înmormântat pe insula Skyros. (N.a.)

{16} Expresia „guvernator" nu înseamnă că acesta este ofițerul superior al închisorii. Cele mai multe închisori au între trei și cinci guvernatori, responsabili de diferite departamente. Șeful închisorii este cunoscut sub numele de guvernatorul nr. 1 sau guvernatorul care guvernează. (N.a.)

{17} Cunoscuți ca războinici de la fereastră. (N.a.)

{18} Prizonierii selectați sunt invitați să devină Ascultători. Aceștia sunt instruiți de către samariteni pentru a-și putea ajuta colegii deținuți care se confruntă cu probleme, unii atât de deprimați încât se gândesc chiar la sinucidere. (N.a.)

{19} În închisoare, cina este prânzul, iar ceaiul este cina. (N.a.)

{20} Nu ai voie să folosești timbre, deoarece acestea ar putea fi folosite pentru a face comerț cu droguri, dar ai voie să primești plicuri cu adresă ștampilată. (N.a.)

{21} Publicat în 2002 sub numele de *Fiii Norocului*. (N.a.)

{22} Furnizarea unei mostre de urină contaminată este o acuzație care trebuie raportată conform regulilor închisorii. (N.a.)

{23} Canabisul poate rămâne în sânge până la douăzeci și opt de zile. La sosirea la o închisoare de detenție preventivă, poți fi testat, dar este probabil

să ți se acorde douăzeci și opt de zile de grație pentru a-ți curăța organismul. Cu toate acestea, dacă ești depistat pozitiv în a douăzeci și noua zi, intră în vigoare sistemul de judecată din închisoare. (N.a.)

{24} Adesea, atunci când un deținut aflat în izolare cere să vadă un membru al Comisiei Vizitatorilor, solicitarea nu este transmisă decât peste șaptezeci și două de ore, timp în care orice umflătură sau rană cauzată de lupta cu un ofițer va fi mai puțin evidentă. (N.a)

{25} Unii deținuți își semnează cartelele telefonice cu creionul, deoarece nu există nicio regulă a închisorii care să interzică acest lucru. Dacă există o modalitate de a ocoli un regulament, un deținut o va găsi. (N.a.)

{26} Eliberarea condiționată: Ești intervievat de un membru al Comisiei de eliberare condiționată cu câteva săptămâni înainte de a vă fi executat jumătate din pedeapsă, iar raportul acestuia poate influența dacă ar trebui sau nu să fi eliberat. (N.a.)

{27} Dreadlocks este un termen folosit de deținuți pentru a descrie un bărbat de culoare cu părul lung împletit. (N.a.)

{28} Acesta este încă un exemplu al recunoașterii implicite de către Serviciul penitenciar a faptului că peste 70 % dintre deținuți consumă droguri. (N.a.)

{29} Dacă doriți să studiați detaliile testului, acestea sunt descrise în Volumul Unu - *Belmarsh: Iadul*. (N.a.)

{30} Am aflat mai târziu de la un ofițer că, în zilele noastre, este incorect din punct de vedere politic să descrii pe cineva ca fiind țigan. Ei preferă să fie numiți nomazi. (N.a.)

{31} Tariful acceptat pentru aproape toate pariurile din închisoare este un baton Mars (30 pence). (N.a.)

{32} Cremă de întins pe pâine, făcută din extract de drojdie în combinație cu alte extracte de legume și condimente. (N. t.)

{33} Selina Scott a spus că laburiștii vor câștiga cu peste 150 de puncte, iar ea a fost cea mai apropiată de rezultatul final. (N.a.)

{34} Delincvenții sexuali care aleg să nu fie plasați în aripa E, ci într-o altă aripă a închisorii, nu au niciodată permisiunea de a lucra cu grupul de persoane cu nevoi speciale. (N.a.)

{35} După ce se va primi oferta finală, editorul meu ar putea oferi cu 10 procente mai mult și ar primi automat drepturile. (N.a.)

{36} Marcă de apă minerală. (N.t.)

{37} Sergio nu este numele său real. (N.a.)

{38} Fernando Botero este un pictor și sculptor columbian. Asemenea lui Astor Piazzolla în muzică sau lui Gabriel Garcia Márquez în literatură, Botero reprezintă în cel mai înalt grad cultura latinoamericană modernă. (N.t.)

{39} Dacă nu înțelegeți „urmărirea" (follow on – în orig.), ar fi nevoie de un capitol pentru a explica. Dar fiți siguri că nu e bine. (N.a.)

{40} Teoretic, aceasta este pentru a împiedica circulația drogurilor de la un bloc la altul, dar nu știu de ce se deranjează, pentru că fiecare deținut știe exact la ce geam să meargă dacă vrea o doză. În momentul în care urc în aripa C, la a treia fereastră din stânga, pentru a vedea schițele lui Shaun, unii dintre deținuți stau, în acest moment, la coadă în fața următoarei ferestre pentru a-și cumpăra droguri. (N.a.)

{41} Mâncare britanică ce constă într-un sos fierbinte pe bază de brânză, servit peste felii de pâine prăjită. (N.t.)

{42} Nu poți evada de la o închisoare de categorie D, ci doar să pleci; o greșeală pe care presa o face în mod constant - pentru că folosirea cuvântului „evadare" face un titlu mai bun. (N.a.)

{43} Cea mai ingenioasă metodă pe care am întâlnit-o pentru a fuma heroină este să înmoi un pachet Benson & Hedges în apă și apoi să separi folia aurie de carton. (N.a.)

{44} Cele mai multe sinucideri au loc în primele etape ale intrării în închisoare sau la scurt timp după persoanele au fost eliberate. Martin Narey, directorul general (în prezent comisar pentru servicii corecționale) petrece mult timp spunând presei cât de îngrijorat este de numărul de sinucideri din închisori – care, întâmplător, a crescut în fiecare an în ultimul deceniu. Ceea ce nu vă spune este câte sinucideri au loc în decurs de un an de la ieșirea din închisoare, ceea ce reprezintă o acuzație mult mai condamnabilă la adresa programului de reabilitare al Serviciului penitenciar. (N.a.)

{45} Am stat împreună în Camera Lorzilor, iar contribuțiile sale pe o serie de subiecte au fost formidabile. (N.a.)

{46} Majoritatea ofițerilor își cultivă proprii informatori, dar nu dezvăluie nimănui, nici măcar altor ofițeri, cine sunt aceștia. (N.a.)

{47} Mulți deținuți cer să intre în „blocul fără droguri", deoarece acest lucru îi ajută la șansele de eliberare condiționată anticipată, deși nu au nicio intenție de a renunța la droguri. (N.a.)

{48} Dacă pui un dop de sticlă Robinsons în spațiul unde se pune zăvorul, poți să ieși din celulă, să împingi ușa, iar aceasta pare închisă. Când te întorci, o poți deschide fără să deranjezi un ofițer. Ofițerii închid ochii la acest subterfugiu – din motive evidente. (N.a.)

{49} Utilizarea sârmei ghimpate este un alt exemplu de încălcare a legislației europene de către Serviciul penitenciar, preferând să plătească o amendă consistentă în fiecare an. (N.a.)

{50} Mary mi-a spus că sunt 1 la 2 la puterea 14, adică 1 la 16.384. (N.a.)

{51} O verificare prin clapetă este atunci când ofițerul de serviciu se asigură că te afli în celulă și că nu ai evadat. (N.a.)

{52} Observ că acum susținătorii săi îl numesc IDS. Presupun că aceasta este o încercare disperată de a trece peste faptul că următorul lider conservator are două nume. (N.a.)

{53} Mascotă de culoare neagră de pe borcanele cu marmeladă Robertsons. (N.t.)

{54} Serviciul de probațiune poate refuza eliberarea mai devreme din următoarele motive: a) recidivă în timp ce a fost eliberat anterior pe cauțiune; b) neprezentare în instanță; c) furnizarea unei adrese nesatisfăcătoare. (N.a.)

{55} Niciun membru al personalului penitenciarului nu mi-a comunicat vreodată, mie sau avocaților mei, rezultatul acestei anchete. (N.a.)

{56} Acest lucru este adesea rezultatul faptului că zilele de arest preventiv au fost deduse din pedeapsa deținutului. (N.a.)

{57} P. G. Wodehouse a petrecut ceva timp într-o închisoare germană în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ulterior, a fost acuzat de presa britanică de „colaborare cu germanii" și apoi și-a petrecut restul vieții în America, lucru pe care l-a considerat exil. (N.a.)

{58} Cardul de deținut a fost folosit în cele din urmă pe coperta de pe spatele volumului unu – *Belmarsh: Iadul*. (N.a.)

{59} A fost eliberat în octombrie 2002. (N.a.)

{60} Confederația Industriei Britanice. (N.t.)

{61} Când am scris aceste cuvinte, nu aveam nicio idee cât de nefastă se va dovedi ziua de mâine. (N.a.)

{62} FLED - Facility Licence Eligibility Date (Data de eligibilitate pentru eliberare condiționată), un sfert din sentință. (N.a.)

{63} Formularul RC1 (Formularul de recategorizare a bărbaților adulți), datat 31 iulie 2001, menționează motivul ca fiind: „Anchetă a poliției pentru acuzația de deturnare de bani din Fondul pentru refugiații kurzi, conform recomandării DCI (Detectiv inspector șef) a consilierilor de poliție de la Divizia Centrală". (N.a.)

{64} În orig. *Nonce* - argoul din închisoare pentru a spune că nu este un simplu infractor. (N.a.)

{65} În cazul în care un deținut este condamnat la mai puțin de patru ani, el este eliberat automat la jumătatea perioadei, iar acum poate beneficia și de patru luni și jumătate de eliberare condiționată. Astfel, un deținut cu o pedeapsă de trei ani și jumătate va executa douăzeci și una de luni, din care patru luni și jumătate în regim de eliberare condiționată. Astfel, el va fi eliberat din închisoare după șaisprezece luni și jumătate. Dacă ești condamnat la o pedeapsă de patru ani și mai mult, trebuie să execuți cel puțin jumătate din pedeapsă fără nicio speranță de a primi eliberare condiționată. Acesta este motivul pentru care judecătorii pronunță adesea sentințe de trei ani și nouă luni. Dacă domnul judecător Potts m-ar fi condamnat la trei ani și nouă luni, aș fi fost eliberat cu șase luni mai devreme și nu ar fi trebuit să suport condiții dure de eliberare condiționată atunci când aș fi fost eliberat. (N.a.)

{66} În prezent, lucrează pe un șantier de construcții din Ipswich. (N.a.)

{67} De fapt, acum este din nou afară, acționând ca furnizor pentru noul baron al drogurilor din blocul A. (N.a.)

{68} Mult mai târziu, descopăr, prin intermediul unei cereri de „acces la dosar" adresată Poliției Metropolitane în temeiul Legii privind protecția datelor, că ancheta a fost încheiată din cauza „lipsei de dovezi din partea informatorului" (adică Nicholson). În noiembrie, poliția și Crucea Roșie au emis un comunicat de presă comun în care se afirma că „nu au fost descoperite dovezi în legătură cu aceste acuzații". (N.a.)

{69} Toți deținuții au dreptul de a numi închisoarea în care ar dori să fie transferați, de obicei cea mai apropiată de familia lor. (N.a.)

{70} Trebuie să fi executat un sfert din pedeapsă și, prin urmare, să fie eligibil pentru a lucra în afara închisorii. (N.a.)

{71} S-a sfărâmat în cuptor. A fost genul acela de an. (N.a.)

{72} Statisticile Ministerului de Interne pentru septembrie 2001. (N.a.)

{73} Acest lucru s-a dovedit a fi, de asemenea, un sfat bun, deoarece am preluat postul lui Doug de îngrijitor la spital, în timp ce mă aflam la North Sea Camp. (N.a.)